

မမသဒ္ဓါမောင်

ညိုလှေကားခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ်

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုပတ်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချွန်အခြွာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ♦ ပြည်ပအာဏာပုဆိန်ခိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ♦ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ♦ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ♦ ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ♦ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ ဖိုးရိုးရေး
- ♦ အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး
- ♦ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ♦ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ♦ စိုက်ပျိုးရေးကို ဖိနပ်ပွားတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှု နိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ♦ ရေနွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ♦ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ♦ နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူ တို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ♦ တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- ♦ အမျိုးဂုဏ်၊ လာဘ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ♦ စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြတ်ရေး
- ♦ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

မမသဒ္ဒါမောင်

BURMESE CLASSIC

ဦး ယု ဇောဒိုင်း စွမ်းနိုင်တယ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ၅

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၅၀၀၁၁၂
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၈၇၀၂၁၂
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၂၊ ဧပြီလ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
တိုက် (၄)၊ အခန်း (၁၀)
ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆု
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်။
- ဖြန့်ဖြူး - ၁၆၀၀ ကျပ်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

မမသဒ္ဒါမောင်

၈၉၅.၈၃

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် / မမသဒ္ဒါမောင်။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၂ ။

၃၄၂ - စာ ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ်

တစ်ရက်လောက် မတွေ့ရရင် သေလုမျှောပါး ခံစားရ
တယ်...

ငါ့မဟုတ်တဲ့ တခြားလူတစ်ယောက်က မင်းအပေါ်
ဂရုတစိုက်ရှိနေရင် ခံရစက်တယ်...

ဆံပင်လေး သပ်တင်ပေးတာမျိုး၊ ရေငဲ့တိုက်တာမျိုး၊
အသေးအဖွဲ့လေးတွေကအစ လိုက်လုပ်ပေးချင်တာ...

နေ့စဉ်မတွေ့ရရင်တောင်မှ Phone ထဲကနေ အသံ
လေးပဲဖြစ်ဖြစ် ကြားခွင့်ရနိုင်မှ နေသာသလိုပဲ...

ဘေးကိုင်ကြည့်ရုံနဲ့ ကိုယ့်အရိပ်သဖွယ် မင်းလေးရှိ
နေမှ ဘဝက ပြည့်စုံမှာပါ...

ရင်ခုန်သံတစ်ချက် ဆောင့်ခုန်လိုက်တိုင်း မင်းအမည်
ကိုသာ 'တ'နေမိတာ...

မိုးလင်းချိန်တိုင်း မင်းလက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်လျက်
သားနဲ့ နီးထွေရချင်သလို မိုးချုပ်ချိန်တိုင်း မင်းနဲ့အတူ ရင်ခုန်
သံ၊ ပြိုင်တူခုန်ရင်း မင်းကို ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးဖက်ထားပြီး
နွေးထွေးစွာ မှေးစက်အိပ်ပျော်ချင်တာ...

ရွှေပဒေသာစာပေ

၆ 🦅 မမသဒ္ဒါမောင်

‘စွန့်လွှတ်ခြင်း’ဆိုတာ အဘယ်မျှမြင့်မြတ်သည့်ဟု
ဆိုဆို ‘ပိုင်ဆိုင်ခွင့်’ရမှသာလျှင် ရျစ်ခြင်းရဲ့အဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုံ
မှာအမှန်ပါလေ...

အချစ်ဆိုတာ လူတွေရဲ့စိတ်နှလုံးကို ညှို့ယူစေခိုင်း
စွမ်းနိုင်တယ်မဟုတ်လား...

မြတ်သိင်္ဂီ

□□□

BURMESE
CLASSIC

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁)

ပြိုင်ဘီးကို အရှိန်ဖြင့် ခြံထဲမှ နင်းထွက်လာခဲ့၏။ နံနက်
ခင်းလေညင်းက လတ်ဆတ်နေတာမို့ စိတ်ကိုလန်းဆန်းသွားစေ
ပါသည်။ နှင်းစက်တို့ စိုနေသည့်သစ်ပင်တို့မှ သစ်ရွက်တို့က ရွှေ
အိုရောင်နေရောင်အောက်မှာ စိမ်းဖန့်ဖန့်မို့ ဝန်းကျင်တစ်ခွင် သာ
ယာလွန်းနေစေ၏။ လမ်းမဘက်ထိပ်ကိုရောက်စဉ် တွေ့ရတော့
မည်မို့ အရှိန်ကို လျော့ချလိုက်ပါသည်။

ထောင့်ဆုံးခြံမှ မှန်လုံဆိုင်ခန်းကိုကြည့်ရင်း လမ်းဆင်း
လျှောက်ခဲ့မိ၏။ အတွင်းမှာရှိနေသည့် ရောင်စုံပန်းအိုးတို့က ဒီ

နေရာကို မလာလာချင်အောင် ဆွဲညှို့ခေါ်ဝင်သလိုနယ်ပင်။ ဒီလို စိတ်ကူးကိုမှ ရသည့်ကောင်မလေးကော ရောက်နေလောက်ပြီလား။

“ဟော!”

စိတ်ထဲမှဆန္ဒအတိုင်း မြင်လိုက်ရသည်က မိန်းကလေးတစ်ဦး။ အထဲမှာပဲ ရှိနေသည့်ကောင်မလေးက အပြင်မှာ ရပ်နေသည့်သူ့ကို သတိမထားမိပါလေ။ သစ်ခွအိုးလေးကို တယုတယု ကိုင်ရင်း သတ္တုလှေကားတိုလေးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲယူလိုက်ကာ အမြင့်သို့ တက်သွားချေပြီ။

“ကျစ်!”

ပြုတ်ကျတော့မှာပဲဟု စိတ်ထဲ ထင်သွားမိစဉ် သူမက အပေါ်တန်းချိတ်မှာ ပန်းအိုးလေးကို ချိတ်ပြီးချေပြီ။ လှေကားတန်းကို လက်ဖြင့်ထိန်းထားပြီး ခြေထောက်က တစ်ဖက်အမြင့် တစ်ဖက်အနိမ့် လှေကားထစ်ကိုနင်းလျက် ခန္ဓာကိုယ်ကို မယိုင်အောင် ထိန်းထားပုံက အကျွမ်းအကျင်။

ဝတ်ထားသည့် Quater Pants နက်ပြာနှင့် အပေါ်က

T-Shirt အပြာနုလေးက လိုက်မလိုက်မသိပေမယ့် ကြည့်ကောင်းသားပင်။ ဆံပင်တိုက ခပ်တိုတိုမို့ ချစ်စဖွယ်မျက်နှာလေးကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမြင်သာလေ၏။ ခြေသလုံးသေးသေးလေးကိုက ခပ်သွယ်သွယ်ခန္ဓာနှင့် လိုက်ဖက်သည့်မိန်းမလှလေးပင် မဟုတ်ပါလား။

ဆိုင်ရှေ့မှာ စက်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်ထားလိုက်ပြီး ဆိုင်မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်၏။ ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် ထင်၊ သူမ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဪ... ဘယ်သူများလဲလို့ လန့်သွားတာပဲ”

“ဆိုင်းဘုတ်လုန်လိုက်ရတော့မလား၊ သော်”

“လုန်လိုက်လေ၊ ဒီမှာပြီးနေပြီဟာ။ Breakfast ဘာစားခဲ့သလဲ ကိုသား”

ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ ဆိုင်ဝမှာချိတ်ထားသည့် Close ဟူသည့်စာတန်းလေးကို လုန်လိုက်စဉ် Open ဟူသည့်စာတန်းလေး ပေါ်လာလေ၏။ ဒီဆိုင်လေးက မနက်အစောကြီးဖွင့်ပြီး ည (၇) နာရီမှာ ပုံမှန်ပိတ်သည့်ဆိုင်လေးပါပဲ။

“ဘာမှမစားခဲ့ဘူး၊ မင်းနဲ့အတူ တစ်ခုခုစားရင် ကောင်းမလားလို့”

“ဘာစားချင်လို့လဲ၊ သော်၊ ထွက်ဝယ်လာပေးမယ်လေ”

“အစားက အရေးမကြီးဘူး၊ မင်းပြတ်မကျဖို့ ဂရုစိုက်”

“ကျစ်! Minor ပါကွာ”

အလေးမထားသလိုပြောပြီး နောက်တစ်နေရာရွှေ့ကာ ဆိုင်ရှေ့မှာကြည့်ရင် အဆင်ပြေအောင် ပြန်စီချိတ်နေပုံက အသည်းယားစဖွယ်။ ဒီကောင်မလေးက အဲဒီလိုခပ်မာမာမိန်းကလေးမျိုးလေ။

“ကော်ဖီပဲ သောက်ချင်တယ်”

သူမ ပြုံးလိုက်မည်မှန်း သိပါတယ်။ အပြင်မှာ ဘာပဲစားစား၊ အဆင်ပြေနိုင်ပါလျက် သူမကိုယ်တိုင် ဖျော်တိုက်တတ်သည့် ကော်ဖီကြမ်းခပ်ခါးကို ဘာကြောင့် လျှာထဲစွဲနေရပါသနည်း။ ယောက်ျားလေးတွေနှင့် အကြိုက်တူတတ်သည့်သူမက ထိုကော်ဖီမှုန့်ကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲဖျော်သောက်ကျင့်ရှိတာလေ။

“Plane ပဲ ရမှာနော်၊ သော့မှာ ဘာမှန်မှမရှိဘူး”

“ရတယ်”

“ပြီးရော... ခဏစောင့်ဦး”

အလုပ်ကို ဦးစားပေးတတ်သည့်သူမက အလုပ်ပြီးမှ လက်ကို သဲခါသလို တဖတ်ဖတ်ရိုက်ကာ လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လေ၏။ ပြီးမှ ဘေစင်မှာ လက်ကို ဆပ်ပြာဖြင့် သေချာဆေးလိုက်လေသည်။ ပလပ်ထိုးထားသည့်ရေခွေးအိုးထဲမှ ရေခွေးဆူသံ ထွက်လာလေ၏။ ပုလင်းထဲရှိနေသည့်ကော်ဖီမှုန့်နှစ်ဖွန်းဆီကို ကြော့ခွက်ထဲထည့်ကာ သကြားလည်း အနေတော်ခန့်ထည့်ပြီး ရေခွေးအိုးကိုဖိလျက် ရေခွေးထည့်သည်။

ဖွန်းဖြင့် ခလောက်မွှေလိုက်သည်မို့ ဆိုင်ခန်းလေးထဲမှာ ကော်ဖီနံ့က ထောင်းခနဲ မွှေးပျံ့သွားပါတယ်။ ထောင့်နားရှိနေသည့် စားပွဲခုံအောက် ထိုးထားသည့်ခုံနှစ်ခုံကို ဆွဲထုတ်ပေးပြီးမှ ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကို ကိုင်းမှကိုင်လျက် စားပွဲပေါ် လာတင်ပေးလေသည်။

“သောက်လေ၊ လိုတာပြော”

သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်မိ၏။ လိုတာပြောဆိုရန်

တော့ တန်းစီပြီး အကုန်ပြောရတော့မှာလေ။ ရှက်စရာတော့ အကောင်းသား။ သို့သော် သူနှင့်သူမက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေမို့ ဒါကိုဖယ်ထားလို့ ရနိုင်ပါတယ်နော်။

“ရင်ဖွင့်ဖော်”

“ဟာဟာ! . . . လာတယ်ကွာ၊ ဖိနပ်ကြီးနဲ့”

လှောင်ပြီမှန်းသိပေမယ့် မပြုံးဖြစ်။ ကိုယ့်ဝေဒနာကို ကိုယ်သာ အသိဆုံးပင် မဟုတ်လား။ ဒီကောင့်ကိုပေါင်းရင် မိန်းကလေးလို့မမြင်ဘဲ သူ့လို ယောက်ျားလေးလို့ပဲ မြင်တတ်ဖို့လို မှန်း သိထားဖို့ပါပဲ။

“သော်နော်”

သူမက ခုံကို နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ဆွဲထုတ်ကာ ခုံနောက်ပြန် ခွထိုင်လျက် ကျောတန်းပေါ် လက်ထောက်တင်ပြီး ကော်ဖီကိုငုံချေပြီ။ တွေ့လား. . . အဲဒီ Design ကိုက သူမကို ဘယ်သူတွေကများ ကောင်မလေးလို့ မြင်ကြမှာတဲ့လဲ။

“ညက ကောင်းကောင်းအိပ်လို့မရဘူး”

“ထမင်းလုံးတစ္ဆေ ခြောက်ခံရလို့လား”

“ဟေ့ကောင်၊ ငါ စကားအတည်ပြောနေတာကွ”

သူ့လေသံမာသွားတော့ သူမက လက်ဝါးထောင်ပြုလျက် တောင်းပန်ဟန်ပြုလေ၏။ ဒါလည်း မိန်းမမဆန်တဲ့ နည်းလမ်းပင် မဟုတ်ပါလား။

“Sorry! Sorry!...ညဘက် ကော်ဖီသောက်မိပြန်လို့လား”

“ကျစ်! . . . မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ဘာကြောင့်အိပ်မပျော်ရသလဲဆိုတာ ရှင်းရှင်းပြောမှပေါ့ ကိုသားရဲ့။ သော်က ဘယ်လိုသိမှာလဲ”

ကြွေခွက်နှုတ်ခမ်းသားကို လက်ညှိုးဖြင့် တို့ထိ လှည့်ပတ်ဆော့ရင်း ငြိမ်နေမိ၏။ အာရုံမှာ ပေါ်လာသည်က ပုံရိပ်တစ်ခု။ နှင်းပွင့်ကလေးလို ဖြူစွတ်ပြီး ထိရက်စရာမရှိသည့် ကြွေရုပ်ကလေးကြောင့် သူ့အိပ်ပျက်ရတဲ့ညတွေ များလွန်းနေပြီပဲ။

“ငါ့. . . ငါ သူ့ကိုချစ်မိနေပြီထင်တယ်”

“ထင်တာ? ထင်တယ်ဆိုတာ မသေချာဘူး ကိုသားရဲ့၊ သူ့ကိုချစ်နေတာ သေချာပြီလို့ သုံးရမှာလေ။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟာကွာ... မင်းဘယ်လိုကောင်လဲကွာ၊ ဒီလိုစကားမျိုး
ကို ပြောရမှာ မျက်နှာမပူဘူးလား”

“ဘာလို့ပူရမှာလဲ၊ အဲဒါဆို ကြိုက်မရှက် ငိုက်မရှက်ဆို
တဲ့စကားပုံကို ရောထပ်မြစ်ထဲ သွားမျောလိုက်ပေတော့။ ဘယ်
နှယ်... ယောက်ျားလေးပဲဟာ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့ ကိုသားရ၊
ဘာရှက်စရာလိုလို့လဲ။ ဒီမှာဖြူ၊ နင့်ကို ငါချစ်တယ်၊ ဒါကြောင့်
ငါ့ကို နင်ပြန်ချစ်ပါ၊ ဒါပဲ။ Very Simple... ဘာမှမရှုပ်ဘူး”

ကဲ၊ အဲဒီလို အရမ်းပွင့်လင်းလွန်းတဲ့ကောင်မလေးလေ၊
သူ့လိုယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကိုများ ရည်းစားစကားပြော
ဖို့ ပြန်တောင်သင်ပေးနေသတဲ့။ ကြားဖူးကြပါရဲ့လား။

“မင်းကလည်း ကဗျာမဆန်လိုက်တာကွာ”

“ဟာ! ဘာကဗျာဆန်စရာ လိုလို့လဲ ကိုသားရဲ့၊ Ko-
rea ကားထဲက မင်းသားတွေလို ပန်းစည်းတွေများ ပို့ချင်သေး
လို့လား။ American မင်းသားတွေလို Hotel မှာဖိတ်ပြီး Deco-
ration လှလှပပပြင်ဆင်ပြီးမှ ဖွင့်ပြောဖို့ စိတ်ကူးထားလို့လား”

“မင်း ငါ့ကိုမရွံ့နဲ့နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်ကိုချစ်တာ ဘာများဆန်းလို့လဲ။ အဓိကက
လေးနက်တည်ကြည်မှုနဲ့ ပေါ့ပါးပေါ့တိမ်မှုကို ခွဲခြားသိဖို့လိုတာ။
အာဒံလည်း ဝေကို ဒီလိုရိုးရိုးပြောခဲ့လို့ပဲ ကမ္ဘာကြီး လှခဲ့တာကို
သိရဲ့သားနဲ့”

“ဟေ့ကောင်... တော်တော်၊ မင်းဖတ်ထားတဲ့စာအုပ်
ထဲက စာသားတွေထုတ်ပြီး လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ငါ့စကား ဘယ်
ရောက်သွားမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ဘယ်လိုကောင်လဲကွာ”

သူမက တဟားဟားဖြင့် ရယ်နေချေပြီ။ အရှက်လျော့
စေလိုတဲ့သဘောမျိုးနဲ့ ပြုမူနေမှန်း သိထားတာမို့ စိတ်မဆိုးဖြစ်
ပါလေ။

သူတို့အုပ်စုထဲမှာ ယောက်ျားလေး လေးယောက်ပါပြီး
မိန်းကလေးဆို၍ သူမ (ပန်းသော်တာ)တစ်ဦးတည်းသာ ပါတာ
မို့ အားလုံး စကားစုပြောကြရင် သော့ကို မိန်းကလေးဆိုတာကို
မေ့သွားလေ့ရှိ၏။ တစ်ခါတလေ မိန်းမသားတွေ မကြားဝံ့မကြား
သာသည့်စကားလုံးတွေ ရှိတတ်ပေမယ့် သော်ကဖြင့် မဖြူပါလေ။

အဲဒီလို ဟိုမရောက်ဒီမရောက် သူငယ်ချင်း ပေါက်ကျော်မလေး ပါပဲ။

“ဒါဆိုလည်း နန္ဒတို့ကို သွားရင်ဖွင့်ပေါ့။ ဘာလို့ သော့ ကို လာပြောနေသေးလဲ”

“သူတို့ကိုပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ဖြူကိုမြင်ရင် လိုက် ကြွနေမှ ဒုက္ခကွ”

“ဟွန်း! . . . ကြောက်ချေးက ပါသေး”

“သော်ကလည်းကွာ၊ မင်းကိုအားကိုးပြီး လာတိုင်တည် ပါတယ်ဆိုမှပဲ။ အဲဒီကောင်တွေကို လျှောက်ဖွဲ့လို့ကတော့ သွား ပြီ”

“သူငယ်ချင်းတွေကြား စည်းတော့ ရှိပါတယ် ကိုသား ရာ။ ဒီလောက်ပူမနေပါနဲ့။ ဟိုကဖြင့် ဘာမှမဖြစ်သေးဘဲနဲ့ သူက ကြိုပူနေ”

သူ့ရှေ့ကော်ဖီခွက်က အနည်းငယ်မျှသာ လျော့ရှိသေး။ သူမကော်ဖီက ကုန်ချေပြီ။ ခုံမှထကာ ဘေစင်မှာ ကော်ဖီခွက် ဆေးပြီး စင်ပေါ်မှာပင် မှောက်ပြီးချေပြီ။ အဲဒီလို ဘာပဲလုပ်လုပ်

အမြဲသွက်လက်လွန်းသည့်မိန်းကလေးပါပဲ။

“သူနဲ့မှ သိပ်မရင်းနှီးသေးတာ၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“မရင်းနှီးတာ ကောင်းတာပေါ့။ ရင်းနှီးပြီးရင် ဖွင့်ပြော ဖို့ ခက်သွားပြီကွာ။ မှတ်ထား၊ ဘယ်လိုမိန်းကလေးကမှ ယောက်ျား လေးသူငယ်ချင်းကို အားနာပါးနာနဲ့ ခေါင်းပြန်မညိတ်ဘူး”

“မင်းရောလား”

စကားအထောက်ကြောင့် သူမက သူ့လက်မောင်းကို ခပ်နာနာပိတ်ထိုးလိုက်လေသည်။ အဲဒီလို ယောက်ျားဆန်သည့် တုန်ပြန်မှုမျိုးကိုလည်း သူမ လုပ်လေ့ရှိလေ၏။

“နှုတ်ကိုစောင့်ကွ”

“အဲဒါ မင်းပဲစပြောတာလေ၊ သူ့ဆီကိုသွားရမှာလည်း ကြောင်တောင်တောင်ကြီးကွာ”

“ဒီလိုပဲ ရှာကြအကြောင်းပြပြီး သွားပေါ့။ သော်နဲ့ ကို သားက အိမ်လည်းနီးတော့ သူ့ဆီ ဒီအတိုင်းနှစ်ယောက်အတူ တွဲပြီး သွားသွားနေတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ ဆံထုံးလည်း စိုက်၊ ဆီလည်းစိုက်အလုပ်မျိုး သော့ကိုလာမလုပ်ခိုင်းချင်နဲ့လေ”

နှစ်ယောက်အတူတဲ။ ဟုတ်သားပဲ၊ ဖြူကို စတွေ့တုန်းက သူနဲ့သော် Plaza ကို အတူသွားရင်း မြင်ရတာလေ။ သူက အလှူငါးမွေးတာကို ဝါသနာထုံသူမို့ သော်က အဖော်လိုက်ခဲ့ပေးတာပါ။ ငါးပစ္စည်းဆိုင်မှာ လိုတာဝယ်အပြီး Fancy ပစ္စည်းလေးတွေပါ ဆင်ချင်တာမို့ Plaza ကိုချီတက်လာရင်း ဖြူကို စတွေ့လိုက်ရတာပါပဲ။

အဲဒီနေ့က သူမက အဖြူစွတ်စွတ်ဝတ်စုံလေးနှင့် ဖြူဖွေးထောက်ပလွန်းနေတာလေ။ Key-Chain ကောင်တာမှာ ရပ်ရင်း ပစ္စည်းလေးတွေကို လက်ညှိုးလေး ထောက်ပြကာ ရွေးနေတာပင်။

ဘေးအနီးမှာ (အစ်မကြီးလား၊ အန်တီလေးလား မသိသည့်) အမျိုးသမီးတစ်ဦး ပါလာတာမို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားခွင့်မရှိသည့်မိန်းကလေးမျိုးဟု ထိုစဉ်ကပင် ရိပ်မိခဲ့ရလေ၏။

“တော်တော်လှတာပဲ။ မျက်စိထဲမှာရော၊ ရင်ထဲမှာပါ အေးသွားတာ”

ဟု သော်ပင် နှုတ်မှ ထုတ်ဖော် ချီးမွမ်းခဲ့တာ အမှန်ပါ။

နက်မှောင်မြောစင်းသည့် ဆံနွယ်ရှည်တို့ကို ခေါင်းစည်းကြိုးလှလှလေးဖြင့် စည်းနှောင်ထားတာမို့ ပေါင်လယ်မှာ လှုပ်လီလှုပ်လို့ ကနွဲ့ကလှလေးဖြစ်နေပုံက တစ်မျိုးဆန်းသစ်နေခဲ့တာပင်။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ သူမ ဘယ်မှာနေသည်၊ ဘာလုပ်သည်ဆိုတာကို သော်ပင် အမှတ်မထင်သိရှိခဲ့ရခြင်းပင်။ “နှင်းပွင့်၊ ဖြူဖြူ”တဲ။ အဘယ်မျှလိုက်ဖက်လွန်းသည့် အမည်ဆန်းဆန်းလေးပါလဲ။

“မင်းမပါဘဲ အဲဒီကိုမသွားရဲဘူး သော်ရ”

“အာ၊ ဒါလေးတောင် သတ္တိမရှိဘူးလား။ ခိုးချင်လိုက်တာလည်း ပျာလို့... ညှို့လိုက်တာလည်း ချာလို့ဆိုတာ မင်းလို့ ကောင်မျိုးပဲ”

“အေး၊ မင်းပဲ ငါ့ကိုနှိပ်ကွပ်၊ သိလား”

“မဟုတ်လို့လား”

သူမက မှန်နံရံတို့ကို Spray ဘူးလေးဖြင့် မှုတ်ရင်း နှိပ်တိုက်နေလေပြီ။

နှုတ်က စကားပြောနေပေမယ့် သူမလုပ်နေသည့်အလုပ်

၂၂ မေသဒ္ဒါစောင်

ကို အပျက်မခံတာ သော်ရဲ့အကျင့်ပါပဲ။ နန္ဒတို့သုံးယောက် (ကျော်
သက်နှင့်မြင့်မြတ်အပါအဝင်)ကဖြင့် Internet Cafe ဆိုင် ဖွင့်
နေတာမို့ သူတို့အုပ်စုထဲမှာ သူတစ်ယောက်သာ ကျောင်းပြီး
ယောင်ချာချာ ဝေလေလေ ဖြစ်နေတာပင်။ သော်ပင် ဒီဆိုင်လေး
ကိုဖွင့်တာ သုံးလကျော်ပြီပဲ။

“ငါ့ကို သူပြန်စဉ်းစားပါ့မလား”

“လုပ်ပြန်ပြီ၊ ဖွင့်ဖြင့်မပြောရသေးဘူး။ အဲဒီလိုကြုံပြီး
ပူတတ်တဲ့အကျင့်ကို ဖျောက်စမ်း ကိုသားရာ။ ချီတုံချတုံဖြစ်တဲ့
စိတ်က ရောဂါကွ။ ယောက်ျားပဲ၊ Do or Die! တုံးတိုက်တိုက်
ကျားကိုက်တိုက် လုပ်မှပေါ့။ သော်နဲ့များ လဲလိုက်ချင်တယ်”

“ဘာလဲ၊ မင်းက ငါ့ကောင်မလေးကိုပါ ချိန်ပြီလား”

“သဘောပြောတာပါ”

“မင်းနော်၊ ငါ့ဘော်ဒါတွေထဲမှာ မင်းကိုအချစ်ဆုံးမို့
သည်းခံပေါင်းတယ်မှတ်။ ငါ့ကြိုက်တဲ့ဘောဘီတွေကို မင်းပါ လိုက်
ကြိုက်ရင် ဒီမှာတွေ့လား လက်သီး”

“ဟာဟာ! မင်းဘောဘီတွေက ငါ့ကိုမှ မျက်စိကျရင်တော့

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ၂၃

တခုတာပဲ ကိုသားရေ။ Never Sorry! Ever Jockey ပဲ”

သူပြန်ပြောရန် ရွယ်လိုက်စဉ် ဆိုင်ထဲသို့ လူဝင်လာပြီ
မို့ ငြိမ်နေလိုက်ရလေ၏။

သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်းသော်က ဤသို့ဤနယ် မြောင်ကျကျ
ပြောဆိုတတ်သည်လေ။

□□□

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂)

“သော်တာ”

“ဗျာ”

“လာပြန်ပြီ ဒီဗျာကြီး၊ ဘယ်လိုထူးလိုက်တာလဲ သမီး
ရာ”

“ဖေကြီးကလည်းကွာ၊ သော် ဒီတိုင်းပဲ ထူးနေကျပဲကို
အဆန်းလုပ်လို့”

သစ်ခွအိုးသစ် ပြန်ပျိုးနေတာကို ရပ်လိုက်ပြီး ဘုံဘိုင်
မှာ လက်ဆေးလိုက်ရပါ၏။ ဒီနေ့ Sunday မို့ သော့ဆိုင် ပိတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထားရပေမယ့် ဆိုင်ထဲက အပင်တွေကို ရေလောင်းပေးဖို့ ညနေ တစ်ခေါက်တော့ သွားရဦးမှာလေ။ ဖေကြီးလည်း Sunday မို့ ကုမ္ပဏီပိတ်သည်ကိုး။

တိုက်ရှေ့မြက်ခင်းစပ်မှာ လမ်းလျှောက်ရင်း လှမ်းခေါ် လိုက်သည့် ဖေကြီးအနီးသို့ လျှောက်ခဲ့ပါ၏။ သော်က အဖေတစ် ခု သမီးတစ်ခုပေမို့ သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ နည်းနည်းတော့ ဂျစ်သည့်ကောင်မလေးပင်။ သော့သည်းညည်းကို ခံသည့်သူက ကိုသား (မြတ်သိင်္ဂ)ရဲ့ ဝမ်းကွဲညီ၊ နန္ဒပင် ရှိတာမဟုတ်လား။

“ဖေကြီး ဗိုက်ဆာလို့လား”

“ကြံကြံဖန်ဖန် မနက်က လမ်းထလျှောက်ရင်း အဂ္ဂါ နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဝင်လာသေးတာ၊ မဆာပါဘူး”

“ဒါဆိုတာပြောမလို့လဲ၊ သော့လုပ်လက်စကြီးကိုပစ်ပြီး ဖေကြီးခေါ်လို့လာရတာနော်”

“အမယ်လေး! မယ်မင်းကြီးမရယ်၊ ညည်းအလုပ်က ဘယ်လောက်များ အရေးပါလို့ ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်နေရတာလဲ၊ ငါ့ကုမ္ပဏီလို လစဉ် သိန်းရာချီဝင်တာလည်းမဟုတ်၊ ကြီးကြီး

ကျယ်ကျယ်”

“ဟာ! အရေးပါတာပေါ့၊ ဖေကြီးရ၊ ဖေကြီး မကြားဖူး ဘူးလား... တစ်သက်လုံး ပျော်ချင်ရင် သစ်ပင်စိုက်ဆိုတာလေ။ သော့အပင်လေးတွေက သော့ကို စစ်မှန်တဲ့စိတ်ချမ်းသာမှုကို ပေး စွမ်းနိုင်တယ်။ ဖေကြီးရဲ့ကုမ္ပဏီက ဖေကြီးကို ကိန်းဂဏန်းတွေ ချည်းပေးလို့ ခေါင်းမှာ ဘော်ငွေရောင် တောက်နေတာမဟုတ် လား”

“တယ်!... လူကဖြင့် လက်တောက်လောက်၊ ပြော လိုက်ရင် စကားကြီးစကားကျယ်တွေနဲ့”

ဖေကြီးက တရားရှူးတရဲရဲ့ဖြစ်သွားတာမို့ သော် မရယ် ဖြစ်တော့ပေ။ သော်က ဘော်ဒါတွေနဲ့ဆိုရင် သူတို့ရှေ့မှာ မဟုတ် တာပြောလိုက်လိုက်တော့ အလိုလိုလှောင်ရယ်ပြီးသားလေ။ သော့ အရပ်က သူတို့လေးငယ်ယက်ထက် မဆိုစလောက်လေး နိမ့်နေ လို့သာ ဒီခပ်ပါးပါးခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် မိန်းကလေးလို့ အလွယ်သိ သွားရတာပါပဲ။ ပြီးတော့ ယောက်ျားလေးဆိုတာ ဘုန်းကံဖြင့်သူ တွေမို့ မိန်းကလေးတွေနှင့်ယှဉ်ရင်လိုက်တိုင်း အဘယ်မျှနိမ့်သန့်

သုဆို အလိုလိုမြင့်သွားတတ်တာကိုး။

“ထိုင်ရအောင်”

“ဟာ... အကြာကြီးပြောမလို့လား”

“ပြောရမှာပေါ့။ တစ်နေ့တစ်နေ့ မိုးလင်းတာနဲ့ ပျောက်ပျောက်သွားပြီး ဘာမဟုတ်တဲ့စီးပွားကို သိမ်းကြီးရှာနေတဲ့ညည်းနဲ့ငါ ဘယ်နှရက်များ အေးအေးဆေးဆေးဆွေးနွေးဖူးတာရှိသလဲ မိသော်တာရဲ့”

သော်၊ ဇက်ပုသွားရပါ၏။ ဟုတ်တော့ဟုတ်သား။ သော်က ဖေကြီးအတွက် သမီးတာဝန် သိပ်မကျေပွန်တဲ့ကောင်မလေးပင်။ မိုးလင်းတာနှင့် ဆိုင်ဖွင့်ဖို့တစ်ခုသာ အာရုံရှိပြီး ဖေကြီးအတွက် ဝေယျာဝစ္စဆိုတာတွေ ဘာတစ်ခုမှမလုပ်ပေးဖြစ်။ အဲဒီအလုပ်တွေကို ဖေကြီးညီမ (နှစ်ဝမ်းသုံးဝမ်းကွဲ) ကသာ အစစလုပ်ပေးနေတာမို့ သိပ်မသိသာတာလေ။

အိမ်မှုကိစ္စဟူသမျှ သော် ဘာမှဝါသနာမရှိ။ ယုတ်စွအဆုံး ထမင်းကို ပေါင်းအိုးနှင့်တည်တာကိုတောင် ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မလုပ်တတ်ပါချေ။ ဤသို့၍နယ် သော်က လျှာရင်းမြက်

စရာ ဘာဟင်းချက်ရပါဆိုတဲ့ကိစ္စဆို လုံးလုံးလျားလျားမတတ်တာ ဆန်းပါတော့မလား။

မေမေဆုံးခင် လေးနှစ်အရွယ်ကတည်းက သော် ဆော့သည့်ကစားစရာက ဘောလုံးတဲ့။ ‘နွယ်သမီးတွေ့ ပေါက်ကျော်မဖြစ်ပါပြီ’ လို့ မေမေရေရွတ်တဲ့အထိ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လိုပင် ဆော့ကစားဖြစ်ခဲ့တာလေ။ ပေါင်းတော့လည်း ကြည့်တစ်ခြံကျော်မှာနေသည့် ကိုသားနဲ့မှ အတူဆော့ဖြစ်တော့ ဒီဘောလုံးကန်၊ ဂေါ်လီရိုက်၊ ကျင်းစိမ့်၊ ဂျင်ပေါက်၊ စွန်လွှတ် စတာတွေမှ မဆော့ရင် ဘာသွားဆော့ရမှာတဲ့လဲ။

ကိုသား စက်ဘီး စ၊ စီးတတ်ခါစက သူ့စက်ဘီးနောက်မှာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်စီးပြီး လမ်းအဆုံး ကုန်းပေါ်ကနေ လျှောက်ိုက်အစီးကောင်းခဲ့လို့ သော့ညာဘက်ခြေသလုံးရိုးမှာ အချိုင့်ရာဖြစ်ပြီး ဒဏ်ရာရခဲ့တာ တစ်သက်စာအမှတ်တံရ။

အဲဒီလို မျောက်ရှုံးအောင် ဆော့ခဲ့သည့်သော့ကို ဘယ်လိုလူကြီးမျိုးက မိန်းကလေးပီသအောင် ဆုံးမသွန်သင်ပြနိုင်မှာတဲ့လဲ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက သော့ကိုခေါ်ရင် ‘ဗျာ’ လို့တစ်ခါတူ

မိတိုင်း မေမေရင်ဘတ်ဖိရလောက်တဲ့အထိ ဝိုးရိုမစေခဲ့သည့် တစ်
ခေါက် တစ်ယောက်ထွန်းကလေးပါလေ။

“ထိုင်”

‘ထိုင်’ လို့ပြောသည့် ဖေကြီးကပင် တိုက်ရှေ့ခုံတန်းမှာ
အရင်ထိုင်ချလိုက်တာမို့ ခုံအစွန်းမှာ အသာဝင်ထိုင်လိုက်ရပါ၏။
သော်က ခပ်ဆိုးဆိုးခပ်တေတေမဟုတ်တာမို့ ဖေကြီးဆုံးမတာမျိုး
တစ်ခါမှမရှိခဲ့ပါလေ။

“သမီးကိုမေးစရာရှိလို့”

“ဟုတ်”

“အဂ္ဂါရဲ့သားနဲ့ ဖေကြီးသမီးက ဘာလဲ”

“ဟမ်! . . .”

‘မေးခွန်းကြီးက ကြောင်လိုက်တာကွာ၊ ကြားကြားကြီး’
ဟု ဘော်ဒါတွေကို လှောင်သလိုမျိုး ဖေကြီးကိုမလုပ်ရဲပါ။ ဘယ်
နယ် မေးခွန်းကြီးလဲ။ ကိုသားနဲ့ သော့ကို ဘာလဲတဲ့လေ။

“သူငယ်ချင်းလေ ဖေကြီးရ၊ သော်တို့ နှပ်တွဲလောင်း
အရွယ်ကတည်းက လည်ပင်းဖက် ပေါင်းလာတဲ့သူငယ်ချင်းကို

အဆန်းလုပ်ပြီး မေးရတယ်လို့”

“ဟယ်! ပြောလိုက်ရင် ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်နဲ့ စကားကို
လှအောင်မသုံးဘူး။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ”

“ဖေကြီးသမီးလေ”

ဖေကြီးက အသည်းယား၍ထင့်၊ သော့ခေါင်းကို ဖတ်
ခနဲပုတ်လိုက်လေ၏။ သော်က တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်သော်
ငြား အဖေကို ပွတ်သီးပွတ်သပ် ချွဲနဲ့ပူဆာတတ်သည့်သမီးမျိုး
မဟုတ်ပါချေ။

“အဂ္ဂါပြောမှပဲ ဖေဖေလည်း သမီးအတွက် စဉ်းစားမိ
တော့တာ”

“အင်း”

ကိုသားဒက်ဒီက ဘာပြောလိုက်မှန်းမသိပေမယ့် လူကြီး
စကားမို့ ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံရလေ၏။ အကြံဉာဏ်ကောင်းဆို
ရင်တော့ လက်ခံသင့်တာကို လက်ခံရမှာပေါ့လေ။

“သမီးနဲ့ဖိုးသားတို့ မေတ္တာမျှနေကြရင် ဖေဖေတို့ကို ပွင့်
ပွင့်လင်းလင်းပြောဖို့လိုဖြစ်”

“အာ... ဖေကြီးစကားကြီးက ဘာလဲကွာ”

“မဘာလဲနဲ့ သမီးရဲ့... ဒါ သမီးဘဝအတွက် အရေးအကြီးဆုံးကိစ္စကြီး။ နွယ်မရှိတော့မှတော့ ဒီတာဝန်ကို ဖေဖေပဲ ယူရတော့မှာ။ ဖေဖေကိုမှမပြောရင် သမီး ဘယ်သူ့ကိုသွားပြောမှာလဲ။ မြအေးက သမီးအဒေါ်ဆိုပေမယ့် အရင်းခေါက်ခေါက် ဆွေမျိုးမတော်တော့ သမီးက တိုင်ပင်မှာမဟုတ်ဘူးလေ”

ဥဿနာပါပဲလား။ ဖေကြီးပြောလိုက်မှ သော့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှန်းမသိတဲ့ ခံစားချက်က ဖြစ်သွားရလေ၏။ သူငယ်ချင်း လို့ပြောနေတဲ့ကြားထဲက ဦးဦး (ကိုသားရဲ့ဒက်ဒီ)က ဘယ်လိုများ ပြောလိုက်တာလဲနော်။ ကိုသား ဆော့တတ်တဲ့အရွယ်ကတည်းက ‘သော်ရေ’ဆိုပြီး လာခေါ်တတ်ပြီး အတူဆော့ခဲ့တဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းကိုမှ ရင်ခုန်ဖက်လို့ ထင်ရတယ်လို့။ ခက်ပါရဲ့။

“ဖေကြီးကလည်း သော်နဲ့ ကိုသားက ခုချိန်ထိ ရိုးရိုး သားသားပါ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်အချိန်မှ ဆန်းပြားမှာတုန်း”

“အာ... အဲဒီလိုမထင်နဲ့လေ။ ကိုသားကြိုက်တဲ့ ကောင်

မလေးကို သော်တောင် မြင်ဖူးတဲ့ဟာကို”

“အဲဒါကြိုက်တာမျိုးလေ။ ချစ်တာမှမဟုတ်ဘဲသမီးရဲ့”

“ဟာကွာ၊ ဖေကြီးက သော်ကိုချောင်ပိတ်ပြီး နိုက်မယ့် စကားလုံးမျိုး မသုံးပါနဲ့။ ခုအရွယ်အထိ သော် ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားဖူးဘူး။ အဲဒီလို ဘာဘာညာညာစိတ်တွေ ဝင်အောင် မဖန်တီးချင်ပါနဲ့”

ဖေကြီးထံမှ သက်ပြင်းချသံ ထွက်လာပါ၏။ သမီးပေါက်ကျော်မကို နားဝင်အောင် ဆုံးမရခက်နေပြီလား။ အုပ်စုထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ဦးတည်းပါနေပေမယ့် အားလုံးက သော်ကို ညီမလေးဆိုတာထက် ညီလေးလို့ပဲ မြင်နေကြတာလေ။

ကိုသားအပါအဝင် နန္ဒ (နန္ဒနှင့် သော်က မွေးလပါတူပြီး အသက်အတူတူပါ) ကျော်သက်နှင့်မြင့်မြတ်ပါ သော်အပေါ်ခေါင်းပုတ်၊ ပခုံးဖက်၊ လက်ပွန်းတတီးပြုမူလေ့ရှိပေမယ့် အသားယူတာမျိုး ထူးထွေဆန်းပြားစိတ်မျိုး တစ်ခါမှမရှိပါချေ။ ဒါကြောင့်လည်း အကုန်လုံးနှင့် သော် ဖြူဖြူစင်စင်ပေါင်းလို့ရတာမဟုတ်ပါလား။

“အဂ္ဂါနဲ့ဖေဖေက သမီးတို့ချင်း အဲဒီစိတ်ရှိနေရင် နှစ်ဖက်သဘောတူဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး တိုင်ပင်ခဲ့ကြတာ”

“ဟာကွာ... ကြကြီးစည်ရာ”

“မဟုတ်ဘူးဆိုရင်လည်း သိပ်မထူးပါဘူးသမီးရ၊ ဒါပေမဲ့ သမီးဘက်က လိုက်နာရမယ့်စည်းမျဉ်းတွေတော့ ရှိလာပြီ”

ဘာများပါလိမ့်၊ ဒီသမီးတစ်ယောက်တည်းကို လွတ်လပ်စွာအလိုလိုက်ထားပါလျက် မည်သည့်စည်းစနစ်တို့ဖြင့် ထိန်းချုပ်ဦးမလို့ပါလိမ့်။ ဘယ်လို Rule မျိုးနဲ့ Order ပေးဦးမလို့ပါလဲ။

“သမီးရင်ထဲမှာ သိင်္ဂီမရှိတာမှန်ရင် သူနဲ့သမီးဝေးဝေးနေသင့်တယ်။ အရင်ကလို ဘယ်သွားသွား တပူးတွဲတွဲရှိမနေသင့်တော့ဘူး”

“ဟင်!”

မဖြစ်နိုင်တာ... မဖြစ်နိုင်တာကြီး။ ဘာပစ္စည်းပဲ ဝယ်ဝယ်၊ ဘယ်ဘော်ဒါတွေဆိုကိုပဲ သွားသွား၊ ‘သော်ရေ’ဆိုပြီး လာလာခေါ်လေ့ရှိတဲ့ ‘ကိုသား’ကို အတူမတွဲရဘူးတဲ့။ ဒါ ဘာသဘော

ပါလိမ့်။

အဖြူရောင်ဆိုတာ အစွန်းထင်းမဲ့အရာမှန်း လူကြီးတွေ မသိလေရောသလား။ ဒီလိုဖြူဖြူစင်စင်လေး တွဲလာပေါင်းသင်း ပြောနေတာကို မရှုစိမ့်နိုင်ဘူးတဲ့လေ။ ကိုသားရေ၊ ဖေကြီးစကားက သော့ရင်ကို ထိခိုက်နာကျင်စေလိုက်တာကွယ်။

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သိင်္ဂီတွက် သူတို့မှာ စီစဉ်စရာတွေ ရှိနေလို့ပါ။ သိင်္ဂီက သူတို့သားကို မိန်းကလေးတစ်ယောက် မယောက်နဲ့ စေ့စပ်ဖို့စိုင်းပြင်းနေတယ် သမီး။ သိပ်မကြာခင် ဖိုးသားကို သူတို့ကုမ္ပဏီမှာပဲ ရာထူးပေးကြတော့မှာ။ ဒီအခြေအနေမှာ သမီးက သူတို့သားဘေးမှာ တကပ်ကပ်ရှိနေရင် အဲလိုအဖြစ်ကို ဘယ်မိန်းကလေးကမှ လက်သင့်ခံမှာမဟုတ်ဘူးတဲ့”

‘တဲ့’ တဲ့လား။ ဒါဖြင့် ဒီစကားကို အန်တီ‘သီရိချို’က ပြောလိုက်တာပေါ့နော်။ ငယ်ငယ်တုန်းကဖြင့် ‘ပေါက်စမ’ဆိုပြီး ချစ်ရင်းစွဲရှိခဲ့ပါလျက် အရွယ်ရောက်တော့ မကြည်ဖြူချင်တော့ဘူးတဲ့လား။

၃၆ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

သော်က ဘာများဖြစ်နေလို့လဲကွယ်၊ မိန်းမ မပီသလို့လား။ အိမ်မှုကိစ္စတွေ ဝါသနာမပါတဲ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ကောင်မလေး ဖြစ်နေလို့လား။ ယောက်ျားစိတ်ပေါက်ပြီး ဟိုမရောက်ဒီမရောက် စကောစကလေး ဖြစ်နေလို့များလား။ ပြောပါဦး။

“သော်တို့က ဘာမဟုတ်တာများ လုပ်မိလို့လဲ ဖေကြီးရယ်”

“မလုပ်ခင်က တားတာမျိုးဖြစ်မှာပေါ့ သမီးရယ်။ ဖေ့သမီးက ခိုင်းကောင်းကျောက်ဖိကလေးမဟုတ်ပေမယ့် သိပ်ဆိုးဆိုးတောတောလေးမဟုတ်တာကို ဖေဖေသိထားရင် လုံလောက်ပါတယ်”

“ဒါဆို ကိုသားနဲ့ သွားသွားလာလာမလုပ်ရတော့ဘူးပေါ့”

“အေး”

“လမ်းတွေ့ရင်တောင် မမြင်ယောင်ဆောင်ပြီး စကားမပြောရတော့ဘူးပေါ့။ အစိမ်းသက်သက်ကြီး ဖြတ်ရမှာပေါ့။ အဲဒီလိုလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟာ... သမီးကလည်း ဒီလောက်ထိ လုပ်စရာမလိုပါဘူး။ သူဘယ်လောက်ပဲ လာခေါ်ခေါ် သမီးဘက်က အလိုက်တသိ ဆင်ခြင်ပေးလိုက်ရုံလေးပါ။ သိရုံ၊ သူ့ဖူးစာဖက်နဲ့ အဆင်ပြေပြေတွေ့နိုင်ဖို့ ကူညီလိုက်စမ်းပါ သမီး။ ဖေဖေပြောချင်တာ အဲဒါပဲ”

‘ဖူးစာဖက်’တဲ့ သော် တစ်ခါမှမတွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ စကားလုံး အသစ်ပါလား။ ကိုသားချစ်တဲ့သူနဲ့ နီးစပ်ဖို့ သော်က တစ်တပ်တစ်အား ကူညီပေးဦးမယ့်သူပါလေ။

ဒါနဲ့များတောင် သော့ကြောင့် ဒီကိစ္စတွေ မဖြစ်မြောက်မှာကို စိုးရိမ်ပြီး တင်ကြိုအသိပေးတာတဲ့လား။ လောကကြီးက အတော့်ကိုရယ်စရာကောင်းနေတော့တာလေ။

“သမီး ကတိပေးနိုင်မလား”

‘ကတိ’တဲ့။ ဘယ်တုန်းကမှ မသုံးခဲ့တဲ့အသုံးအနှုန်းပါပဲ။ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မပေးခဲ့ဖူးတဲ့ အဲဒီကတိကို ကိုသားနဲ့ပတ်သက်ပြီးမှ ပေးရမတဲ့လေ။ သော်၊ နာတယ် ကိုသားရယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၃၈ ❖ မမသဒ္ဓါစောင်

“သမီး”

“သော်၊ ပေးပါတယ်”

“ဖေဖေလိုချင်တာလည်း အဲဒါပဲ။ ဖေဖေသမီးမှာ မာနရှိမှန်း ဖေဖေယုံပါတယ်။ အဂ္ဂါက သမီးကိုလိုလားဟန်ပြပေမယ့် သိရိကတော့ မိန်းမဆန်တဲ့မိန်းကလေးမျိုးကိုပဲ ချွေးမတော်ချင်ပုံရတယ်သမီးရဲ့”

“အဲဒါ ကိုသားရဲ့ဆန္ဒလည်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသပါသေးတယ်လေ ဖေကြီးရဲ့။ အန်တီတို့ ဇွတ်စီစဉ်လို့ရတဲ့ကိစ္စမှမဟုတ်တာ။ ကိုသား ဘယ်လောက်ခေါင်းမာသလဲဆိုတာ အန်တီသိရိအသိဆုံးလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီနေ့ အဂ္ဂါပြောသလို ဖေဖေတို့ဘက်က ဆင်ခြင်ရုံနဲ့ပြီးပါပြီ သမီးရဲ့။ သမီးလည်း ကိုယ့်စီးပွားရေးနဲ့ ကိုယ် ရပ်တည်နေနိုင်ပြီပဲဟာ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပျော်ချင်ပါးချင်စိတ်ကို လျော့လိုက်ပါတော့ကွယ်”

လွယ်လိုက်တာနော်၊ နှုတ်က လေလေးက ပေါ့ပေါ့လေး ထွက်နိုင်ပေမယ့် လိုက်လုပ်ပေးရမှာက အများကြီးမဟုတ်လား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူခေါင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❖ ၃၉

ခေါ်နဲ့ မပြောနဲ့ဆိုပြီး ဘုလေးဘဝတုန်းက စိတ်ကောက်ပြီး ဆုပ်ခွဲသလိုမျိုး ခုချိန်မှာ လာလုပ်လို့ ဘယ်ရမှာတဲ့လဲ။

ညနေ နန္ဒတို့နဲ့ချိန်းထားတာတောင် သွားလို့ဖြစ်ပါတော့လေးလေ။ ဟိုကောင်တွေနဲ့ သွားတွေပြီးရင် ဒီလမ်းကို အတူတွဲပြီး ပြန်လာခဲ့ရမှာ။ တစ်အိမ်လေးခြားပြီး နေတဲ့လူဖြစ်ပါလျက် နောက်မှဆိုပြီး ချန်နေရစ်ရင် ကိုသား ရိပ်မိတော့မှာလေ။

ခက်တယ် ကိုသားရာ၊ သော်တို့နှစ်ယောက်ကို ဘောင်တွေက အလိုလိုလာခတ်နေပြီကွ။ ကိုသားဘက်ကလည်း အလိုလိုလိုက်နာနိုင်မှသာ သော်တို့နှစ်ယောက်ကိစ္စက အဆင်ပြေနိုင်မှာလေ။

ကြည့်ကြသေးတာပေါ့... ဘယ်သူက မခေါ်မပြောနဲ့ တုံ့ဆိုတာဝေနေတတ်သလဲဆိုတာကိုလေ။

□□□

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၃)

“ဟေ့ကောင်... ငါ့ကိုစောင့်ဦးလေ”

သူတို့ခြံရှေ့မှ စက်ဘီးနင်းခဲ့စဉ် ခြံထဲမှလှမ်းအော်သံကို ကြားလိုက်ရပါ၏။ ကျစ်! မမြင်အောင် ထွက်တာကိုလည်း မြင် လိုက်တာပါပဲလား။ ဘယ်လိုကောင်ပါလိမ့်နော်။

“သော်!...”

သက်ပြင်းကို ဆောင့်ချရင်း ခြေတစ်ဖက်ထောက်ကာ စက်ဘီးကို ရပ်လိုက်ရလေ၏။ ဒီကောင့်လေသံ မာပြီးရင် နောက် က ငိုမဲ့မဲ့လိုက်သံက ပါလာတော့မှာလေ။ ရုပ်ကံ ကျားကျိုးနီး

စားမကုန်အောင် မာထန်နေပေမယ့် စိတ်ထားအရမ်းပျော့တာ
'ကိုသား'ပင်မဟုတ်ပါလား။

“ဘာလဲကွာ”

“အဲဒါဘာအချိုးလဲကွာ၊ သွားရင် အတူတူသွားဖို့ ကတိ
ပေးထားပြီးသားလေ။ မင်း ဘယ်လိုကောင်လဲ”

ကျစ်! လာပြန်ပြီ ကတိ။ အဲဒီအစုတ်ပလုတ်ကတိကို
မြောင်းထဲသာ ပစ်ချလိုက်ပါတော့လား။ ငါ မြင်ပြင်းကပ်လွန်းလို့။

“သော်မှ မသွားတော့တာ”

“ဘာ! ဒါဆို အခုဘယ်ကြွဖို့ ထွက်လာတာလဲ”

“ဘယ်သွားသွားပေါ့၊ မင်းအပူပါလို့လား”

“ဟေ့ကောင်၊ အဲဒါဘာအချိုးလဲ၊ မင်းထက် ငါ လေး
လကြီးတာနော်၊ သော်။ ငါ့ကိုဒီလိုပြောစရာလား၊ ဘာလဲကွာ”

လုပ်ပြန်ပြီ တဆိတ်ရှိ ပြောမနိုင်ရင် မင်းထက် လေးလ
ကြီးတယ်ဆိုတာနဲ့ ကိုင်ကိုင်ပေါက်တော့တာလေ။ ကျော်သက်နဲ့
မြင့်မြတ်က သော်နှင့်နန္ဒထက် နှစ်လသားကြီးကာ သော်တို့နှစ်
ယောက်ကို ခေါင်းအမြဲထုလေ့ရှိသည့် မဆိုစလောက် အစ်ကို

သုံးယောက်ပေပဲကိုး။

အခုလည်း လာပြန်ပြီ။ သော်နှုတ်က 'အင်း'လို့ယောင်
ရမ်းထွက်သွားသည်နှင့် Power က စပြေချင်ပြီကိုး။

“နန္ဒတို့ဆိုင် မသွားတော့ဘူးလို့ ပြောတာလေ”

“ဒါဆို အခုဘယ်သွားမလို့လဲ ပြောပေါ့ကွာ”

“ကျစ်! သော်က အလုပ်နဲ့အကိုင်နဲ့လေကွာ၊ ဆိုင်ကို
သွားမှာပေါ့။ လူကိုစစ်လားဆေးလားနဲ့ (လဝက)အရာရှိရဲ့”

“အံ့မာ၊ ဒါက ငါ့ကို (၁၀၉) (၁၁၀)လို့ ဆိုလိုလိုက်တာ
ပေါ့လေ။ ဒီမှာဟေ့ကောင်၊ မင်းနာချင်ပြီထင်တယ်။ မင်းဟာမင်း
ဆိုင်ပဲသွားသွား... ဗြဟ္မာပြည်ပဲသွားသွား၊ ငါလိုက်မှာပဲ”

“ဟာ၊ ကိုယ့်စက်ဘီး ကိုယ်ထုတ်လာပါလားကွာ။ ဘာ
ကိုစွဲ သော့စက်ဘီး လိုက်စီးမှာလဲ”

“စီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ အဆန်းလုပ်လို့၊ ပေး... ဘီး”

အား!... စိတ်ရှုပ်လာပြီနော်။ မနက်ကပဲ ဖေကြီးက
သူနဲ့မပတ်သက်ဖို့ပြောထားတာ။ အခု ညနေပဲ အတင်းလိုက်ကပ်
နေတဲ့သူ့ကို ဘယ်လိုခွာချရပါလိမ့်။ ဒင်း ရည်းစားမြန်မြန်ရမယ်

ဒီအခြေအနေက လွတ်မှာထင်ပါရဲ့။

“ဘာလို့ပေးရမှာလဲ၊ ဒါ သော့ဘီး”

“မင်းနင်းရမှာစိုးလို့ ငါတောင်းတာလေ။ မပေးချင်လည်း ရတာပဲ။ ငါ နောက်ကတက်ပြီ go!...”

ဟား... ရှေ့နားက ကုက္ကိုလ်ပင်ကိုသာ ဝင်ကြိုးလိုက် ချင်တော့တာပဲ။ စိတ်တွေ တအားရှုပ်လာပြီကွာ။

သူက တကယ်ပင် စက်ဘီးကယ်ရီယာမှာ ခွထိုင်ပြီးချေ ပြီ။ အလိုလေးနော်၊ ဒီပုံစံကိုသာ အန်တီသီရိမြင်ရင် သွေးတက် မူးလဲသွားတော့မှာပဲ။ ကင်းကင်းနေပါဆိုမှ ဒင်းက ပိုပြီးကပ်နေ တော့တာကိုး။

“ဟေ့ကောင် ကိုသား”

“ဘာဟေ့ကောင်လဲ”

“မလိုက်နဲ့ကွာ”

“ဘာလို့မလိုက်ခိုင်းတာလဲ၊ ရှင်းရှင်းပြော”

“သော့ဆိုင်ကို လိုက်ရှုပ်မှာစိုးလို့ပေါ့ကွာ”

“အံ့မာ၊ ဒါများအဆန်းလုပ်လို့၊ ငါလိုက်နေကျနေရာ

ကို မလိုက်နဲ့ပြောရအောင် ဘာအမျိုးလဲ။ မင်း ဘယ်ကောင်မ လေးနဲ့ Date ထားလဲကွာ။ ပြောစမ်း! သော်”

“ကြွကြွစည်ရာ၊ သော့ကိုများ သူ့လိုဘာညာဘာညာ စိတ်ထင်ရတယ်လို့။ အဲဒါက နောက်၊ ခုကိစ္စက အရင်ဖြေရှင်းရ မှာလေ။ ဒင်းကို ဘယ်လိုမျိုးပြောလိုက်မှ ဒီနေရာမှာ နေခဲ့မှာပါ လိမ့်နော်။

“မင်းဟာမင်း နန္ဒတို့ဆီ သွားလေ ကိုသားရာ”

“နေစမ်းပါဦး၊ ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား မင်းဘာဖြစ်နေ တာလဲ။ ခါတိုင်း ငါဘယ်သွားသွား မင်းကိုအော်ခေါ်သလို မင်း လည်း ငါ့ကိုအော်ခေါ်နေကျပဲဟာ။ ပြောစမ်း!”

အဲ၊ အဲဒါမှပြဿနာ။ သူ့အမေက ဒီသားကိုနိုင်အောင် ထိန်းမထားဘဲ သော့ကိုချည်း လိုက်ပိတ်တာက သိပ်သဘာဝ မကျတာလေ။ သော်ကချည်း တစ်ဖက်သတ် ကဖျက်ယဖျက် လိုက်လုပ်မှတော့ သူမရိပ်မိဘဲ နေပါတော့မလား။

“ပြောလေကွာ”

“ကဲ၊ လိုက်ချင်လည်း လိုက်ကွာ။ အရှုပ်ထုပ်ရ”

သူက အားစိုက်နင်းလိုက်သည့်သော့ခေါင်းကို နောက်ဘက်မှ အသာထုလေတော့၏။ ဒင်းကိုယ်လုံးကြီးက မသေးပါလားနော်။ အင်္ဂတေခင်းလမ်းမမို့ သော် စက်ဘီးနင်းရ သက်သာတာ။ နို့မို့ဆို မလွယ်။

“မောသွားပြီလား”

“မမောဘဲ နေမလားကွ။ မင်းကိုယ်ကြီးကို မနည်းတင်လာတာ”

“Sorry... ပါ သော်ရာ၊ နန္ဒတို့ဆိုင်ရောက်ရင် မင်းကို တုတ်ထိုးဝယ်ကျွေးပါ့မယ်ကွ။ မင်းကြိုက်တဲ့အခေါက်ကင် ကျွေးမယ်ကွာ”

ငါနော်၊ လူကို အငတ်ထင်နေသလားမသိ။ အစာနဲ့ လာမျှားနေရတယ်လို့။ သော်တို့တစ်အုပ်စုလုံးက တခြားလူငယ်တွေလို ဆိုင်ကြီးတွေမှာ ငွေသွားဖြုန်းတာမျိုးကို ဝါသနာမပါဘဲ အဲဒီလိုလမ်းဘေးဆိုင်ခုံပုလေးမှာ တိုးဝှေ့ထိုင်ပြီး ဝက်သားတုတ်ထိုး စားရတာကို ပိုခုံမင်တာလေ။

အခုလည်းကြည့်၊ ဆိုင်တံခါးသော့ ဖွင့်နေသည့်သော့

ကို ပြောပြောကြောင်းပြောပုံက စိတ်ထဲ ကလိကလိုဖြစ်လာချင်စရာ။ မသွားပါဘူးလို့ ပြောနေတာကို သွားမယ်ဟု တစ်ထစ်ချယူဆနေတာကိုး။

“ဟာ... Yes or No! ပြောမှပေါ့ကွ။ မင်း Design က ဘာလဲ၊ သော်”

“မသွားပါဘူးဆိုတာကို လျှောက်ပြောနေတာကိုး”

“မသွားချင်ရတဲ့အကြောင်းပြချက်က ဘာလဲ၊ ပြော”

“ဘာမှမရှိဘူး။ ဒီမှာလုပ်စရာတွေလုပ်ဖို့ ထွက်လာတာ။ မနက်ကျ အပင်သစ်တွေ ယူလာဖို့ရှိသေးတယ်”

“မင်းအလုပ်က ငါတို့ထက် ပိုအရေးပါနေပြီလား၊ သော်”

“ကျစ်! မရစ်နဲ့ ကိုသားရာ”

“တစ်လမှ နှစ်ကြိမ်ပဲ ငါတို့ဆုံခွင့်ရတာကွ။ ငါ ကုမ္ပဏီ မဝင်ခင်လေး ဒီအခွင့်ကိုရမယ့်ဟာ။ မင်းက ဘာသဘောနဲ့ ဒီလို တွေ လုပ်နေတာလဲ”

သေစမ်း! နေရင်းထိုင်ရင်း သော်ပဲ တရားခံဖြစ်ရတော့မှာလေ။ ဟုတ်ပါတယ်... နန္ဒတို့သုံးယောက်လည်း ဆိုင်တစ်

လှည့်စီ ထိုင်နေရတာမို့ အုပ်စုထွက်လည်ဖို့အခွင့်ဟာ တဖြည်း
ဖြည်းလျော့သွားတာပင်။ သောက်ကတော့ ကိုယ့်တစ်နိုင်ပဲလုပ်တာ
မို့ ကိုယ်ဖွင့်ချင်ဖွင့်၊ ပိတ်ချင်ပိတ် စိတ်ကြိုက်လုပ်ချင်ရတာလေ။

အားလုံးထဲမှာ ကုမ္ပဏီမဝင်ခင်လေး လွတ်လပ်နေသည့်
ကိုသားက ဟိုဆိုင်သွားလိုက်၊ ဒီဆိုင်လာလိုက်နှင့်မို့ ပျင်းနေမည်
သာ။ ဘာမှမကျန်တော့တဲ့ ကာလတိုလေးမှ ကိုသားကို သော်
တို့ အလိုမလိုက်နိုင်ကြဘူးတဲ့လား။ အနီးဆုံးမှာရှိနေတဲ့သော်က
ကိုသားရဲ့စိတ်ကို အသိဆုံးမို့ နေရအခက်ဆုံးပါပဲ။

“မေးနေတာ ပြေလေကွာ”

“နားငြီးတယ်ကွာ၊ ဒီမှာအလုပ်လုပ်နေတာ မမြင်ဘူး
လား”

သူ့အသံ တိတ်သွားလေ၏။ သော်က ကျောပေးထား
လိုက်ပြီး အပင်တွေကို ရေဘူးလေးဖြင့် Spray ဖြန်း လောင်းနေ
တာကို ဂရုတစိုက်လုပ်နေတာမို့ သူ့ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို
သတိမပြုမိဖြစ်တော့ပေ။

သူမ ရေတစ်ဘူးဖြင့် တတောက်တောက်လျှောက်လုပ်

နေသမျှ ငေးကြည့်နေမိ၏။ မဟုတ်သေးပါဘူး... မနေ့ကအထိ
ကြည်လင်နေသည့်မျက်နှာလေးက ဒီနေ့မှ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာ
ပါလိမ့်။ အိမ်မှာ သူမအဖေဖေများ စကားများလာလို့လား။ တစ်ခု
ခုတော့ဖြစ်မှာ အသေအချာပင်။

သော်က စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်တာမျိုး သိပ်မရှိဘဲ ခပ်
အေးအေးသာ နေကျင့်ရှိသည့်လူမျိုးပါ။ သူကသာ အလွယ်တကူ
ပေါက်ကွဲလွယ်ပြီး စိတ်က ထစ်ခနဲရှိ ကောက်တတ်ပါတိ။ အဲဒီ
အခါတိုင်း သော့်ကို လာရင်ဖွင့်ပါက ပြောရာပြောကြောင်းပြောရင်း
သူ့ကိုစိတ်ပြေစေသူလေ။

အခု သော်၊ သူ့အပေါ် စကားမပြောချင်သလို ရှောင်
ဖယ်ဖယ်များ လုပ်နေလေသလား။ ထားပါတော့၊ လောလော
ဆယ် စိတ်မကြည်တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပင်။ ဟိုကောင်တွေ
နဲ့ ဆုံရင်တော့ သူမမျက်နှာလေး ကြည်လောက်ပါရဲ့လေ။

“ဟာ... မပြန်သေးဘဲ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

“မင်းမပါဘဲ ဟိုကောင်တွေဆီကို မသွားနိုင်ပါဘူး”

“ဂျစ်လိုက်တာ ကိုသားရာ”

“ငါက ဂျစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကမှ ဂျစ်နေတာ”

“သော် ဘယ်မှာ၊ ဂျစ်နေလို့လဲ”

“မင်း၊ ငါ့ကို ခံတန်တန် လန်တန်တန်လုပ်နေတာက ဂျစ်တာမဟုတ်လို့ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ”

“ကျစ်! စိတ်မကြည်လို့ မသွားတာကွာ”

“စိတ်က ဘာလို့မကြည်ရတာလဲ၊ စိတ်ကြည်အောင် လျှောက်လိမ့်မယ့်ဟာ။ မင်း Reason က သိပ်မပီပြင်ဘူး”

ပြဿနာပါပဲ... ဒင်းကို သော့အနားက ဝေးဝေးနေဖို့ ဘယ်လိုနည်းလမ်းမျိုးသုံးမှ ရမှာတဲ့လဲ။ သူနှစ်သက်သဘောကျ နေတဲ့ ‘နှင်းပွင့်ဖြူဖြူ’ နှင့် အမြန်ဆုံးနီးစပ်အောင် လုပ်ပေးမှပါပဲ။ ဒါမှ ဟိုက အူတိုသဝန်တိုပြလာမှ သော့နားကို သူ မလာတော့ မှာလေ။

ဟုတ်တယ်... အဲဒီမဒီလေးနဲ့ သူ့ကိုငြိအောင် အမြန် ဆုံးလှုပ်ရှားပေးရတော့မှာပါပဲ။

“သိပ်ကိုနေလို့မကောင်းလို့ကွာ... ရပြီလား”

“ဘယ်နေရာက နေလို့မကောင်းတာလဲ၊ သေချာပြော

မှပေါ့။ ဆေးခန်းပြဖို့လိုရင်လည်း သွားလို့ရအောင်လေ၊ မှန်း”

သူက ဘာမပြောသာမပြောဖြင့် သော့အနီးသို့ရောက် လာပြီး လက်ဖမိုးဖြင့် နဖူးနှင့်ပါးနှစ်ဖက်ကို လာစမ်းလိုက်လေ၏။ အရင်က မကြာခဏကျသို့ပြုမူတတ်ပါလျက် မနက်က ဖေကြီး ပြောထားသည့်စကားတို့ကြောင့် သော် အတော်မျက်နှာပူသွားရ ပါသည်။

သူငယ်ချင်းလို ကြင်ကြင်နာနာပြုမူတာက အကြောင်း မဟုတ်။ တစ်ယောက်ယောက်မြင်သွားပြီး ဒီသတင်း အန်တီနား သို့ ပေါက်သွားမှ မဟာပြဿနာလေ။

သူ့လက်ကို ဖျပ်ခနဲဖယ်ထုတ်ကာ ထရပ်လိုက်ရလေ သည်။

“ဒါက ဘာသဘောလဲကွာ”

“ကျစ်!”

“သော်”

“ဟာ... ဘာလဲကွာ”

“မင်းဘာဖြစ်နေလဲလို့ မေးနေတာ... ပြေလေကွာ”

၅၂ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

မင်း တစ်ခုခုဖြစ်နေတာ အသေအချာပဲ။ ငါ့ကို ဒီညနေ စကား အကောင်းမပြောဘဲ ဘုဂလန်ပြောပြီး ရှောင်ဖယ်ဖယ်လုပ်နေတာ။ ဘာလဲ... ဦးမောင်က ငါနဲ့အပေါင်းအသင်းမလုပ်ရဘူးလို့ မင်း ကိုပြောထားလို့လား”

ဘုရားရေ! ဘယ်လိုများ ရိပ်မိသွားပါသလဲ။ အဲဒီစကား ကို ငါ့အဖေက ပြောထားတာမဟုတ်ဘူး ကိုသားရေ၊ မင်းအဖေ ဒေါ်သီရိချိုက ပြောတာဟု ပိတ်ပြောပစ်ချင်စိတ်ကို ဂရုစိုက်မိချီချ လိုက်ရပါ၏။ နှစ်ယောက်သား စကားတွေအမှားနဲ့ ရန်ဖြစ်တာမျိုး ကို သော် အမြဲရှောင်တတ်ခဲ့တာလေ။

“မဆိုင်လိုက်တာကွာ”

“မဆိုင်ဘဲ မရှိဘူး... မင်းထွက်လာကတည်းက ဒီလို ဂျစ်ကန်ကန်ပုံဖြစ်နေတာ။ တစ်ခုခုဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်။ ဒါဆို ဘာလဲ ငါ ဖြူကိုသဘောကျတာကိုများ မင်း ၂ ဝင်တာလား။ ဒါဆိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပေါ့ကွာ”

“ဟာဟာ!... မဆီလေးရယ်မှ၊ မဆိုင် ကိုသားရေ။ မင်း ကောင်မလေးနဲ့ အဆင်ပြေရအောင် သော်တောင် ကူညီလိုက်ပါ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❀ ၅၃

ဦးမယ်။ ဘာကိစ္စ ၂ ဝင်ရမှာတုန်း။ လောကကြီးထဲ အဲဒီဟာလေး တစ်ယောက်တည်း လှတပတရှိတာမှမဟုတ်တာကို”

သူက သော့စကားကို အသည်းယားသွား၍ထင်၊ သော့ ခေါင်းကို လာပုတ်ပြန်လေ၏။ အလိုလေးနော်၊ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေဆိုလို့ကတော့ သော်တို့ ပြင်ရမယ့်အချက်တွေက အများကြီး ဆိုမှ တကယ့်ကိုအများကြီးပါပဲလား။ ဒီလိုဖြူဖြူစင်စင်ပြုမူတာတွေ ကို ဘယ်လိုရှုပ်သိမ်းရမှာတဲ့လဲ။

“ကျစ်! ခေါင်းလာမထိနဲ့ကွာ”

“အံ့မာ!... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ ထိတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ မင်းခေါင်းကို ငါအခုမှကိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ခေါင်းလျှော်လာတိုင်း ရှစ်ပုစင်မစင် စစ်တာမျိုး၊ အနံ့ပျောက်ရဲ့လားစမ်းပြီး ရှိုက်တာမျိုး၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက လုပ်ခဲ့တာ အဆန်းမဟုတ်ဘူး။ အခုမှ စည်း တွေဘောင်တွေ လာခတ်မယ်မကြံနဲ့။ မြတ်သိင်္ဂက သူများအမိန့် ကို နာခံတတ်တဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး။ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား”

တရားရှူးနှင့်ဒေါသထွက်လာသည့်သူ့ကို သော် မည်သို့ ရှင်းပြရမည်နည်း။ သော်လည်း တစ်ဦးတည်းသောကလေးပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၅၄ ❦ ခေမာဒွါမောင်

မယ့် ကိုသားလောက် မိဘတွေအပေါ် ချွေနှံ့တာမျိုးမရှိခဲ့ပါ။ အလို
လိုက်ခံရတာချင်းအတူတူ သော်က ခင်မာမာကလေးတစ်ယောက်
ဖြစ်ခဲ့ပြီး ကိုသားက ပူးဖူးမှုတ်အလိုလိုက်ခံရတာမို့ ကောင်ပျော
လေးသာ ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

ဆိုက်ထဲမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားဆက်မပြောဖြစ်ဘဲ
တိတ်ဆိတ်သွားရပါသည်။ သူ ဘာတွေတွေ့နေမလဲဆိုတာကို
သိချင်သော်ငြား သော် မမေးဖြစ်ခဲ့ပါချေ။

ရင်မောတယ် ကိုသားရေ...

□□□

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၄)

“တောက်!... အရေးမပါတာကွာ”

“ဒုန်း!”

“ဟဲ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ သားရယ်။ ပြောတော့
နန္ဒတို့ဆီသွားမလို့ဆို။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပြန်ခဲ့ရတာလဲ”

အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ပြီး အမှိုက်ပုံးကို ဒေါသဖြင့် ပိတ်ကန်လိုက်
တာမို့ မာမီ အထူးအဆန်းဖြစ်သွားလေပြီ။ ရင်ထဲမှာ ခိုးလို့ခုလု
ဖြစ်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့။ လူကို မတူသလိုမတန်သလို ဒင်းမို့
ချိုးပြလိုက်ရတယ်လို့၊ ဘာမို့လို့လဲ၊ ရည်းစားလုဖက်လည်းမဟုတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဘာဟုတ်နဲ့ သူ့ကို ပြဿနာရှာတာခံရတာ အခံရခက်တာလေ။

‘ပန်းသော်တာ’... မင်းကို ငါလုံးဝမကျေနပ်ဘူး။

“မသွားဖြစ်တော့ဘူး၊ ဟိုကောင် အချိုးမပြေတာနဲ့ ပျက်သွားပြီ”

“ဘယ်ကကောင်လဲ”

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲ၊ သော်ပေါ့ မာမိရဲ့”

“အလို! သော်က သားကို ဘာများလုပ်လိုက်လို့လဲ”

“စကားပြောတာ ထောင့်ကိုမကျိုးပါဘူး မာမိရာ။ လူကို အဖက်မကန်သလိုမျိုးအချိုးနဲ့ ကိုသားပြောသမျှ ကန့်လန့်ချည်း ဆန့်ကျင်ပြောနေလို့ ပေါက်ကွဲပြီး ပြန်လာရတာ။ နည်းနည်းလေးမှ အစာမကျေဘူး... တင်းတယ်ကွာ”

“နေပါဦး သားရယ်၊ မာမိနားလည်အောင် သေချာပြောပြပါဦး။ သော်က ဘာတွေဘယ်လိုများပြောလိုက်လို့ ဒီလောက်ထိ ပေါက်ကွဲနေရတာလဲ။ တစ်ခါမှ ဒီလိုဒေါသကြီးတာမျိုး မဖြစ်ဘူးဘဲနဲ့။ ရင်ထိတ်လိုက်တာ”

“မသိတော့ဘူးဗျာ၊ ဒင်းကို အမှုန့်ကြိတ်ချင်တာပဲ သိ

တော့တယ်”

ညော်ခန်းထဲရှိ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆက်တိပေါ် ပစ်လဲချလိုက်ပြီး မှောက်လျက် လဲလိုက်မိ၏။ တန့်န့်ခံစားရတာမျိုး တစ်ကြိမ်မှမဖြစ်ခဲ့ဖူးတာလေ။ ကျောပေးထားတာလောက် စိတ်တိုတာမပြောပါနဲ့။ တစ်အုပ်စုလုံးမှာ သူနဲ့သော်က အိမ်နီးချင်းလည်းဖြစ်လို့ စားအတူ သွားအတူ ကစားအတူနေခဲ့ကြတာပါ။

သူ့သည်းညည်းကိုလည်း သော်ပဲ အများဆုံးခံခဲ့တာပင် မဟုတ်ပါလား။ သူ့ဘာပဲဖြစ်ချင်ချင် လုပ်ချင်ချင် သော်ပင် အမြဲဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာလေ။ အဲဒီလို လိုလိုလားလားထောက်ခံပေးခဲ့သည့်ကောင်မလေးက အခုမှ ရုတ်တရက်ထပြီး သူ့ကိုဆန့်ကျင်တာလောက် အခံရခက်တာ မရှိတော့ပါလားနော်။

“စိတ်က ကောက်ဖို့အရင်ပဲ၊ သော်က သားကိုတာလုပ်လိုက်လို့လဲကွယ်”

“ဟိုရက်တွေက အကောင်းကြီးရှိသေးတာ မာမိရ။ ဒီနေ့မှ ကောက်ကာငင်ကာ ထဖောက်သွားတာပဲ။ အတူတူသွားနေကျကို မခေါ်တာကစတာ။ ဆိုင်ရောက်ပြန်တော့လည်း စကား

ကို ကောင်းကောင်းမပြောပြနိုင်ဘူး။ ကိုသားပြောသမျှ ဆန့်ကျင်ဘက်ချည်း လိုက်ပြောနေတာပဲ။ နန္ဒတို့ဆီကိုသွားမယ်ပြောတော့လည်း မလိုက်နိုင်ဘူးလို့ပြောတာနဲ့ စိတ်တိုလို့ ပိတ်အော်ပစ်ခဲ့တယ်။ အလကား အရှုပ်ထုပ်၊ အသုံးမကျတဲ့ဟာလေး၊ ခွစာလေး”

ဒေါ်သီရိချို ကျိတ်ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကနေ တစ်ဆင့် လုပ်လိုက်တဲ့မိမိအကြံက ထိရောက်သားပါပဲလား။ သားနဲ့သော့ကို မိမိတို့ဘက်က သဘောမတူစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါ။ မိမိတို့မျက်စိရှေ့မှာ ကြီးပြင်းလာတဲ့ကလေး မိမိတို့လက်ထဲမှာပဲ အပျိုဖော်ဝင်ခဲ့တဲ့ ဒီကလေးရဲ့သန့်ရှင်းဖြူစင်မှုကို အတွင်းကျကျသိနေခဲ့တာပဲ။

မိန်းကလေးဖြစ်ပေမယ့် မိန်းမဆန်သည့် ဟန်ပန်အမူအရာတွေ ရှိမနေသော်ငြား သော့မျက်နှာထက်မှာ ကလေးဆန်သည့် အပြစ်ကင်းစင်မှုတွေ ထင်ဟပ်နေတာအမှန်ပါ။ အိမ်မှုကိစ္စတွေ စိတ်မဝင်စားပေမယ့် ပန်းပင်တွေပြုစုပျိုးထောင်တတ်သည့်အတွက် ရင်တွင်းအဖွဲ့တွေမှာ သိမ်မွေ့သည့်စိတ်ဓာတ် ကိန်းအောင်း

နေတာ တကယ်ပါလေ။

သမီးရင်ဖြစ်သည့် ကိုတင်မောင်ကို သော်နဲ့သားတို့ ပေးစားနိုင်မလားဟု အဘယ်မျှပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါမလဲ။ အဖေတစ်ခုသမီးတစ်ခုဘဝမှာ သမီးဖြစ်သူကို ကိုတင်မောင် နှမဟုတ်သန့် အူတို ဥစ္စာခြောက်မည်သာ။ ဒါကြောင့် ကလေးတွေ သဘောထားကို တီးခေါက်ကြည့်ရန်ကိုသာ ဦးတည်ပြီး ဒီမြားကို တမင်ပစ်လွှတ်ခဲ့တာပင်။

ဒဲကို ထိတာပါပဲ။ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲမှာ လူမမြင်နိုင်တဲ့အရာတစ်ခု ရှိကိုရှိနေတာပါလေ။ တခြားကလေးတွေ ဒီအရွယ်မှာ ဟိုဟိုဒီဒီစိတ်ကစားတတ်ကြပေမယ့် ဒီငါးယောက် အုပ်စုကဖြင့် လျှောက်သွားလျှောက်စား လျှောက်ကစားကြဖို့ကိုပဲ စိတ်အားထက်သန်နေကြတာကိုး။

အရွယ်ရောက်ချိန်မှာ ‘ထိမ်းမြားခြင်းလျှင်’ ဆိုတဲ့မိဘဝတ်ကို ကျေညွှန်အောင် လုပ်ပေးရမှာ ဓမ္မတာပါပဲ။ ဘဝနှစ်ခုပေါင်းစပ်ဖို့ရာမှာ ဓာတ်သိအတွင်းသိ အသိုင်းအဝိုင်းထဲကသာ မိမိသားကို ပေးစားချင်တာလေ။ မိမိမောင်ကမွေးတဲ့သား နန္ဒနှင့် သော်တာ

က ဆစ်ဝတ်သားခြားပြီး မွေးခဲ့တာမို့ နန္ဒနှင့်သော့ကို သဘောတူ
ခွင့်သည်ဟု မောင်ဖြစ်သူ 'မင်းသူ' ပြောလိုက်မှ မျက်လုံးပြူး ရင်
တုန်ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။

ကလေးတွေ သူတို့သဘောအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ကြပါစေ
ဟု မယုတ်မလွန်ပြောခဲ့ပြီး ဒီတစ်ဖက်မှာ ကိုအဂ္ဂါကတစ်ဆင့်
ကိုတင်မောင်ကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ တီးကြည့်ခေါက်ကြည့်ရတော့
တာအမှန်ပါလေ။

“နန္ဒတို့ဆီ မသွားချင်တာ သူ့မှာအကြောင်းတစ်ခုခုရှိ
လို့ဖြစ်မှာပေါ့ သားရဲ့”

“ရှိရင် ကိုသားလည်း သိရမှာပေါ့ မာမိရ။ သူနဲ့ကိုသား
ကြားမှာ ဘာဖုံးကွယ်ထားတာရှိလို့လဲ။ သူ့အကြောင်း အူမချေး
ခါးအကုန်သိနေတာကို”

“ကွယ်... သားကလည်း တစ်ခါတလေ ဖွင့်ပြောလို့
မရတဲ့လျှို့ဝှက်ချက်မျိုးတွေ ရှိတတ်တာပဲလေ။ အဲဒါကြောင့်လည်း
သူ အဲဒီကိုမသွားချင်တာဖြစ်မှာပေါ့”

“မာမိစကားကြီးက ဘာလဲ ကိုသားတို့ကြားထဲမှာ ဘာ

Secret တွေ ရှိရမှာလဲ”

ခေါင်းပါ ဆတ်ခနဲမတ်လာရုံမျှမက ကိုယ်ပါ ထထိုင်
လိုက်လေ၏။ မဆိုးဘူး... လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာပြီး ဒီသား
အကြောင်းကိုမှ မိမိမသိနိုင်ရင် ဘယ်သူလာသိနိုင်မှာတဲ့လဲ။

“ဪ... နန္ဒတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်များ သူ့ကို
ဘာဘာညာညာပြောထားလို့ ရှက်ပြီး မသွားချင်တာမျိုးဖြစ်မှာပေါ့
သားရဲ့”

“ဟင်!”

သူ့ရင်ထဲ ထိတ်သွားရလေ၏။ နန္ဒတို့ထဲကတဲ့လား။ သူ
တစ်ခါမှမတွေးဖူးတဲ့အဖြစ်ပါပဲ။ ကျော်သက်ရော မြင့်မြတ်ပါ သော့
ကို သိပ်ကြီးလက်ပွန်းတတ်းရှိကြတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ခေါင်းပုတ်
ခြေပုတ်နေကြတာဆိုလို့ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးသာ ရှိတာမဟုတ်
လား။ ဒါဆို နန္ဒကများ... အို! မဖြစ်နိုင်တာ။ သော်က ဒါမျိုးကို
စဉ်းစားမှာတဲ့လား။ ဒင်းက ယောက်ျားတစ်ပိုင်းစိတ် ဖြစ်နေတာ
လေ။ မိန်းကလေးတွေကို ကြည့်ကြတိုင်း ဘယ်ကောင်မလေး
က ဘယ်နေရာလှတယ်ဆိုတာကို ဒီကောင်အပြောနိုင်ဆုံး မဟုတ်

ပါလာ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး မာမီ”

“ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ”

“သော့မှာမှ အဲဒီစိတ်မရှိတာ။ ဒီကောင်က ကိုသားတို့ နဲ့အတူတူ ကောင်မလေးတွေကို ငေးနေကျဗျ”

“ဟဲ့, သူဘယ်လိုပဲ နေနေလေ၊ မိန်းကလေးက မိန်းကလေးပဲ သားရဲ့။ သူ့တိုယ်သူ ဒီလောက်တော့ နားလည်တယ်”

“ကျော်သက်တို့နှစ်ကောင်က ပိုတောင်မဖြစ်နိုင်သေး။ ဒီနှစ်ကောင်က သော့ကို မိန်းကလေးလို့တောင် သဘောထားတာ မဟုတ်ဘူး မာမီရဲ့”

“အေးလေ, သူတို့မဖြစ်နိုင်ရင်လည်း ထားတော့ပေါ့။ နန္ဒကရော”

“နန္ဒနဲ့သော်က အမြဲပူးလို့တောင် မြင်ကြတာ မာမီရဲ့။ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ရင် မင်းသူက နန္ဒနဲ့သော့ကို သဘောတူချင်တယ်လို့ ပြောမလား သားရဲ့”

“ဘယ်လို”

ကဲ... ဝေ့ဝိုက်ပြောနေလို့မှ မထူးတော့တာကိုး။ ပြောလိုက်တော့မှပဲ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ဖြစ်ကုန်ကြမှာလေ။ မာမီကံသားနဲ့သော့ကို သဘောတူတာလို့ပြောမိရင် တရားရှူးနဲ့ ဒေါပွဦးမှာပါပဲ။ ပြောလိုက်ရင် သူငယ်ချင်း, သူငယ်ချင်းဆိုပြီး သံယောဇဉ်က ခိုင်ကိုခိုင်မြဲလွန်းတာလေ။

“နန္ဒက အဲဒီလိုပြောတာ?”

“မသိဘူးလေ, နန္ဒအဖေကပြောမှတော့ နန္ဒလည်း ပါလို့နေမှာပေါ့။ မင်းသား နီးနီးလေးနေပြီး ဘာမှမသိတဲ့နလပိန်းတုံးဖြစ်နေတာ။ အံ့ပါရဲ့”

“ဟာ! မရဘူး... မရဘူး။ ဒါ ဒီကောင် သစ္စာမဲ့တာပဲ။ အချင်းချင်းကို ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်နဲ့။ အဲဒါ ဒင်းအသုံးမကျလို့ ဖြစ်ကုန်တာ”

“ဟဲ့, ဘယ်သူ့ကိုပြောတာတုန်း”

“ဘယ်သူရှိမလဲ, သော့ကိုပြောတာပေါ့ မာမီရဲ့။ နေဦး၊ Phone ဆက်မေးဦးမှပဲ”

စိတ်မြန်သူပီပီ အိမ်မှ Phone ဖြင့် သူမ Hand Phone ကို ကောက်ဆက်လိုက်မိ၏။ ဒင်းနဲ့တော့ ဒီနေ့စာရင်းမပြတ်သေးဘူးထင်ပါရဲ့။

“လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသော တယ်လီဖုန်းမှာ စက်ပိတ်ထားပါသဖြင့်...”

“တောက်! ဒီလူကြီးမင်းနဲ့ လာကြည့်နေပြန်ပြီ။ ဘာလုပ်နေလို့ Phone က ပိတ်ထားတာလဲမသိဘူး။”

“ဪ၊ စိတ်ကရှည်ပါဦး သားရယ်”

ဒီအချိန်ထိ ဆိုင်က မပြန်သေးဘူးလို့ ထင်တာပဲ။ ဆိုင် Phone ကို သူ တတောက်တောက်နှိပ်လိုက်မိပြန်သည်။

“တူ! တူ! တူ! တူ!...”

“ဟာ... Phone မကိုင်ဘဲ ဘာလုပ်နေပြန်တယ်မသိ။ ဒင်းတော့လား”

“အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီလားမှ မသိတာ သားရဲ့။ အိမ် Phone ကိုဆက်ကြည့်လေ”

သက်ပြင်းကိုဆောင့်အောင့်ချလိုက်ပြီး သူမအိမ် Phone

ကို ဆက်ရတော့၏။ ရေချိုးနေရင် ခေါ်ရခက်ဦးတော့မှာပဲ။ လူပဲ သွားလိုက်ရင် ပြီးရော။

“ဟဲလို၊ အမိန့်ရှိပါရင်”

“ဒေါ်လေးလား၊ ကိုသားပါ”

“ဪ၊ သား၊ ပြောလေ”

“သော် ပြန်ရောက်ပြီလား”

“သော် မရောက်သေးဘူးထင်တယ် သားရဲ့။ ဆိုင်မှာပဲ ရှိဦးမယ်ထင်တယ်။ Phone ဆက်ကြည့်လိုက်လေ”

“ဆက်ပြီးပြီ ဒေါ်လေးရေ၊ Hand Phone ရော၊ ဆိုင် Phone ရော စုံနေပြီ။ ဒင်း ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ ဘယ်ကို သဝေထိုးပြန်တယ်မသိတော့ဘူး”

“နန္ဒတို့ဆိုင်ကိုရော ဆက်ကြည့်သေးလား”

“ဟင်! သူ မသွားဘူးဆို”

“ဒီလို Sunday ဆို သွားနေကျမဟုတ်လား သားရဲ့။ အစ်ကိုကြီးကိုတော့ ပန်းဆိုင်ပြီးရင် အဲဒီကိုသွားမယ်လို့ပြောသွားတာပဲလေ”

ကြည့်စမ်း! သော်တော့ သူ့ကိုတစ်ပတ်ရိုက်ချေပြီ။ မာမီ ပြောတာ မှန်နေပြီလား။ ဒီနှစ်ကောင် မရိုးမသားတွေပြောမှာမို့ သူ့ကို တမင်ခေါက်ချင်တာပဲဖြစ်ပေမည်။ နေနှင့်ဦး... တွေ့ကြ သေးတာပေါ့ သော်ရာ။

“ဒေါ်လေးဘာပြန်ပြောပေးရမလဲ သား”

“နေပါစေတော့ ဒေါ်လေး၊ ဒါပဲနော်”

“အေးအေး...”

Phone ကို ခွပ်ခနဲချလိုက်ပြီး တောက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်မိပြန်၏။ မိသော်၊ နင့်ခေါင်းပိစိလေးနဲ့ ဉာဏ်နီဉာဏ် နက်တွေ ထုတ်မယ်မကြံနဲ့။ ငါနဲ့နင်တွေ့ရင် နာပြီမှတ်ပေတော့။

“ဘာတဲ့လဲ”

“ဒင်း တော်တော်လူပါးဝလွန်းနေပြီ”

“ဟဲ့၊ ဘယ်နှယ်ပြောလိုက်တာလဲ သားရဲ့”

“အတူတူသွားမယ်ဆိုတာ မသွားဘူးပြောပြီး အခုတော့ သူတစ်ယောက်တည်း လိမ့်သွားပြီလေ”

“မာမီပြောတယ်မဟုတ်လား”

“နန္ဒသော ဘာသောမသိဘူး။ အုပ်စုထဲမှာ ဒင်းတို့နှစ် ယောက် သစ္စာဖောက်လို့ကတော့ နှစ်ကောင်လုံးကို လက်သီးစာ ကျွေးပြီပဲမှတ်။ သားလစ်ပြီ မာမီ”

“ဟဲ့၊ ညနေစာ စားရတော့မှာလေ”

“မစားတော့ဘူး မာမီ၊ ဒီနှစ်ကောင်ကိစ္စက ပိုအရေးကြီး တယ်”

ကားဂိုဒေါင်ထဲ ထည့်သိမ်းထားသည့် ပြိုင်ဘီးအနီလေး ကို သူထုတ်ကာ ခပ်သုတ်သုတ်နင်းခဲ့မိပါတော့၏။ သူက ဘယ် တော့မဆို ဘာပစ္စည်းရွေးရွေး အနီရောင်သာ ရွေးလေ့ရှိပြီး သော် ကတော့ အဖြူရောင်လေ။ နန္ဒက အပြာရောင်သာ နှစ်သက်ပြီး ကျော်သက်က အနက်ရောင်၊ မြင့်မြတ်ကတော့ ရှားရှားပါးပါး ခရမ်းရောင်ကို ကြိုက်လေ၏။

အကြိုက်တူတတ်ကြတာ မှန်ပေမယ့် အရောင်ကွဲကြိုက် ကြတာမို့ ဘာကိုမှလူပြီး မဝယ်တတ်ကြပါချေ။ များသောအားဖြင့် သူမနှင့်နန္ဒကို အုပ်စုထဲမှာ အငယ်ဆုံးတွေမို့ ဦးစားပေး အလို လိုက်တတ်လေ့ရှိပါ၏။ ဒီကြားထဲမှာ သူက အားလုံးအပေါ် ဗိုလ်

၆၈ ❧ မမသဒ္ဓါမောင်

ကျတတ်တာတော့ ရှိတာပေါ့လေ။

သူ့ကိုတော့ 'နှင်းပွင့်ဖြူဖြူ'ကို ဖွင့်ပြောဖို့ တိုက်တွန်းနေပြီး ဟိုဘက်မှာ သူက ညီဖြစ်သူနဲ့ ကျိတ်ပုန်းခုတ်နေမှာကို မသိရအောင် သူ ညံ့ရတယ်လို့။ သူ့ကို စိတ်တိုင်းကျနေဆိုပြီး ဒင်းတို့ နှစ်ကောင် ဒီလိုမျိုးအပေါက်ချိုးတာကိုတော့ သူ လက်မခံနိုင်ပါလေ။

ကြိုက်စရာရှားလို့ သပွတ်အူလို အတွင်းပြန်မွေ့ရလား။ ဝန်းကျင်မှာ ဒီလောက်လှတပတလေးတွေ အများကြီးရှိနေတဲ့ ဟာကို သွားမကြိုက်ဘဲ ဒီငါးဖောင်ရိုးခြောက်မကိုမှ မျက်စိကျရတယ်လို့။

ဒါ သူ့နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးတာပဲ။ တကယ်ဆိုရင် 'မင်းညီကို ကြည့်ဆုံးမထားဦးနော်၊ ကိုသား'လို့ သူ့ကိုတိုင်ပင်သင့်သေးတာလေ။ ခေါင်းမူး ဗိုက်အောင့်တာကအစ သူ့ကိုဤမျှ ပွင့်လင်းခဲ့တဲ့သော်က ဒီကိစ္စကျ ရေငုံနှုတ်ပိတ်ပြီး ဘာဆိုဘာမှ ဖွင့်မပြောချင်ဘူးပေါ့။

သူငယ်ချင်းတွေမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပျော်လို့ရတော့

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယုစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❧ ၆၉

မှာပေါ့။ ဒီထဲမှာ ချစ်သူတွေဖြစ်ကုန်ရင် ကျန်တဲ့သူတို့သုံးယောက်က ဘေးမှာ ခပ်ငေါင်ငေါင်ကြီးနဲ့ ရှောင်ပေးရတော့မှာလေ။

“တောက်! လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

လမ်းထိပ်ရှိ ဆိုင်ထဲကို လှမ်းကြည့်မိတော့ မီးထွန်းထားခြင်းမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့်ဆိုင်လေးက အထီးကျန်ကျန်၊ ငါတော့ ဒီလိုချည်း မကျန်နိုင်ဘူး သော်။ မင်း နန္ဒကိုပြန်ကြိုက်လို့ကတော့ ငါ့လက်သီးစာ မင်းကိုအရင်ကျွေးမယ်မှတ်။ ဒါပဲ။

ငါက ပြောရင်ပြောသလို လုပ်တတ်တာ မင်းအသိဆုံးပါ၊ သော်။

□□□

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၅)

Cofe ဆိုင်ရှေ့ စက်ဘီး ကျွဲခနဲ ရပ်လိုက်တော့ ကျော်
သက်နဲ့မြင့်မြတ်တို့နှစ်ယောက်သာ ဆိုင်ထဲမှာ ရှိနေ၏။ ဒါဖြင့်
ဟိုနှစ်ကောင် ဘယ်ပျောက်နေလဲ။ ရင်ထဲပူသွားတာမို့ စက်ဘီး
သော့ခတ်တာတောင် အဆင်မပြေပါချေ။

“သော်ရော”

ကျော်သက်က အထဲကို မေးဝေါ့ပြလိုက်တာမို့ စိတ်နည်း
နည်းအေးသွားရပါ၏။ ဒါဆို နှစ်ကောင်သား လျှောက်မလိမ့်ဘူး
ပေါ့။ တော်ပါသေးရဲ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်တစ်ကွဲ လာရတာလဲကွ”

“ဒင်းကိုမေးကြည့်ပေါ့”

“ဘာလဲ... စိတ်ကောက်ကြပြန်ပြီလား၊ ဟိုကောင်က တော့ ပုံမှန်ပါပဲ။ မင်းပဲ လပုပ်ဖမ်းနေတာ”

“ဘာစားခဲ့သေးလဲ”

“မစားပါဘူး၊ ဒင်းကိုသိပ်အစာကြေတာမဟုတ်ဘူး”

“ဖြစ်ပြန်ပြီ”

ဆိုင်ထဲမှာ ညဉ့်သည်တွေရှိနေသေးတာမို့ ဒီလောက်ပဲ ပြောပြီး အတွင်းခန်းထဲ ဝင်လိုက်ပါ၏။ လိုက်ကာ ကာထားသည် မို့ လူမမြင်ရသေးခင် ကြားလိုက်ရသည်က ရယ်သံသဲ့သဲ့။ ဘာ တွေများ ပြောနေလို့ အူမြူးနေကြတာပါလိမ့်။

“မင်းမညစ်နဲ့ကွ”

“ဘာညစ်လို့လဲ”

“ငါ ခုန ဟယ်နယ်လ်တီ ရမှာလေ”

“အဲဒါ ဒိုင်မှမမြင်တာလေ။ ‘အ’တဲ့ကောင် ခံပေါ့”

သော်က နန္ဒလက်မောင်းကို ဖြောင်းခနဲရိုက်လိုက်လေ

၏။ Game ဆော့နေတာက ကိစ္စမရှိ။ ကိစ္စက ဒင်းတို့နေပုံထိုင် ပုံမှာ ဖြစ်နေတာလေ။ ကော်ဇောပေါ်တွင် တင်ပလွှင်ချိတ် ထိုင် ထားသည့်သော့ပေါင်ထက်မှာ နန္ဒခြေထောက်က ရောက်နေပါ ၏။ ခုံကို လျှော့တိလျှော့ရဲရှိထားရင်း အမှတ်တမဲ့တင်ထားတာပဲ လား။ တမင်သက်သက်ပဲ အသားယူတဲ့သဘောနဲ့ လုပ်ထားတာ လေလား။ ဟိုဝါးခြမ်းပြားမက ဘောလုံးနိုင်ဖို့ကိုပဲ အာရုံစိုက်နေ တာလေ။

“သွားကြတော့မလားဟေ့”

“ခဏလေး၊ ခဏလေး ကျော်သက်ရေ၊ ဒီမှာ (၁၅) မိနစ်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

လက်က အဆော့မပျက်ပေမယ့် ရှေ့ကလှမ်းပြောတာ ကိုဖြေအားသားပဲ။ ဒါဖြင့် ပေါင်ပေါ်တင်ထားတဲ့နန္ဒခြေထောက် ကို ဘာလို့ဖယ်မချရတာလဲ။ လုပ်ပုံကိုက ရိုက်ပေါက်ပါပဲလား ပန်းသော်တာ။

နှစ်ယောက်ကြား ခပ်စောင်းစောင်းရှိနေသည့်နေရာဆီ လျှောက်သွားပြီး နန္ဒခြေထောက်ကို သူ ခြေဖြင့်ကန်ကာ ဖယ်

၇၄ ❦ မမသဒ္ဓါစောင်

လိုက်စဉ် အသံထွက်လာတော့၏။

“ဟာ! ခွဲပဲ... ဘာလုပ်တာလဲ သိင်ရ။ ဒီမှာ ငါ့ဘော
ချော်ကုန်ပြီ”

“ဆော့တာတောင် ကောင်းကောင်းဆော့ပေါ့။ သော်က
မင်းထက် ခုနစ်ရက်ကြီးတဲ့ဟာကို ဘာလို့ခြေထောက်တင်ထား
ရတာလဲ”

“ဘာလဲကွာ၊ မောင်နှမတွေပဲဟာ၊ ဒီလိုနေတာ ဆန်း
လို့လား”

“ဘာမောင်နှမလဲ၊ ပါးစပ်က တစ်မျိုး လက်က တစ်မျိုး
လုပ်မယ်မကြာနဲ့... မရဘူး”

“ဝိုး! ဟေး... ငါနိုင်ပြီ၊ လာစမ်း! အကောင်၊ ငါးချက်”

“ဟာ... သုံးချက်ပဲလေ၊ အဲဒါ သိင်လုပ်လို့ ငါနဲ့တာ”

“မရဘူး၊ မင်းညစ်မယ် မကြာနဲ့။ ငါးချက်ကြေး ပြော
ထားပြီး မျက်စိစွဲချင်လို့လား”

“အေးပါ၊ အေးပါ... ငါ့အလှည့်နိုင်ရင်လည်း မင်းနာ
မှာပါပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူခေါင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၇၅

“လာစမ်း!”

Game ခလုပ်ကို ပစ်ချလိုက်ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို
ဟန်ပါပါပွတ်လိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက် နန္ဒဆံပင်ပျော့ပျော့လေးတွေ
ကို နောက်လန်အောင် နဖူးမှသပ်တင်လိုက်စဉ် သူ မျက်လုံးကျယ်
သွားရလေသည်။ ဘာလဲ၊ တကယ့်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီးကြီး လုပ်ရ
သလား။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ဖယ်စမ်း”

“ဟာ... ဘာလဲကွာ၊ သော်နိုင်လို့ နန္ဒကို နဖူးတောက်
မလို့လေ”

“မတောက်နဲ့”

“ကိုသားက ဘာလဲကွာ၊ ဒီမှာလောင်းထားလို့ဟာကို။
မင်းညီအစား အတောက်ခံမလို့လား”

“ငါက ဘာလို့ခံရမှာလဲ”

“ဒါဆို ဘာလို့ သူများကြားထဲ ဝင်ပါရတာလဲ”

“အေးလေ၊ မင်းက ဘာအထာလဲကွာ သိင်ရ”

“လျှာမရှည်နဲ့၊ ငါညစ်လာတာနော်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မင်းဟာမင်း၊ ကြီးမေ့နဲ့ ကျွိုင်ပူလာတာ ငါတို့ကို လာ
မရစ်နဲ့ကွ”

“မာမိနဲ့ကျွိုင်ပူလာတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်ကြောင့်ဖြစ်
လာတာ”

သူက ပြောလည်းပြော၊ သော့ခေါင်းကိုပါ ခပ်နာနာဖိ
လိုက်မိပါ၏။ သော်က သူ့လက်ထဲမှ ရုန်းကာ နေရာရွှေ့လိုက်
ပြီး ရပ်လိုက်လေသည်။ ကြည့်စမ်း! နန္ဒခြေထောက် တင်ထားတာ
ကျ မရုန်းဘူးတဲ့။ ဘာသဘောလဲ၊ သော်။

“သော်က ဘာလုပ်လို့လဲ”

“မင်းလုပ်တာ မင်းသိပေါ့၊ ပြောတော့ ဒီကိုမလာဘူး
ဆိုပြီး အခုဘာလို့ ဒီကိုရောက်နေတာလဲ။ ပြော”

“ဘာဖြစ်လဲကွ၊ သူ့စိတ်နဲ့သူ လာချင်လို့လာတာပေါ့။
မင်းအပူလား”

“ငါတို့ကြား မင်းဘာမှဝင်ပါစရာမရှိဘူး နန္ဒ။ မဆိုင်ရင်
ဘေးဖယ်နေ”

“မဆိုင်ဘဲ ရှိမလား၊ သော်က ငါတို့ဘော်ဒါပဲဟာ”

နန္ဒက တကယ်ပင် သော့ရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်လေ၏။
သူ့ရင်ထဲ အောင့်သက်သွားရပါသည်။ နန္ဒက... နန္ဒက သော့
အတွက် အစ်ကိုကိုတောင် ရင်ဆိုင်ပြီးပြောနေတာလေ။ တစ်အုပ်
စုလုံးမှာ သူက အရပ်အမြင့်ဆုံးမို့ နန္ဒက သူ့ပခုံးလောက်သာ
အရပ်ရှိပါ၏။ ဗလလည်း သိပ်မရှိတာမို့ နန္ဒနှင့်သော်ဟာ အများ
ထဲမှာ ပါးပါးလေးနှင့် ရှည်ရှည်လေးဖြစ်နေတာပင်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲကွ၊ အခုမှ ဧည့်သည်ကုန်တာကို
နည်းနည်းမှမစောင့်နိုင်ကြပြန်ဘူးလား”

“ဒီမှာလေ၊ သိပ် ကျိုင်ရှာနေတာ”

“အံ့မာ! ငါက ဘာကျိုင်ရှာရမှာလဲ၊ မင်းတော့ နာဦးမယ်”

“ဟုတ်တာပဲလေ၊ ရောက်တာနဲ့ သော့ကို မင်း ပြဿနာ
ရှာနေတာပဲဟာ။ မဟုတ်လို့လား”

“ဟာ၊ အချင်းချင်းငြိစရာလားကွ၊ ဒီမှာ ဗိုက်အရမ်းဆာ
နေပြီ။ ငါတို့စားနေကျဆိုင် လူတွေပြိုကုန်မှ ထိုင်စရာမရှိဖြစ်ကုန်
ဦးမယ်။ လာ၊ လစ်ကြစို့”

“အေး၊ ငါ သော့ဘီးနဲ့လိုက်မယ်”

လာပြန်ပြီ နောက်တစ်ခု၊ ကျော်သက်နဲ့မြတ်က စက်
ဘီးတစ်စီးစီမို့ နန္ဒက သူမဟုတ်ရင် သော့ဘီးနဲ့လိုက်နေကျပါ။
ခါတိုင်း ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် ဒီနေ့ကတော့ သူ့ရင်ထဲ ကလိကလိ
ဖြစ်စရာတွေချည်း ဆက်တိုက်ဖြစ်နေတော့တာလေ။

“ဘာ သော့ဘီးနဲ့လိုက်မယ်လဲ၊ မလိုက်နဲ့”

“ဟာ! လုပ်ပြန်ပြီ မင်း”

“သော်က မင်းကိုယ်ကြီးကို တင်နင်းရမှာလားကွ”

“ငါနင်းမှာပေါ့ကွ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“သော်၊ ငါနဲ့လိုက်”

“ဟော... မဟုတ်တော့ဘူး။ မင်းဒီနေ့ဘာဖြစ်နေလဲ”

“ဘာလိုလိုက်ရမှာလဲ၊ သော့မှာ ဘီးပါတဲ့ဟာ။ မလိုက်
ဘူး”

“မင်းဘီးက ကယ်ရီယာမှမပါတာကို”

ပြိုင်တူထွက်လာသည့်အသံတို့ကြောင့် သူစိတ်တိုရပြန်
၏။ သူ့ဘာပြောပြော အားလုံးက ဝိုင်းပြီးဆန့်ကျင်ပြောနေကြမှာ
ပဲလား။ သော်က သူ့စကားပြောနေတာကို ဂရုမထားသည့်နှယ်

အခန်းထဲမှထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်တာမို့ သော့လက်ကောက်ဝတ်ကို
သူ ဖျတ်ခနဲဆွဲထားလိုက်မိ၏။

“ဟာ... ဘာလဲကွာ”

“မင်းနဲ့ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောလို့မကုန်နိုင်ဘူးလားကွာ၊ စောစောကလေးတင်
သော့ဆိုင်မှာ လာပြောပြီးသွားပြီဟာ”

“မပြီးသေးဘူး... ငါပြောဦးမှာ”

နန္ဒတို့သုံးယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်
ယောက်ကြည့်ပြီး မေးခွန်းထုတ်လိုက်ကြပေမယ့် အဖြေမရှိတာမို့
ပခုံးတွန့်လိုက်မိကြလေ၏။

“မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ သိရ်ရ”

“အဲဒီမေးခွန်းက မင်းကို ငါမေးရမှာ”

“ကဲကဲ၊ သွားကြစို့၊ သိရ်ဘီးကို နန္ဒပဲ စီးခဲ့တော့”

ကဲ၊ ကျော်သက်စီစဉ်ပေးတော့ ပြဿနာက ရှင်းပြီးသား
ဖြစ်သွားပါ၏။ ကျော်သက်တို့နှင့်ယှဉ်ကာ နန္ဒက သူ့ဘီးကိုနင်း
သွားတော့မှ သော့ဘီးဒေါက်ကို သူဖျတ်လိုက်သည်။

၈၀ ❦ မမသဒ္ဓါစောင်

“တကယ့်အောက်ဆီဂျင်ပဲ”

“ဘာ... ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဟုတ်တာပဲလေ၊ မင်းပြဿနာမရှိ ပြဿနာရှာနေတာ ပဲမဟုတ်လား”

“ငါ မင်းကိုအစာမကြေမုန်း မင်းသိပြီးသားနော်၊ သော်။ ငါသိပ်မပြောချင်ဘူး”

“မပြောချင်လည်း နေပေါ့၊ ဘာလို့လိုက်ပြောနေသေးလဲ”

“သော်”

သူက သော့ပခုံးကို မရည်ရွယ်ပါဘဲ တွန်းလိုက်မိလေ၏။ သော့မျက်နှာမှာ စိတ်ဆိုးဟန်မရှိပေမယ့် ခပ်တည်တည်လေး ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပင်။ နန္ဒနဲ့ဆော့နေတာကျ မလိုင်လုံး ငုံထားသလို ပြုံးပြီးနေပြီး သူနဲ့စကားပြောတော့ တစ်ကမ္ဘာလုံး သူ့လုပ်စာထိုင်စားနေသလို ခုနစ်ခေါက်ချိုး ရှစ်ခေါက်ချိုးမျက်နှာ ပုပ်နှင့်လေ။ ဘယ်လောက်ဒေါသဖြစ်စရာကောင်းလိုက်သလဲ။

“မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲကွ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၈၁

“သော်က ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ မင်းပဲဖြစ်နေတာ”

“ငါ့ကို မင်းနဲ့ပြောပြန်ပြီလား”

“ကျစ်! ရစ်ချင်ရင် နောက်မှရစ်ကွာ။ ဟိုမှာ နန္ဒတို့သွားကုန်ပြီ”

“အေး... အဲဒီနန္ဒနဲ့ မင်း တပူးကပ်ကပ်နေတာကို ငါ မကြိုက်တာ”

“ဟာ၊ အစကတည်းက ဒီတိုင်းပဲ နေလာခဲ့ကြတာကို၊ ဘာဆန်းလို့လဲ။ အန်တီမူတောင် ဘာမှမပြောတဲ့ဟာ၊ ကိုသားက ဘာလိုင်းကြီးကွာ”

“ဆန်းမှာစိုးလို့ ငါပြောရတာပဲ။ အန်တီလေး ပြောပြော မပြောပြော ငါကတော့ ပြောရမှာပဲ။ သွားမယ်... တက်”

“ကျိုင်းပဲကွာ... ကျစ်!”

သော်က ငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက နောက်ခုံမှာ ခွထိုင်နေကြမို့ အခုလည်း ဒီတိုင်းထိုင်လိုက်ခဲ့ရလေ၏။ ခုံအောက်နားကိုသာ လက်ပြန်ကိုင်လိုက်ခဲ့တာမို့ သူက လှည့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ အရင်က သူ့ပခုံးကိုကိုင်တာလား ဒါမှမဟုတ် ခါးကိုပဲ ကိုင်ခဲ့လေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၈၂ ❦ မမသဒ္ဓါစောင်

သလား။ သော်တို့လမ်းထဲမှာ စက်ဘီးမှောက်တုန်းက သော့ခြေ
ထောက်အင်္ကျီရာကိုသာ အမှတ်ရပြီး ဘယ်လိုတယ်ပုံစံခွဲမှန်း သတိ
မရတော့ပါချေ။

“မင်းကို နန္ဒဘာပြောသေးလဲ”

“ဟမ်... ဘာပြောတယ်”

“ကျွတ်! နန္ဒဘာပြောလဲလို့မေးတာ”

လေတိုးနေတာမို့ သူ့လေသံကို မကြားတာလား။ ခေါင်း
ကိုလှည့်ပြီး ပြောလိုက်တာမို့ စက်ဘီးခေါင်းက စောင်းသွားပါ၏။
ပြုတ်မကျသော်လည်း သော်က အလန်တကြားဖြင့် သူ့ Sport
Shirt နောက်ကျောကို ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်လိုက်ပုံက အားကိုးတကြီး
နယ်လေ။

“သေကုန်တော့မှာပဲ ပြောစရာရှိ၊ နောက်မှပြောမှပေါ့”

“အခုပဲသိချင်တယ်၊ အခုပြော”

“ဘာကိုပြောရမှာလဲ”

“မင်းကို နန္ဒဘာပြောသလဲလို့”

“ဘာပြောရမှာလဲ နေ့တိုင်းပြောနေကျ အကုန်ပြန်ပြော

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၈၃

ရရင် သေရချင်ရဲ့”

“ထူးထူးခြားခြားဘာမှမပြောဘူးလား”

“မပြောပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

ဟင်! ဘာကြီးလဲဟ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး နန္ဒနဲ့ လူကို ယုန်
ထင်ကြောင်ထင် ဖြစ်နေပါလိမ့်။

သော်တို့စားနေကျဆိုင်လေးမှာ လူအတော်ပင် ကျနေ
ချေပြီ။

“ဦးလေး၊ နားရွက်ရှိသေးလား... နားရွက်”

“မင်းစားချင်ရင် ငါ့နားရွက်ဖြတ်ပြီး စားလိုက်၊ သော်ရ”

စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းသည်နှင့် ဆိုင်ရှင်ဦးလေးကြီးကို
လှမ်းမေးလိုက်စဉ် နန္ဒက စလေပြီ။ နန္ဒဘေးရှိ ခုံပုလေးကို ဆွဲ
ထိုင်လျက် ဒင်းနားရွက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲလိမ်လိုက်ပါ၏။ မှတ်ထား၊
ခုနု နဖူးငါးချက်စာအကြွေးပါပေါင်းပြီး လိမ်ပစ်လိုက်တာလေ။

“အား!... ဦးလေးရေ၊ နားရွက်ပြန်ပြန်လှီးပေးလိုက်ပါ၊
ဒီကောင် ကျွန်တော့်နားရွက်ကို တကယ်ပဲ ကိုက်စားချင်နေပြီ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၈၄ ❦ မမသဒ္ဓါစောင်

ထင်တယ်”

“အေးပါ ကလေးရဲ့... ခဏလေး”

ကြည့်စမ်း! ဒီလောက်ပြောနေတာတောင် အမှတ်သည်း
ခြေမရှိပါလား။ ခုံလွတ်လေးငါးလုံး ရှိနေတာတောင် ဝေးဝေးက
ခုံကို ယူမထိုင်ဘဲ နန္ဒနဲ့ဒူးတိုက်ထိုင်ရတဲ့ခုံမှာမှ ရွေးထိုင်ရတယ်
လို့။

သော်နော်၊ မင်း ငါ့လက်နဲ့ အတော်လေးနီးနေပြီဆိုတာ
သိရဲ့လား။

ခုံလွတ်ကိုယူလိုက်ပြီး နန္ဒနှင့်သော်ကြား နေရာကျဉ်း
ကျဉ်း လေးထဲ သူတိုးဝင်လိုက်ပါ၏။

“ဟာ... ဒီကောင်လုပ်ပြန်ပြီ၊ ဒီလောက်နေရာကျဉ်း
နေရတဲ့ကြားထဲ တိုးရလား”

“သော်၊ ဟိုဘက်တိုး”

“ကျစ်! ကိုသားကကွာ”

“မင်းတော့ I နောက်လိုက် ဖြစ်ချင်ပြီလား သိင်”

“ဘာလဲ၊ I နောက်လိုက်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၈၅

“I မှာ J ရှိတယ်လေကွာ”

နန္ဒကို ဘုကြည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ဦးလေးကြီး ကမ်းပေး
လိုက်သည့် ပန်းကန်ပြားကို နန္ဒလက်ထဲမရောက်ခင် သူ့အရင်
ယူလိုက်မိတော့၏။

မှတ်ထား... နန္ဒရေ၊ အဲဒါ မြတ်သိင်ပဲ။

□□□

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၆)

“မာမိ ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“သော်၊ နေ့ခင်းထမင်းစားပြန်လာရင် အိမ်ကိုဝင်ခဲ့ပါဦး
လို့။ မာမိသစ်ခွဲတွေ အပွင့်မပွင့်တော့တာ ကြည့်ခိုင်းမလို့လေ”

“အင်းအင်း...”

ခေါင်းကို ခပ်မြန်မြန်ညှိတ်လိုက်သည့် သားတော်မောင်
ကို နှစ်ဦးသား ဂရုတစိုက်ကြည့်လိုက်မိကြလေ၏။ ခုတော့လည်း
ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပါပဲလား။ ညကပြန်ရောက်ချိန်က မျက်နှာညိုညို
ဖြင့် ‘နန္ဒကိုတင်းတယ်’ဆိုတာချည်း ထပ်ကာထပ်ကာရေရွတ်နေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၈၈ ❦ မေသဒ္ဓါမောင်

တာလေ။

Breakfast ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး စားပွဲထက်ရှိအစား
အစာတွေကို ဝေ့ကြည့်လိုက်၏။ သူကအစာချွေးများသလောက်
သောက် မာမီ ဘာပဲကျွေးကျွေး အငြင်းအဆန်မရှိဘဲ စားလေ့ရှိ
သည့်ကောင်မလေးပါပဲ။

“ဘာစားချင်လို့လဲ သား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒီလကုန်ရင် ကုမ္ပဏီဝင်ဖို့ ပြောထားတာ သားသတိ
ရပါတယ်နော်”

“ရပါတယ် ဒက်ဒီရဲ့”

“အေး၊ ဒက်ဒီ Mumber ကိုဒယ်နီရယ်ကတောင် သား
ကိုမေးနေတာ”

“ဘာကိုမေးတာလဲ ဒက်ဒီ”

“သူ့သမီး ရှိစိထွန်းနဲ့ သားတို့က Class mate တွေ
ဆို”

သူ ဒက်ဒီကိုကြည့်လိုက်မိ၏။ ဘာသဘောလဲ၊ ဒက်ဒီ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၈၉

မိတ်ဆွေတွေနဲ့သမီးတွေကို တွဲပြီးစပြောလာရင် သူ မျက်ခုံးလှုပ်
စရာကိစ္စတွေ ဖြစ်လာနိုင်တာလေ။ မရဘူးနော်... ကျွန်တော်က
ဖြူမှဖြူပဲ ရွေးနိုင်မယ် ဒက်ဒီရဲ့။

“သိပ်မရင်းနှီးပါဘူး ဒက်ဒီရဲ့”

“ရှိစိလေးက ခေတ်မီတယ်ဆို သားရဲ့”

“အဲဒီကော်ပတ်ရုပ် ဆေးဆိုးပန်းရိုက်မျက်နှာကို ဘယ်
သူကြိုက်မှာလဲမာမီရ။ လမ်းလျှောက်ရင် မရှိမဲ့ရှိမဲ့ပစ္စည်းတွေကို
ခါပြီး လျှောက်ပြလွန်းလို့ သော်တောင်မှ ဟားသေးတာ”

ဟော! စပါပြီ၊ မိုးလင်းတာနဲ့ ဒီနာမည်ကို စရွတ်ပြီလေ။

ပြောတော့လည်း သူငယ်ချင်းဆိုပဲ ဟိုအငယ်ကောင်ကို ပြဿနာ
ရှာတာ သူ့အဖေက မိမိတို့သိအောင် Phone ဆက်တိုင်ပြီးချေ
ပြီ။

“သား သဘောမကျဘူးလား”

“မကျပါဘူး”

“ဒါဆို သားက ဘယ်လိုပုံစံမျိုးကို သဘောကျတာလဲ၊
မာမီတို့ကို ကြိုပြောထားလေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟာ... မာမိတို့နော်၊ ကိုသားကိုမတိုင်ပင်ဘဲ လျှောက်လုပ်မယ်မကြံပါနဲ့”

“သားက ကြိုတားနေရအောင် သားသဘောကျနေတဲ့ မိန်းကလေးများ ရှိနေလို့လား”

သူ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ မေးခွန်းကိုလှည့်မေးတတ်သားပါလား။ ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုနဲ့ သူ့မှာ ချစ်သူရှိမရှိစစ်ဆေးနေပြီလေ။ ဒါမျိုးရမလား... သူ့ဘက်က ထူးခြားမှုတွေရှိနေရင် သော်နဲ့နန္ဒက မာမိတို့သိအောင် ချွန်တွန်းလုပ်တတ်ကြသည်ကို။ ဒါကြောင့် ဘာမဟုတ်တာကိုမှ ဒီနေ့အထိ သူလုပ်ဖြစ်ခဲ့တာမျိုး မရှိပါချေ။

“အံ့မယ်... ပြုံးတယ်ဟဲ့။ ဘာလဲ၊ ရှိနေပြီလား”

“အဟဲ့၊ အခုမှပြောမလို့ ကြံနေတာ”

“ဟင်! ခုထိဖွင့်မပြောရသေးဘူးပေါ့”

“အင်း”

“ညှိပါကွာ၊ ခုကတည်းက လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ရှိမထားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကုမ္ပဏီဝင်ရင် အလုပ်တွေမအားတာနဲ့ ရှာချိန်ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ပြောမှာပေါ့ ဒက်ဒီရဲ့၊ သော်နဲ့တိုင်ပင်ထားပါတယ်”

“ဘယ်လို! သော်နဲ့တိုင်ပင်ထားတယ်၊ ဟုတ်လား”

“အင်း”

ဘုရားရေ! ခုတ်ရာတခြား ရှရာတလွဲများ ဖြစ်ကုန်ပြီလား။ ကိုတင်မောင်ကို လှည့်ပြောထားလို့ သော်ကိုဘယ်လိုနားချရမှန်း မသိသေးပေမယ့် နန္ဒနဲ့ပတ်သက်ပြီး သားဖြစ်သူရင်ထဲမှာ မနာလိုဝန်တိုစိတ်တွေ ပေါ်လာတာကို ဝမ်းသာရမယ်မှတ်နေတာ။ ခုတော့ ချစ်သူထားမယ့်ကိစ္စကို သော်နဲ့တိုင်ပင်ထားသတဲ့။

“သော်က ဘာတဲ့လဲ”

“ပြောပေးမှာပေါ့ မာမိရ၊ ဘယ်လိုဖွင့်ပြောရမလဲဆိုတာ ကိုတောင်မှ သူ သင်ပေးသေးတာ”

ဒုက္ခရေ... ဘယ်လိုကလေးတွေပါလိမ့်နော်။ အရိပ်ပြ... ခို့ အကောင်လည်း မမြင်တတ်ကြပါလား။ တခြားတစ်ယောက် ကို ဖွင့်ပြောတတ်အောင်များ ဟိုကလေးမက သင်ပေးသေးသတဲ့။ အံ့ဖွယ်သုတပါပဲလား။

“ကောင်မလေးက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“.....မှာ နေတာ၊ တစ်ဦးတည်းသောသမီးပဲ။
.....ဈေးမှာ ရွှေဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်”

“ပုံစံကရော”

“ရိုးရိုးအေးအေးလေးပဲ၊ ဆံပင်ရှည်ရှည် အရပ်မြင့်မြင့်
သွယ်သွယ်လေးပါ။ အသားလေးက အရမ်းလှပြီး မှန်နေအောင်
ချောတယ်”

အလို!... သားတော်မောင်က ကြိုက်မယ့်ကြိုက်တော့
လည်း မိန်းမဆန်တဲ့အလှမျိုးကိုပါလား။ မျက်စိရှေ့မှာရှိနေတဲ့သော့
အလှကိုတော့မမြင်ဘဲ အဘယ်ကြောင့် မျက်စိမှောက်နေပါသလဲ။

“သော်နဲ့ ဘယ်သူပိုချောလဲ”

“သော်နဲ့?... ဟား ဟား ဟား... သော်လိုဝါးခြမ်း
ပြားလေးနဲ့ နှိုင်းစရာလား မာမိရ။ ဟိုက ပြစ်မျိုးမဲ့မထင် အလှ
ပကေးဗျ”

ကြည့်စမ်း! သော့ကိုများ ဝါးခြမ်းပြားတဲ့လေ။ ဒီကလေး
လေးဆီမှာ ရှိသင့်ရုံအပ်တဲ့အလှတရားတို့ ရှိနေတာပါပဲ။ ခန္ဓာ
ကိုယ်အလှကို ဖုံးစေနိုင်တဲ့ T-Shirt, Sport Shirt ပွပ္ပလေးတွေ

Shirt အကျီတွေနဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီပွပ္ပလေးတွေကိုသာ ဝတ်လေ့
ရှိတာမို့ သော့အလှကို အလွယ်တကူမမြင်သာတာပင်။

ပြစ်မျိုးမဲ့မထင်လို့ ပြောလို့မရနိုင်ပေမယ့် မေးစေ့အောက်
နားမှာ ရှိနေသည့်မဲ့နက်ကလေးကိုက သော့ကို ချစ်စဖွယ်ပုံပိုး
ပေးထားတာပါပဲ။ မအေဖြစ်သူ မနွယ်နီနှင့် ချွတ်စွပ်တူတဲ့အလှ
ပိုင်ရှင်လေးမှာ ဒီမဲ့ကလေးက အမေနဲ့သမီးကို ခွဲခြားပေးနိုင်သည့်
အမှတ်ကလေးပါပဲ။

သွက်လက်ပေါ့ပါးပြီး ပွင့်လင်းစွာဆက်ဆံပြောတတ်တဲ့
သော့ကိုကျ အလှစာရင်းထဲ မထည့်ဘူးတဲ့လား။ အတော့်ကို
ညံ့ဖျင်းသေးတဲ့သားပါပဲလားလေ။

“ကြည့်လည်းလုပ်ဦး သိင်္ဂရေ၊ လှတာမက်ရင် ညစာ
ခက်တယ်ဆိုတဲ့စကားပုံကို မမေ့နဲ့ဦး”

“ကိုသားသိပါတယ် ဒက်ဒီရဲ့”

“နန္ဒနဲ့သော့ကိုစွ ဘာထူးသေးလဲ”

မျက်နှာ ချက်ချင်းပျက်လေ၏။ ဒါလား သူငယ်ချင်း။
ညီဖြစ်သူနဲ့ကျ အူတွေ စွတ်တိုနေပြီး သော့ကို နည်းနည်းမှစိတ်

မဝင်စားဘူးတဲ့လေ။

“အဲဒီကောင်အကြောင်း မပြောပါနဲ့ မာမီရာ”

“ဟဲ့၊ ကိုယ့်ညီကိုများ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ညီ မတော်ချင်ပါဘူး။ သော့နားမှာ အမြဲကပ်ကပ်နေ တဲ့ ဖားပျံလိုကောင်။ ကြည့်လို့ကိုမရပါဘူး”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောနဲ့လေ သားရဲ့။ မင်းသူတို့ တင် မောင်တို့ သဘောတူရင် နန္ဒနဲ့သော့ကို တွဲပေးလို့ရတာပဲ”

“မရပါဘူး၊ သော်ဒါအကန့်က အကန့်ပဲ။ အဲဒီလိုတွေ စိစဉ်ရင် ကိုသား၊ သော့အဖေကို သွားပြောပြီး ကန့်ကွက်မှာပဲ”

“ဘယ်လိုလဲ သားရာ၊ နန္ဒက သော့ကိုချစ်တာ ဘာဖြစ် လဲ။ သူတို့က အမြှာပူးတွေလိုပဲ။ အရပ်အမောင်းရော၊ ခန္ဓာကိုယ် ရော၊ ဆံပင်ကအစ တူတဲ့ကလေးတွေလေ။ သူတို့ချစ်တာကို မင်းကသွားပြီး ကန့်ကွက်လို့ ဘယ်ရမှာလဲ။ မင်းမှ သော့ကိုပိုင် တာမှမဟုတ်တာ”

သူ့ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်သွားရလေ၏။ သော့ကိုမပိုင်ဘူး လို့ပြောတိုင်း ငယ်စဉ်ကတည်းက ဒီလိုမျိုးခံစားခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း

ကြာခဲ့တာပါ။ သူ့ကိုယ်သူ သားလို့ပြောတတ်တဲ့အရွယ်တုန်းက သော်က သူ့ကို ‘ကိုသား’လို့ခေါ်တာမို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ‘ကိုသား’ လို့ပဲပြောတတ်ခဲ့တာ ဒီအချိန်ထိပါပဲ။

အခုလည်း သော့ကို သူ့မပိုင်ဘူးဆိုပြီး ဒက်ဒီကပြော ပြန်ပြီလေ။ ငယ်ငယ်တုန်းက သော့ကိုကုန်းပိုးပြီး ဆော့ရင်းက ညီမလေးလိုချစ်ခဲ့တာ အခုထိပါပဲ။ အရွယ်ရောက်ချိန်မှာ သူတို့ အုပ်စုထဲ သော်ရှိတာမို့ ကျောင်းမှာ လူချောလေးယောက် မေတစ် ယောက်ဆိုပြီး ဘယ်ကောင်လေးကမှ လိုက်မကြိုက်ခဲ့ကြတာလေ။ သော်ကိုယ်တိုင် ယောက်ျားစိတ်က သုံးပုံနှစ်ပုံရှိနေတာမို့ အလှ အပမကြိုက်တာ အမှန်ပါပဲ။

ဒါကြောင့်လည်း ပန်းသော်တာကို မိန်းကလေးလို့မမြင် ဘဲ ယောက်ျားလေးလိုပဲထင်ပြီး သူမဘဝအမှန်ကို မေ့တော့တော့ ဖြစ်နေလေ၏။ အခုတော့ နန္ဒနဲ့သော့တူတယ်လို့ဆိုပြီး သူ ခေါင်းခြောက်အောင် လုပ်ကြံကြပါရောလား။ မရဘူး နန္ဒရဲ့ သော့ကို ငါကလွဲပြီး ဘယ်သူမှအပိုင်သိမ်းလို့မရဘူးကွ။

“သော်ကိုယ်တိုင် ခေါင်းညိတ်ရင် ကိုသားက ဘာမှ

၉၆ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

ပြောစရာမလိုပါဘူး ဒက်ဒီရဲ့”

စကားရိုင်းက တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့၏။ သူမော့
လိုက်သည့်ကော်ဖီက သော်ဖျော်ပေးသည့်ကော်ဖီနဲ့ အရသာမတူ
တာမို့ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိလေသည်။

“ဘာလဲ”

“မာမိက ထမင်းစားပြန်ရင် အိမ်ကိုဝင်လာပါဦးတဲ့”

လာပြန်ပြီ တစ်မျိုး။ သားဖြစ်သူနဲ့ ဝေးဝေးနေရမယ်
လို့ အမိန့်ချပေးပြီး အခုကျတော့ အိမ်ကိုအိတ်ပြန်ပြီလား။ လူ့စိတ်
က မျောက်လိုပဲ မငြိမ်လက်ဘူးဆိုတာ အမှန်ပါပဲလား။ ကန်တော့
ပါ အန်တီသီရိရဲ့။ သော် ရိုင်းသွားလို့ပါလေ။

“ဟ၊ ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘူးလား”

“ကျစ်! လာရင်ပြီးရောမဟုတ်လား။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး
လိုက်ရစ်နေပြန်တာလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညို့ယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၉၇

“မင်းနော်၊ ဟိုနေ့ကတည်းက ငါသိပ်ကြည်တာမဟုတ်
ဘူး”

“အဲဒီစိတ်ကလည်း မကြည်ကိုမကြည်နိုင်လွန်းနေ။ တစ်
ယောက်တည်း ရန်ဖြစ်ပြီး စိတ်နောက်နေရင်လည်း ပြော၊ ရွာသာ
ကြီးကို သော် လိုက်ဖို့ပေးမယ်”

လည်ကုပ်ကို ညှစ်လိုက်တာမို့ သော် ‘အ’ခနဲအော်ပြီး
ဇက်ပုသွားရပါ၏။ နီးနီးမနေစေချင်တာ သော့ကိုပဲ ပြောလို့မရ
ဘူးလေ။ ကိုသားကိုပါ သတိပေးထားမှ ဆင်ခြင်မှာပေါ့။ အခု
တော့ ဟိုသူငယ်ချင်းနဲ့လည်း မကြည်၊ ညီနဲ့လည်း အူလိုက်ပုပ်
နေတဲ့ ငပုပ်ဖြစ်နေပြီလေ။

“အနိုင်မကျင့်နဲ့ကွ”

“အဲမာ! နန္ဒခြေတင်တာကိုကျ စိတ်မဆိုးဘူး။ ခြေတော်
တင်ဆိုတာရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို မင်းနားလည်ရဲ့လား”

“သိသားပဲ၊ ခွေးခြေခုံ”

“ငါ...”

ဒီတစ်ခါတော့ သော်က သူနှင့်ဝေးတဲ့နေရာကို အမြန်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၉၈ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

ရွှေလိုက်ရပါ၏။ မဟုတ်ရင် သူ့လက်က သော့ခေါင်းပေါ် ရောက်လာဦးမှာလေ။

လက်ထဲမှာကိုင်ထားသည့် သစ်ခွပန်းအိုးလေးကို ဂရုစိုက်ပြီး စင်ပေါ်အသာတင်လိုက်ရလေသည်။ ရှားပါးသစ်ခွဖြူလေးက တစ်ခိုင်မှပါးပွင့်သာ ပွင့်တာမို့ သော်ကိုယ်တိုင် နှစ်သက်သည့် အမျိုးအစားပါပဲ။

ကိုသားရင်ထဲမှာ ရှိနေသည့်ဖြူ (နှင်းပွင့်ဖြူဖြူ)ကို ကိုသားကိုယ်စား ဒီပန်းအိုးလေးကို လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးပြီး ကြားပွဲစားရည်းစားစကားကို ပြောပေးရမှာလေ။

“ပြန်နှင့်လေ၊ သော် ထမင်းစားပြီးရင် ဝင်ခဲ့မှာပေါ့”

“မရပါဘူး၊ ပြီးရင် မင်းပန်းအိုးတွေကို သင်းသင်း လျှော့ချေးနဲ့ရောင်းမှာစိုးပြီး ဒီကိုပဲ အပြေးအလွှားရောက်လာမှာ။ မစားခင် ဝင်၊ အခုပဲ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

“အာ... ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ။ သော့မှာ စက်ဘီး ရှိတာပဲဟာ”

“ရတယ်လေ၊ ကိုယ့်စက်ဘီးနဲ့ပဲ ကိုယ်ပြန်ကြတာပေါ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၉၉

လာ...”

မရမကခေါ်နေသည့်သူ့ကို မျက်စောင်းခဲလိုက်ရလေ၏။ ဒင်းကတော့ ဖြူကို ရမရမသေချာ၊ ဒင်းရဲ့စိတ်သဘောအတိုင်း လိုက်ပြီး ခွင့်ပြုရမှာနှင့် သူ့သည်းညည်းကို ခံနိုင်ဖို့က အဓိကပဲ မဟုတ်ပါလား။

သင်းသင်း ထမင်းပြန်စားပြီး ရောက်လာမှ ဆိုင်ခဏကြည့်ခိုင်းပြီး စက်ဘီးကိုယ်စီဖြင့် ပြန်ခဲ့ကြရလေသည်။ သူတို့ခြံရှေ့မှာပဲ ရောက်နေတုန်း အိမ်ရှေ့ထွက်စောင့်နေသည့် အန်တီသီရိ၏အပြုံးက ချိုမြလွန်းနေတာလေ။

“အတော်ပဲ... နေ့လယ်စာစားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီသော်ရဲ့။ အရင်စားပြီးမှ အန်တီအပင်တွေ ကြည့်ပေးသွားနော်”

အလို!... သူ့အမေလည်း သူ့လိုပဲ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ခိုင်းရင် မျက်နှာပါမက နှုတ်ထွက်စကားပါ ချိုမြနီနေတာပါလား။ သူကတော့ မရမကဂျစ်ပြီး ပြောတတ်သည့်ညာဉ်တော့ ရှိတာပေါ့လေ။

“သော် မစားတော့ပါဘူး အန်တီရဲ့။ ဒေါ်လေး စောင့်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၀၀ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

နေမှာစိုးလို့ပါ”

“အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ သော်ရယ်။ သမီးငယ်ငယ် ကတည်းက ဟိုအိမ်ဒီအိမ် ဝင်ထွက်စားသောက်နေကျကိုပဲ။ အခု မှ ခပ်စိမ်းစိမ်းစကားမျိုးမပြောပါနဲ့။ လာပါ၊ သမီးသိပ်ကြိုက်တဲ့ ဝက်သားနီချက် ချက်ထားတာကွယ်။ အဲဒီပြေအောင် ချဉ်ပေါင် ကို ပုစွန်ဆိတ်ကလေးနဲ့ရောပြီး ဟင်းချိုလေး ချက်ထားတယ် လေ”

ကဲ၊ အစားခပ်သူကို အစာနဲ့များနေပြီလေ။ ခြေလှမ်း တွေ မလှမ်းချင်တာကို ရိပ်မိတာမို့ အန်တီသီရိက သော့လက် ကိုဆွဲပြီးခေါ်စဉ် သူ့ထံမှ အသံထွက်လာပါ၏။

“ဟွန်း! ဝက်သားဘယ်လောက်စားစား ဒီခန္ဓာကိုယ် ဝါး ခြမ်းပြားက ဝါးခြမ်းပြားပဲ။ ဘာအသားမှ တိုးမလာပါဘူး။ ဗိုက် ထဲက သံကောင်တွေပဲ လာစိုက်သွားတာပဲဖြစ်မှာ”

“သားနော်”

□□□

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၇)

ပြောတော့ဖြင့် ဟင်းအမည်နှစ်မျိုးဖြစ်ပြီး နှစ်ထားတာ တွေက အမယ်စုံ။ အလိုလေး! သော့ကိုများ ဧည့်ကောင်းဆောင် ကောင်းအမှတ်နဲ့ တမင်ကြီးဒီလိုချက်ပြီးမှ ဖိတ်တာတော့ မဟုတ် လောက်ပါဘူး။ ညနေမှာ ဧည့်သည်လာမှာမို့လား မသိနိုင်ဘူးလေ။

“ထိုင်လေ သော်၊ ဇွန်းခက်ရင်းနဲ့စားချင်လား။ ငယ်ငယ် တုန်းကလိုပဲ လက်နဲ့စားမှာလား”

“အားနာလိုက်တာ အန်တီရယ်”

“ဪ၊ ဒီလူနဲ့ဒီလူ အားနာစရာလား သမီးရယ်။ ကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

သားနဲ့သမီးဆိုတာ ငယ်ငယ်ကတည်းက မောင်နှမအရင်းလို ချစ်
ခဲ့တဲ့သူငယ်ချင်းတွေပဲမဟုတ်လား။ သမီးကို အမြဲတမ်းကုန်းပိုး
ပြီး ဆော့ကစားခဲ့တဲ့သားကို ကိုကိုလို့ခေါ်ခိုင်းပေမယ့် သမီးက
ကိုသားလို့ပဲခေါ်ခဲ့လို့ သားက အခုထိ အဲဒီနာမ်စားကိုပဲ သုံးနေဆဲ
ပဲလေ”

အန်တီက သော့ကိုစကားပြောနေရင်း သူ့ကိုမျက်လွှာ
ပင့်ပြီး ကြည့်လိုက်လေ၏။ ဘာသဘောပါလိမ့်။ သားဖြစ်သူကို
ဘာကိုများ သိစေချင်လို့ပါလဲနော်။ သားအမိနှစ်ယောက်ကြားမှာ
ပဟေဠိတွေနဲ့ သော် အူကြောင်ကြောင်ထိုင်နေရတာပါလား။

“ထည့်စားနော် သမီး၊ ဒီမှာ ကြက်သားသိပ်ပြန်ရော၊
အမဲသားစင်းကောရော ချက်ထားတယ်။ ဒါက သမီးသိပ်ကြိုက်
တဲ့ ပလောင်တောင်မွေးကြော်လေ။ ပုစွန်လေးနဲ့ရောကြော်ထား
တာ။ စား... သားက အနားမှာရှိတဲ့မြင်းခွာရွက်သုပ်ကို သော်
စားဖို့ ထည့်ပေးလေ”

“သူ့မှာလက်ပါတာပဲ မာမိရဲ့၊ သူ့ဟာသူ ထည့်စားပါ
စေပေါ့”

“ဟယ်... သားကလည်း”

“မာမိပဲ သော်က ဧည့်သည်မဟုတ်ဘူးဆို”

“အေး၊ ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ”

အန်တီက ဘာကိုသဘောကျသွားမှန်းမသိ ကျိတ်ပြုံး
လိုက်လေ၏။ နေဦး... ဒီနေ့ ထူးကိုထူးဆန်းနေတာပါ။ ကိုသား
က ဘာမှမထူးဆန်းပေမယ့် အန်တီပုံစံက မကြည်တဲ့ဟန်ပန်မျိုး
လုံးဝမရှိတာလေ။ ဖေကြီးပြောတုန်းကဖြင့် တစ်မျိုးပါလား။

“သမီးကို မေးစရာရှိသေးတယ်”

“မေးပါ အန်တီ၊ ဘာများသိချင်လို့ပါလဲ”

အန်တီက ကိုသားကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ခဲလိုက်ရင်း
စကားဆက်လေ၏။ ကြည့်ရတာ သားကို စိတ်ထဲမကျေနပ်ပုံပဲ
ပဲလား။ ဘာများဖြစ်ထားလို့ပါလိမ့်။

“သမီးကို နန္ဒဘာများပြောသလဲလို့”

“ဗျာ!...”

“ဟယ်... လုပ်ပြန်ပြီ ဒီဗျာကြီး”

“မာမိကလည်းလေ၊ သော်က ငယ်ငယ်ကတည်းက

မာမိတို့ခေါ်တိုင်း ဒီလိုပဲထူးခဲ့တာပဲ။ အဆန်းလုပ်လို့”

“ရှေ့နေခ ဘယ်လောက်ရလို့ ဝင်ပြောနေရတာလဲ”

အန်တီဟောက်တော့မှ သူငြိမ်သွားလေ၏။ လုပ်ချလိုက်
ပြန်ပြီ။ နန္ဒက သော့ကို ထူးထူးဆန်းဆန်းဘာတွေပြောမှာမို့လို့
လဲ။ စိတ်ရှုပ်စရာအမှိုက်တွေတော့ သော့ခေါင်းထဲ အထည့်မခံ
နိုင်ပါဘူးလေ။

“နန္ဒက သော့ကို ဘာပြောမှာမို့လို့လဲ အန်တီရဲ့”

“ထူးထူးဆန်းဆန်းမျိုးလေ၊ ဥပမာ သမီးဘဝမှာ တစ်ခါ
မှမကြားဖူးတဲ့စကားမျိုးပေါ့”

“ထူးထူးဆန်းဆန်း?... ”

“အေး”

ဟော၊ လာပြန်ပြီ နောက်တစ်ယောက်။ ဟိုနေ့ကပဲ ဒီ
မေးခွန်း သော့ကို ကိုသားမေးခဲ့တာလေ။ ခုတစ်ခါ သူ့မာမိကပါ
မေးပြန်ပါရောလား။ ဒီအိမ်ကလူတွေ ဘယ်လိုများဖြစ်နေကြတာ
ပါလိမ့်နော်။

“သော့ဖြင့် သတိတောင်မထားမိပါဘူး။ နေ့တိုင်း ဒီလို

စကားတွေပဲ ပြောနေတာပဲလေ။ Phone ဆက်ရင်တောင် ဒီနေ့ ဆိုင်မှာ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ရယ်စရာဟာသတွေပဲ ပြော ဖြစ်တာပါ။

“Phone ဆက်တယ်?”

မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် အော်လိုက်သည့် ကိုသားကြောင့် သော်ပင် လန့်သွားရလေ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး Phone ဆက်တာ ကိုပါ ပြဿနာရှာချင်ရတာပါလိမ့်။

“လန့်လိုက်တာကွာ၊ ကိုသားကလည်း”

“နေစမ်းပါဦး၊ ငါနဲ့တောင် မင်း တစ်နေ့ ဘယ်နှခါမျှား Phone ဆက်ပြောသလဲ။ ဘာကိစ္စနဲ့ အဲဒီကောင် Phone ဆက် တာကို လက်ခံရလဲ၊ ပြော”

“ကိုသားနဲ့သော်က ခြံချင်းနီးတော့ နေ့တိုင်းတွေ့နေရ တာလေ။ ဘာလို့ Phone ဆက်ပြောစရာရှိရမှာလဲ။ နန္ဒတို့နဲ့က ဝေးဝေးနေရတာကို”

“မရဘူး... ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ဆက်ဖို့မလိုဘူး။ မင်း ကတော့လေ”

“အန်တီသားကို ကြည့်ပြောဦးနော်။ ခုတလော သူ့ညီ ကိုချည်း ရန်လိုက်ရှာနေတာ။ သော်က ကြားထဲက အဆစ်ပါနေ ပြီ”

“အံ့မာ! နန္ဒကို ဘာကွိုင်မှမရှာဘူး။ မင်းဘက်က မပါ ရင် နန္ဒကို ငါဘာမှပြောစရာမလိုဘူး။ နားလည်ရဲ့လား”

“ဟာ... သော်က ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“လုပ်တာပေါ့၊ ငါ ဒီလောက်ပြောနေတဲ့ကြားထဲက မင်း နဲ့ဒီကောင် အကြာပူးဖြစ်ဖြစ်သွားတာလေ”

“ကိုသားနော်၊ မဟုတ်တာ”

“ဒီမျက်စိကြီးနဲ့မြင်တာ သက်သေပဲ။ မင်း ဖင်ပိတ်မငြင်း နဲ့ကွ”

“ဟဲ့၊ သားကတော့လေ၊ ထမင်းစားနေရင်း ဘယ်နှယ် ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်တွေ ထည့်ပြောရတာလဲ။ ခက်တော့တာပဲ”

ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ သော်တို့လူငယ်တွေကြားထဲ ဗလွတ် ရွတ်တ ပြောကြတာ ကိစ္စမရှိပါ။ လူကြီးတွေရှေ့မှာတော့ လိမ္မာ ရေးခြားရှိတဲ့သားသမီးတွေလို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောတတ်ဖို့

၁၀၈ ❦ မေသဒ္ဒါမောင်

လိုအပ်တာကို သူမသိဘူးတဲ့လား။ အံ့ပါရဲ့နော်။

“နန္ဒရဲ့ဖေဖေက အန်တိုကိုပြောလို့ မေးရတာ သမီးရဲ့”

“ဟမိ”

“မင်းအသာနေစမ်းပါ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ အန်တို”

“နန္ဒနဲ့သမီးကို သဘောတူထားလို့တဲ့လေ”

“ဟင်!”

“အဲဒါ သမီးဖေဖေကိုတော့ အရင်မပြောသေးဘဲ အန်တို နဲ့တိုင်ပင်သလိုပြောလို့ လူငယ်ချင်း ဘယ်အခြေအနေရှိသလဲ မေး ကြည့်ရတာကွယ့်”

သော့မျက်နှာ ရယ်ချင်ချင်ဖြစ်သွားရပါ၏။ လူကြီးတွေ ဘယ်လိုပဲထင်ထင်၊ သော့တို့လူငယ်တွေမပါရင် ဒီကိစ္စက အပလာ ပါပဲ။ လက်စသတ်တော့ ဒါကြောင့် ဒင်း၊ သော့နဲ့နန္ဒကြားထဲမှာ လိုက်ပြီး ဆေးရိုးသည်လုပ်နေတာကိုး။ ရူးပါ့ ကိုသားရယ်။

“ဘာရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေတာလဲ၊ အဲဒါ မင်းရဲ့တစ်ဘဝ လုံးနဲ့ ဆိုင်တဲ့ကိစ္စကွ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၁၀၉

သူ့လေသံ သိပ်မမာတော့ပါချေ။ သော့မျက်နှာကိုဖတ် ရုံနဲ့ စိတ်နည်းနည်းအေးသွားရတာကိုး။ မိန်းကလေးအများစုရဲ့ မှာ ဒီလိုအိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတွေပြောမိရင် ကာယကံရှင်မျက်နှာ မှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းအမူအရာနဲ့ ပန်းသွေးရောင် ပြာလေ့ရှိတာ လေ။ အခုတော့ သူ့ရဲ့သော်က ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာလေးပဲမို့ အများကြီးတော်သေးတာပေါ့။

“ကိုသားကလည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောနေပြန်ပါ ပြီး၊ ဖေကြီးဖြင့် သော့ကို အဲဒါမျိုးတွေမပြောဖူးပါဘူး အန်တိုရဲ့”

“တခြားကောင်လေးမျိုးနဲ့ စေ့စပ်ပေးမယ်ဘာညာမျိုး ရော”

“ဟင့်အင်း”

“သူ့သမီးပေါက်ကျော်မက ယောက်ျားမယူဘဲ မိန်းမယူ မှာကို သိလို့နေမှာပေါ့ မာမိရဲ့”

“ဟဲ့”

မာမိက သူ့လက်ခုံကို ဖတ်ခနဲရိုက်လိုက်လေ၏။ သူက လည်း အဲဒီလို လွှတ်ခနဲပြောတတ်တာ ဝသီလိုဖြစ်နေတာကိုး။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၁၀ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

သော်က သူပြောတာကို စိတ်ဆိုးပုံမရပါချေ။

“အဲဒါဆို ကိုသားကောင်မလေးကို သော်လည်း အပြိုင် ပိုးမယ်လေ။ ဘယ်လိုလဲ၊ စိန်ခေါ်ရဲလား”

“အံ့မာ! မင်းခေါင်းပေါ်တည့်တည့်ကြီး မိုးကြိုးပစ်ချလိမ့် မယ်။ မကြံကောင်းမစည်အပ်ကိစ္စကြီး”

“ဟယ်၊ သားကတော့ ပြောပြန်ပါပြီ ပေါက်တတ်ကရ တော့။ ဖွဟဲ့! လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ”

“မာမိုသော် ပြောတာဖြင့် မထားဘဲနဲ့”

“အေးပါ အေးပါ... မာမိုသော်ပဲ ထားလိုက်ပါ။ နန္ဒ သော်မဖြစ်ရင် ပြီးရောမဟုတ်လား”

“ဒင်းတို့နှစ်ကောင် ကြိုက်ရဲကြိုက်ကြည့်ပေါ့။ နှစ်ကောင် လုံးကို ကားနဲ့တိုက်သတ်ပစ်မှာ။ မလုပ်ဘူးမထင်လေနဲ့”

“ဟဲ့! ဒီလောက်ပြောနေတဲ့ကြားထဲက”

“နန္ဒကိုတော့ မယူဘူးဟေ့။ မင်းတို့ထက် ဗလတောင် ပြီး ရုပ်လည်းဖြောင့်တဲ့ အာနီးလို Style မျိုးပဲ မရမကရှာပြီး ယူကိုယူပြဦးမှာ”

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၁၁၁

“မိသော်နော်”

သော်က ထမင်းစားပြီးပြီမို့ ဘေးမှာချထားသည့်ရေဖန် ခွက်ကို ကောက်မော့လိုက်ပါ၏။ ဘယ်မှာပဲစားစား သော်ဗိုက်က ထမင်းနှစ်ပန်းကန် အသာလေးဆန့်သည်ကိုး။

“စားလို့ကောင်းလိုက်တာ အန်တီရာ။ ကျေးဇူးအများ ကြီးတင်ပါတယ်”

“တစ်သက်လုံး စားရလိမ့်မယ်လို့ မထင်လေနဲ့”

“ဟဲ့! လုပ်ပြန်ပြီ ကိုသားကတော့လေ။ ကျေးဇူးအရင် မတင်နဲ့ဦး သမီးရဲ့။ ခြံထဲမှာ အပင်တွေကြည့်ပေးဦး။ ပန်းကန် ထားခဲ့လေ၊ နေနေ... မစိန် ဆေးလိမ့်မယ်”

“သော် အားတုံအားနာဖြင့် ထရပ်လိုက်ရတော့၏။ သော် ကိုယ်သော် ကလေးဆန်တာ၊ အလိုက်မသိတတ်တာကို ဝန်ခံပါ ၏။ သို့သော် လူကြီးတွေ မျက်စိနောက်ရလောက်အောင်တော့ သိပ်မဆိုးသေးပါလေ။

“အန်တီပန်းပင်တွေက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“အပွင့်မပွင့်တော့လို့ သမီးရဲ့”

၁၁၂ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

“သစ်ခွဲလား”

“အင်း၊ နှင်းဆီတွေလည်းပါတယ်၊ ပိုးလည်း အရမ်းကျတာ”

“ဟုတ်လား၊ ပိုးကျရင် Spray ဖြန့်ရမှာ အန်တီရဲ့။ ပန်းပွင့်ဖို့ရယ်၊ အပင်အားဆေး၊ အပွင့်အားဆေးမျိုးက သော့မှာရှိတယ်။ ညနေ ဆိုင်ကပြန်ရင် ယူလာပေးမယ်လေ”

“အလကားပေးမှာလား”

သူဝင်ပြောလိုက်တာဖို့ ခြံထဲက ပန်းစင်ကြားမှာလျှောက်ရင်း လှည့်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ပါလေရာ ငါးပိချက်ပါလားနော်။ နေရာတကာကို တကောက်ကောက်လိုက်နေတာပဲ။

“အလကားပေးမှာပေါ့၊ သော့အန်တီပဲဟာ။ ပိုက်ဆံနဲ့ရောင်းစရာလား”

“မပြောတတ်ဘူးလေ၊ မင်းက စီးပွားရေးသမားလုံးလုံးဖြစ်နေတာကိုး”

“စီးပွားရေးဆိုတာမျိုးက သော်တို့မိသားစုတွေကြားမှာရှိစရာလား ကိုသားရဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၁၁၃

“အဲဒီအပင်လေးက တစ်ခါမှမပွင့်ဘူး သော်ရဲ့”

အမြင့်မှာ ချိတ်ထားတာဖို့ သော် လှမ်းယူတာကို သူက ကူပြီးဖြုတ်ပေးလေ၏။ ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲလေ။

“အဲဒါ အဲလစ်ဇောက်သစ်ခွ အန်တီရဲ့၊ အပင်ကြီးမှာကပ်စိုက်ရတာ။ အိုးနဲ့ချိတ်ထားတော့ အပွင့်ကိုဘယ်မြင်ရမှာလဲ။ ဟော! ပွင့်နေတယ်၊ သိလား။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး အဲလစ်ဇောက်တေလာကို တင်စားပြီး ပေးထားတာလေ”

“ဟယ်! ဟုတ်ပါရဲ့”

“ဟင်! ဒီလက်ခွဲလောက်လေးပွင့်တာ သစ်ခွတဲ့၊ ဟားဟား ဟား ဟား...”

တကယ့်ကို ပေါက်စနလေးပါပဲ။ သစ်ခွပွင့်သေးသေးလေးထဲမှာ ငါးဖန့်ဖန့်စိမ်းရောင်သမီးပြီး အညိုပျောက်လေး ပါသည့် သစ်ခွပွင့်ကို မှန်ဘီလူးနဲ့ကြည့်ရမလို့ဖြစ်နေတာဖို့ သူ ဟားတိုက်ရယ်ဖြစ်တာပင်။ သော်ကတော့ ကြံကြံဖန်ဖန်နာမည်ပြောတတ်ပါရဲ့။

“ဘာမှမသိဘဲ လိုက်လှောင်မနေစမ်းနဲ့ သားရယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ရယ်ချင်လို့ရယ်တာပဲ မာမိရဲ့”

“ရယ်ပါစေ အန်တီရယ်၊ သူစိတ်ချမ်းသာရင် ကမ္ဘာတစ်
ခြမ်း အေးချမ်းတယ်”

“ဟေ့ကောင်! မင်း ငါ့ကိုအရူးလို့ပြောတာပေါ့လေ”

သော်က အန်တီရှေ့ သူတစ်ခုခုလုပ်မှာကို စိုးရိမ်သွား
ပြီး ရှေ့ကိုအမြန်တိုးလိုက်ရပါ၏။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဖေကြီးက
မပတ်သက်ခဲ့လို့ တားတာ အန်တီသိရုံရဲ့သဘောအတိုင်းပဲမဟုတ်
လား။ ဒါကြောင့် အန်တီရှေ့မှာ သော်ကို သူ အရင်းအနှီးဆက်
ဆံတာကို မမြင်သင့်ဘူးလေ။

“ညနေဘက်မှ ပိုးကျတဲ့အရွက်တွေကို သော် ဝိုင်းညှပ်
ပေးမယ် အန်တီ။ ပြီးရင် ဆေးထည့်ဖို့ တစ်ခါတည်းလုပ်ကြတာ
ပေါ့”

“အေးပါ သမီးရယ်၊ အန်တီက အပင်စိုက်တာ ဝါသနာ
ပါပေမယ့် အပင်ကိုပြုစုတာကိုတော့ သမီးလောက် စိတ်မဝင်စား
ဘူးကွယ့်”

“ရပါတယ် အန်တီရဲ့... အန်တီပန်းအိုးတွေက အပင်

အရမ်းကျပ်တာပဲ ရှိတာပါ။ အိုးအသစ်ခွဲပြီးစိုက်ရင် ရပါပြီ”

သစ်ခွပင်တွေကို တစ်ခုချင်းကိုင်ကြည့်ရင်း ဆွေးနွေးနေ
သည့်ကောင်မလေးကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ ပုံစံကသာ ယောက်ျား
ဆန်ဆန်နေပြီး စိတ်ကတော့ နူးညံ့သားပါပဲလား။ ပန်းပွင့်လေး
တွေကို အသာခပ်ဖွဖွထိလျက် မာမိကို လှည့်ကြည့်လိုက်၊ ဟို
အပင်ဒီအပင်တို့ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြသည့် လက်ချောင်းဖြူတို့က
သွယ်လျလှပလွန်းလေ၏။

အံ့မယ်... ဒီကောင် ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ မိန်းမဆန်တဲ့ ခြေ
တံလက်တံတွေ ရှိနေသားပါလား။ ဒါတောင် ယောက်ျားလေး
တွေလို Sport-Shirt တွေ၊ T-Shirt တွေ၊ Shirt တွေပဲ ဝတ်
ပေလို့ပဲ။ မိန်းမဆန်ဆန်များ ဝတ်လိုက်ရင်...

မဖြစ်ဘူးနော်... မဖြစ်ဘူး။ ဒီအမြင်ကို နန္ဒမြင်သွားရင်
သူမဖြစ်ချင်တဲ့ကိစ္စက အကောင်အထည်ပေါ်သွားနိုင်တာလေ။

ငါ ရင်မောတယ် ပန်းသော်တာ။

Love is not blind.

အချစ်က မျက်စိမကန်းပါဘူး...

နလုံးသားက အချက်ပေးမှုကြောင့် ကိုယ်ချစ်ရမယ့်
မိန်းကလေးကို မျက်စိနဲ့တွေ့ခွင့်ရခဲ့တာပါ။

မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိရင် အချစ်စစ်လို့ အမည်နာမ
တပ်လို့ရနိုင်မလား...

တကယ့်ကို ချစ်စဖွယ် ကလေးမျက်နှာလေးနဲ့ကောင်
မလေးက သူ့ရင်ကို ရထားတစ်စင်း ခုတ်မောင်းသွားသလို
အခုန်မြန်စေခဲ့တာလေ...

လှပခြင်းဆိုတာမှန်သမျှ မေ့သွားရအောင်ကို သူ့စိတ်
နလုံးအာရုံအလုံးစုံကို သူမက ဆွဲဆောင်ယူငင်သွားခဲ့တာ
အမှန်ပါ...

ပုလဲလုံးလေးနဲ့ ရွဲလုံးလေး ယှဉ်ချထားသလို သီးခြား
စိဖြစ်နေတဲ့ အလှပိုင်ရှင်လေးနှစ်ဦးမှာမှ သူက ရွဲလုံးလေးကို
ပဲ ရွေးခဲ့မိတဲ့အဖြစ်ပါ...

မေးစရာမှာပါတဲ့ မဲ့နက်ကလေးကို အသည်းယားပြီး
ဒီမျက်နှာလေးကို ငေးမဝခဲ့တဲ့အဖြစ်ကြောင့် ရှက်ဖို့ကိုတောင်
သူမေ့နေခဲ့တာလေ...

မင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝရဲ့နတ်သမီးလေးပါပဲ 'ပန်းသော်
တာ'...

ဘုန်းမြင့်ရှိန်

အခန်း (၈)

မနက်စောစော ထကျင့်အတိုင်း နိုးထလိုက်ပါ၏။ အိပ်ရာပေါ်မှ မဆင်းခင် လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်ဘက်ဆန့်ပြီး ခဏသန်းဝေမိလေသည်။ ဒီပုံစံကို သူသာမြင်ရင် 'ပျင်း' လို့ပြောဦးမှာလေ။ ပျင်းနေလို့မဖြစ်သေးပါ။ သော်မှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီးမဟုတ်လား။

“Morning... ဖေ့သမီး၊ စောစောစီးစီးဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“အပင်တွေ ရေလောင်းရမှာပေါ့ ဖေ့ကြီးရ၊ ဆယ်နာရီ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၂၀ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

လောက်ဆို အပြင်သွားစရာရှိတယ်။ ပြန်လာရင် ဆိုင်ကအပင်
တွေ ရေဝင်လောင်းပေးရမယ်။ ညနေကျရင် အန်တီသီရိရဲ့ပန်း
အိုးတွေကို သွားပြင်ပေးရမှာ။ လုပ်စရာတွေမှအများကြီး”

“ဟင်း... ကုမ္ပဏီအလုပ်ထက်တောင်မှ များနေသေး
တယ်။ မသိရိက သမီးကိုခေါ်ပြောလို့လား”

“အင်းပေါ့၊ အရင်လိုပဲ ဘာမှမကွာခြားဘူး”

“ဒါနဲ့များ ဘာလို့ သူ့သားနဲ့ ဖေသမီးကို ကင်းကင်းနေ
စေချင်တာပါလိမ့်”

“ဦးနှောက်စားမနေနဲ့ ဖေကြီးရေ၊ ကိုသားကလည်း
သော့ကို ဟိုဟိုဒီဒီစိတ်မျိုးမရှိပါဘူး။ နန္ဒဖေဖေက သော်နဲ့နန္ဒကို
သဘောတူတယ်လို့ပြောတာတောင် ဒင်းက ကြားထဲကနေ ဒေါပူ
နေတာ”

“ဘယ်လို”

ဖေကြီး အံ့သြသွားတာကို ဂရုမပြုဘဲ လှေကားမှပြေး
ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။ မိုးလင်းတာနဲ့ ဒီဗိုက်ထဲက စက်ရုံကြီးက အလုပ်
စလုပ်နေပြီကိုး။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၁၂၁

“ဒေါ်လေးရေ၊ ဘာကျက်ပြီလဲ”

“ထမင်းကျက်ပြီသမီးရဲ့၊ ပဲပြုတ်ရယ်၊ ဆီနဲ့ဆားနဲ့နယ်
ပေးမယ်လေ။ စားမလား”

“ဟုတ်”

“သမီး၊ ဖေကိုပြောတာ မပြီးသေးဘူးနော်။ စကားကို
တစ်ပိုင်းတစ်စရပ်ထားစရာလား”

“ဘာကိုလဲ ဖေကြီးရဲ့”

“နန္ဒနဲ့ကိစ္စကိုပြောတာလေ”

ဖေကြီးက ထမင်းစားစားပွဲရှိခုံကို ဆွဲထုတ်ပေးလေ၏။
တကယ်ဆို သော်က ဖေကြီးကို ဒီလိုများလုပ်ပေးရမှာလေ။ အခု
အချိန်ထိ သော်က ကလေးဆန်နေတုန်းပဲလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်
ကို ဆင်ခြင်မိလေသည်။

“နန္ဒနဲ့?”

“အေးလေ၊ ခုနပဲ ပြောလိုက်တဲ့ဟာ”

“ဪ၊ အဲဒါ အန်တီမူတို့က ဘာရယ်မဟုတ်ပြော
လိုက်တာနေမှာပေါ့ ဖေကြီးရဲ့။ ကိုသားက အဲဒါကို သူငယ်ချင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

တွေကြား မရှိရဘူးဆိုပြီး ပြဿနာရှာတတ်လို့ သူနဲ့ပဲ အားလုံး တကျက်ကျက်ဖြစ်နေကြတာ”

“ရပြီသမီး၊ အစ်ကိုကြီး ဘာစားမှာလဲ”

“ကော်ဖီပဲ သောက်မယ် မြ၊ နေနေ၊ နင်လုပ်စရာရှိတာ သာ လုပ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထမင်းစားတာကိုသာ စိတ်ဝင်တစားဖြစ်နေသည့်သမီး ကိုကြည့်ရင်း ဦးတင်မောင် သက်ပြင်းချလိုက်မိလေ၏။ အဂ္ဂိပြော ကတည်းက အရွယ်ရောက်နေသည့်သမီးကို ရှေ့ရေးအတွက် သူ စီစဉ်ပေးရတော့မှာလေ။

‘သမီးကညာ အခါမလင့်စေနဲ့’ဆိုသည့်စကားပုံက အလ ဟဿရှိတာမှမဟုတ်တာဘဲ။ မဖြစ်သေးပါဘူး... သမီးအတွက် အိမ်ထောင်ရက်သားချဖို့ကို ဦးစားပေးပြီး စဉ်းစားရတော့မှာလေ။

“သော် သွားပြီဇေကြီး”

“ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

“ခြံထဲမှာ အပင် ရေအရင်လောင်းဦးမယ်လေ။ ပြီးရင်

အန်တီသီရိခေါ်ထားလို့ သွားရမှာ။ ညနေပေါ့”

“အေးအေး... ခုနဲ့ပြောထားတာ ဖေဖေမေ့သွားလို့၊ လုပ်လုပ်”

ခြံထဲဆင်းခဲ့ပါ၏။ သော့ပန်းပင်တွေက ရေပိုက်ကြီးနှင့် လောင်းရတဲ့အပင်တွေမဟုတ်ပါ။ ရေဘူးထဲရေထည့်ပြီး Spray ဖြန်းသလို ခပ်သာသာလေး ဖြန်းရတာမို့ အချိန်တော့ ပေးရလေ ၏။ ဒီနေ့တော့ စက်ဘီးယူသွားလို့မဖြစ်ပါ။ မြို့ထဲကို စက်ဘီးစီး သွားရင် အန္တရာယ်ရှိတာကိုး။

အင်း၊ ဖြူဆီသွားရင် ဘာတွေဖြစ်ဦးမယ်မသိ။ ဖြူက သော်နှင့်ကိုသားကို မျက်မှန်းတန်းရုံ (ပြီးပြနုတ်ဆက်ရုံ) သာ ရှိ သေးတာပါ။ ဒါကလည်း ဆိုင်ရှေ့ဖြတ်သွားတဲ့ Customer တွေ ဖိတ်ခေါ်သလိုအပြုံးမျိုးပင် ဖြစ်ချေမည်။

ဒင်းကတော့ မည်သို့မည်ပုံဝင်ရောပြီး ယောရောရှိ လုပ် မည်မသိ ကုမ္ပဏီဝင်ခါနီး သူ့အတွက် အချိန်က သိပ်မရှိတော့ တာလေ။ သော်ကတော့ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ဖြစ်သလို ဝန်ထမ်းတစ်ဦး အဖြစ် သင်းသင်းလည်း ရှိတာမို့ ဆိုင်ကိုထားပြီး လစ်ချင်ရာလစ်

၁၂၄ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

လိမ့်ချင်ရာလိမ့် လုပ်လို့ရသည်ပဲ။

သနားတယ် ကိုသားရေ၊ မင်းကောင်မလေးနဲ့ သော်
က ပိုပြီးရင်းနှီးဖို့ Chance က အရမ်းများနေတာလေ။ Hand
Phone မှ သံစုံမြည်လာတာမို့ ရေဖြန်းနေရင်း ဖွင့်လိုက်ရပါ၏။
ဘယ်ကောင်များ ဆက်တာပါလိမ့်။

“သော်”

“ဘာလဲ”

“ဟာ... အဲဒီလိုပဲ ထူးတတ်လားကွ။ နန္ဒခေါ်ရင် မင်း
ဘယ်လိုထူးလဲ”

“ဒီလိုပဲ ထူးတာပေါ့ကွ။ ကြာမျိုးရုတ်ဆယ်နဲ့ ပျစ်ချွဲချွဲ
အသံကို ကြားရမယ်လို့ မျှော်လင့်မနေနဲ့”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ မင်းအခု ဘာလုပ်နေလဲ”

“အပင်ရေလောင်းနေတယ်၊ မအားဘူး”

“ဘာကွ!... နန္ဒနဲ့ကျ နေတိုင်းပြောပြီး ငါဆက်တာကွ
မအားဘူးလုပ်လို့ရမလား။ မင်းသိပ်အပါးမဝနဲ့၊ သော်”

“ဟေ့ကောင် ဖိုးသား၊ အခုမှ မနက်ခြောက်နာရီသာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၁၂၅

သာလေးပဲ ရှိသေးတာ။ စောစောစီးစီးသိပ်မိုလ်မကျချင်နဲ့ကွ”

“မင်းက နန္ဒကျ သည်းခံပြီး ငါ့ကိုကျ အမြဲခံပက်နေတာ
ပဲလား၊ သော်”

“ဟာကွာ၊ အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာပြီး လိုက်မရစ်
နေနဲ့ ကိုသားရေ။ ဒီမှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိတာကွ”

“အံ့မာ... မင်းက ဘာမို့လို့ အလုပ်များရမှာလဲ”

“ဟ!... အလုပ်အကိုင်နဲ့လူကွ။ မိုးလင်းတာနဲ့ မင်းလို
အိပ်ရာထဲ နှပ်မနေအားဘူး။ မျက်လုံးပွင့်တာနဲ့ လုပ်စရာတွေ
တန်းစီနေတာ”

သူ့စိတ်ထဲ အတော်ချဉ်သွားရလေ၏။ လာပြန်ပြီလား၊
ဒီအလုပ်နဲ့အကိုင်နဲ့ဆိုတဲ့လေသံ။ ဒင်းက သူ အလုပ်မလုပ်သေး
တာကိုပဲ လက်ညှိုးထိုးပြချင်နေတာလေ။ နေနှင့်ဦးပေါ့ သော်
ရာ။ ငါ GM ဖြစ်မှ နင်လိုချင်သမျှ လက်ညှိုးညွှန်ပြရုံနဲ့ အကုန်
ဝယ်ပြီး နင်မြုပ်သွားအောင် ဖို့ပြလိုက်မယ်မှတ်။

“ကဲ၊ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြောပြီးရင် Phone ချ
လိုက်တော့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အံ့မာ...တောက်ကံ! လေသံကိုက ဂုဏ်ကြီးရှင်အပေါက်
ချိုးပြနေပြီ။ အကုန်လုံး အတူတူနဲ့အနုနုချည်းပဲ။ တစ်အုပ်စုလုံး
မိဘပေးတဲ့ငွေတွေနဲ့ပဲ အရင်းအနှီးလုပ် စီးပွားရှာနေကြတာလေ။
အားလုံးထဲမှာ သူက ဒက်ဒီကုမ္ပဏီကို ဦးစီးရမယ့်အခွင့်ရတာမို့
အများကြီး သာနေတာမဟုတ်လား။

ကြည့်ရတာ ဒီကောင် သူ့ကိုမနာလိုတာပဲ ဖြစ်မှာပါလေ။
ဒင်းဆိုင်လေးက အလွန်ဆုံးရလှ၊ ဝင်ငွေတစ်လ သောင်းဂဏန်း
လောက်ပဲ ရှိမှာပေါ့။ သူကမှ သိန်းချီရှာနိုင်မှာမို့ လာမယ့်ဥလေ
နဲ့ ပန်းသော်တာရေ။

“ငါ့ကို အမိန့်လာပေးမနေစမ်းပါနဲ့”

“အမိန့်ပေးတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ လိုရင်းပြောပြီး တော်
ရောပေါ့။ ပြော”

“အဖြူလေးဆီ ဘယ်တော့သွားကြမလဲ လှမ်းမေးတာ”

ဟွန်း! ‘အဖြူလေး’ တဲ့။ ခေါ်သံကိုက လည်ချောင်းထဲ
တရော်တွေ၊ ရုံးပတီသီးတွေ၊ ပီလောရွက်တွေ ထောင်းထည့်ထား
သလို ခွဲပျစ်ပျစ် ပဲအံ့ကြာအတိုင်းပါပဲလား။ သူ့မဒီလေးကိုကျ

အဲဒီပုံစံနဲ့ပဲပြောမှာ မြင်ယောင်သေး။

ဘယ်လိုလဲ ကိုသားရာ၊ မင်းသာ ချစ်သူရသွားရင် သော်
ဆိုတဲ့ငါ့ကို ခဏခဏလာခေါ်တာမျိုး၊ ကော်ဖီလာတောင်းသောက်
တာမျိုး၊ တုတ်ထိုးသွားစားဖို့ လူစုတာမျိုး မရှိလောက်တော့ဘူး
ထင်တာပဲ။ ပြောတော့ဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေကြား စည်းဖောက်
ရင် သူကျန်ရစ်ရမှာစိုးပြီး နောက်ဆုံးကျ ဒီအချိုးမျိုးကို မင်းပဲ
အရင်ဆုံးချိုးပြီး သော်တို့အားလုံးကို ခေါက်ထားတော့မှာလေ။

“ကိုယ့်ဗာသာကိုယ်သွားမယ်ဆိုပြီးတော့။ သွားပါလား၊
သော်မှ မအားတာ”

“လာပြန်ပြီ အကြောင်းပြချက်၊ ငါတစ်ယောက်တည်း
သွားရင် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေမှာပေါ့ကွ။ အဖြူလေးက ငါ့
နာမည်ကို မှတ်မိရင်တောင် ကံကောင်း”

“ဟွန်း... ဗန္ဓုလသွေးကတော့ အပြည့်ပါပဲ။ ဒါနဲ့များ
ဟိုနေ့တုန်းကတော့ လေက ကျယ်ပြသေးတယ်”

“သိပ်ဖွဲမပြောပါနဲ့ကွ၊ ဘယ်နေ့အားလဲဆိုတာသာ ပြော”

သိပ်ကူညီချင်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်ပါပဲလား။ ဒီကနေ့

ပန်းအိုးသွားပို့ပြီး Intro လုပ်ပေးမှာတောင် စေတနာပျက်ချင်နေပြီလေ။ ဒင်းက သဒ္ဓါစိတ်ပျောက်အောင်ကို လုပ်တတ်လွန်းတယ်။

“မင်းက အားနေတဲ့လူပဲ”

“လာပြန်ပြီ မင်း၊ ငါ့ကိုရိုရိုသေသေခေါ်ဖို့ ဘယ်နှခါ သင်ပေးရမလဲ”

“ဟာကွာ... သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ။ နန္ဒတောင် အဲဒီလိုပဲ ခေါ်တာသုံးတာပဲကို”

“မရဘူး၊ သူတို့က ယောကျ်ားလေးအချင်းချင်း သုံးကြတာ။ မင်းက ငါ့ထက် လေးလတောင့်မယ်တဲ့ဟာ... မသုံးနဲ့၊ မကြိုက်ဘူး”

“ဖြစ်ပြန်ပြီ၊ နန္ဒကျပ...”

“နန္ဒက နန္ဒပဲ၊ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းစကားပြောရင် အဲဒီနံပြည်စုပ်နာမည်မပါဘဲ မပြောတတ်ဘူးလားကွ၊ ဟင်”

ကြည့်စမ်း! နန္ဒကိုများ နံပြည်စုပ်တဲ့။ ဟိုကကြားရင် ဒင်းကို လဒ(လင်းတ)လို့ ပြန်သုံးမှာ အသေအချာပါပဲ။ လူများကို မှီချိုးမျှစ်ချိုးခေါ်ဖို့ကျ ဒင်းက ဝန်မလေးတာလေ။

“ကိုယ့်ညိုကို အဲဒီလို အကောင်ပလောင်နဲ့ မနှိုင်းပါနဲ့ ကိုသားရဲ့”

“အံ့မာ! ဒင်းဆက်က ဘာလို့နာနေရတာလဲ။ မင်းပြောတော့ ဒီကောင်အပေါ် ရိုးသားပါတယ်ဆို။ မင်းမှန်မှန်ပြောနော်၊ နန္ဒကို ကျိတ်ခိုက်နေတယ်မဟုတ်လား။ ငါ့ကို ဘတ်မယ်မကြာနဲ့”

ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းမရတော့ပြီမို့ တဟားဟားအော်ရယ်မိပါတော့၏။ ညိုကို အူတိုလိုက်၊ သော့ကို အူတိုပြလိုက်နဲ့ ဒင်းတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အူရောဂါရတော့မှာလေ။ သူ့ကိုယ်သူ အသက် (၈၀)အဘိုးကြီးလို ပူပင်ကြောင့်ကျစိတ် များနေမှန်းမသိသေးပါလား။

“ဘာရယ်တာလဲကွ”

“ရယ်ရတာကိုး ကိုသားရဲ့၊ သော်က နန္ဒလို Model Boy ကို ကြိုက်ရမှာလား။ ပြောထားပြီးပြီလေ၊ အာနီးလို မောင်ကမ္ဘာ မောင်ဗမာလိုမျိုးကိုပဲ ကြိုက်မှာပါဆိုနေမှ”

တောက်! နောက်တစ်မျိုး လှည့်ပြောပြန်ပြီ။ မြန်မာပြည်မှာ အဲဒီလိုဗလကောင်းတဲ့ အမျိုးသားဆိုတာ ရှာမှရှားလေ။ ဒင်း

၁၃၀ မမသဒ္ဓါမောင်

ကတော့ သူ့ဒေါသကို မထွက်ထွက်အောင် ဆွဲပြန်ပါပြီလား။

“အဲဒီပုံစံမျိုး လိုက်ရှာနေရင် မင်းရဲ့ထမင်းထုပ်သာ သိုးသွားမယ်။ ရှာလို့ရမယ်များ ထင်နေလား သော်ရ”

“ဟာဟ! နဖူးစာ ရွာလည်တယ်ဆိုတာ အလကားရှိတာ မှမဟုတ်တာ ကိုသားရဲ့။ အချိန်တန် နွားပိန်ကန်သလို သော့ရှေ့ကို ဘွားခနဲရောက်လာမှာပေါ့ကွ”

“နွားပြာလား၊ နွားညိုလား”

“ဟုတ်ဘူး... မိုးကျရွှေ့ကိုယ်”

“ရပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး၊ မိုးသီးပဲ ကြွေကျလိမ့်မယ်မှတ်။ လူကဖြင့် လက်တောက်လောက်ရှိသေးတယ်။ မှန်းတာက Heavy...”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းတောင်မှ မင်းနဲ့မလိုက်ဖက်တဲ့ Fairy (နတ်သမီး)ကို ချိန်ပြီးတော့များ”

“ပြောပြန်ပြီလား ငါ့ကို မင်းလို့”

“ကျွန်!”

ရယ်စရာမရှိ ရှာကြရစ်တဲ့နေရာမှာတော့ ကိုသားကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ၁၃၁

ဘယ်သူမှမမိပါလားနော်။ ဒီလောက် စကားအဆက်မပြတ်ပြောနေတာတောင် ဒီစကားလုံးကို သတိထားမိတဲ့အထိ ဓမ္မစပ်ပါပေရဲ့။

“ခေါ်တော့ ဘာဖြစ်လဲကွာ”

“နောက်ကိုသတိထားဖို့ ပြောနေတာ။ ငါ့ကို မင်းလို့တစ်ခါခေါ်မိတိုင်း မင်း တစ်ခါနာမယ်မှတ်။ ငါ အကြွေးမှတ်ပြီး စုထားမှာ”

“ဟာဟ! ခြိမ်းခြောက်ပုံကလည်း နည်းနည်းလေးမှကို လန့်စရာမကောင်းလိုက်တာကွာ”

“မင်းမကြောက်ဘူးပေါ့လေ၊ သတ္တိရှိရင် စမ်းကြည့်ပေါ့”

ကြည့်ပါဦး... ယောက်ျားချင်း စိမ်မခေါ်ဘဲ သော့ကိုမှ လာစိမ်ခေါ်ရတယ်လို့။ ကိုသားကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်နေမှန်းလည်း မသိဘူးထင်ပါရဲ့။

“စိမ်မခေါ်နဲ့နော်၊ စိမ်ခေါ်ရင် သော်က တိမ်ပေါ်အထိ တက်မယ့် အာဂလူကွ”

“အံ့မယ်၊ လာလာချည်သေး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၃၂ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

“ကဲပါ၊ ဒီမှာ သော် အလုပ်လုပ်နေတာ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။ ညနေကျ လာမှ ပြောချင်တာ ဆက်ပြောလေ၊ နော်”

ပြောရာပြေကြောင်း လေပြည်ဖြင့် ပြောမိစဉ် သူ့ဘက်မှ အသံတိတ်သွားလေ၏။ ဒင်းအကြောင်းများ မသိရင် ခက်မယ်လေ။ ဘယ်လိုပဲ ရန်လုပ်လုပ်၊ သော်၊ လေသံဖျော့ဖျော့လေးနဲ့ ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုငြိမ်သွားပြီး ဘာမဆို အလျော့ပေးတတ်တာ အမှန်ပါပဲ။

မင်းရဲ့အညှာကို သော်မှမသိရင် ဘယ်သူသိမှာလဲ ကိုသားရယ်။

“ဒါဆို See you evening! လေ၊ သော်”

“OK...ကိုသား၊ Bye! ”

“Bye!...သော်”

Phone ကို ပိတ်လိုက်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ပါ၏။ ရေလောင်းသည့်အလုပ်ကို ပြီးလေမှ ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲကာ ဆိုင်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။

ဆိုင်ထဲမှအပင်တွေကို သေချာစစ်တာစစ်၊ ရေလောင်း၊

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၁၃၃

ဆေးထည့်တန်တာ ထည့်ပြီးလေမှ အဖြူရောင်သစ်ခွလေးတွေ ပွင့်နေသည့်ပန်းအိုးလေးကို အသာဖြုတ်ယူလိုက်ပါ၏။

သော်တို့ ဆုံကြပါစို့ ဖြူ...။

□□□

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၉)

“ရှေ့နားက နေရာမှာပဲ ရပ်ပေးပါ ဦးလေး”

“အေးအေး”

Taxi ကို ဆိုင်ရှေ့မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်ခိုင်းလိုက်ပါ၏။
ကားခကိုပေးပြီးမှ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ မှန်ချပ်များကာ
ထားသည့်ဆိုင်ထဲမှာ လူအနည်းငယ်သာရှိတာမို့ ရင်အေးသွားရ
ပါ၏။ တော်ကြာ ဖြူအနီး သော် ရောက်သွားပြီး စကားပြောတာ
ကို လူရှုပ်လို့ထင်သွားမှာလေ။

တံခါးကိုမတွန်းခင် အထဲကို လှမ်းကြည့်ပုံက ပြူးတူး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြတဲနိုင်လှ၏။ မဟုတ်တာလုပ်ရင် ဒီလိုပုံစံမျိုးပဲဖြစ်မည်ထင်ပါရဲ့။ ကိုသားရဲ့မဒီလေးက လက်စွပ်ကောင်တာနောက်မှာမို့ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိလေ၏။

အတွင်းသို့ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် လျှောက်ကြည့်ရင်း ဝင်လာခဲ့၏။ ကောင်မလေးက စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စိတ်ဝင်တစားငုံ့ဖတ်နေတာမို့ သော် ဝင်လာတာကို သတိပင်မထားမိပါချေ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

ကောင်တာမှန်ပုံကို လက်ညှိုးဖြင့် အသာခေါက်၍ အသံပေးလိုက်ပေမယ့် လှတစ်မျက်နှာလေးက မော့ကြည့်မလာပါချေ။ အလုပ်ကို အတော်စိတ်ဝင်စားရှာသားပဲ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

နောက်ထပ်နှစ်ချက် ထပ်ခေါက်လေမှ မျက်တောင်ရှည်တို့ ဖျတ်ခနဲလှုပ်သွားကာ မျက်ဝန်းညှိတို့ အရောင်လက်သွားလေ၏။ လှလိုက်တာနော်... ‘ကြည်လဲ့ရွှန်းစို မျက်ဝန်းညှိ’ဆိုတာ ဒီမျက်ဝန်းမျိုးကို တင်စားခေါ်ဝေါ်တာပဲထင်ပါရဲ့။

“ဪ”

“မှတ်မိလားဟင်”

အမေးကိုမဖြေဘဲ ပြုံးရုံပြုံးပြဲကာ ခုံမှထရပ်လိုက်လေသည်။ အိုး... ‘အပြုံးလေးတစ်ပွင့်က ကမ္ဘာမြေတစ်ခွင်လုံးကို ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားစေ၏။’ ဆိုတဲ့စာသားကို ကဗျာဆရာတွေ ရေးခဲ့ကြတာ အပြင်မှာ တကယ့်ကိုမှန်နေတာ အံ့သြစရာပါပဲလားနော်။

“ဘာများအလိုရှိပါသလဲရှင်”

“ဖြူကို”

“ရှင်! Snow ကို၊ ဟုတ်လား”

“အဟဲ့၊ ဟုတ်ဘူး၊ ဖြူကိုလက်ဆောင်လာပေးတာ”

“လက်ဆောင်?... ဘာလက်ဆောင်လဲ”

ဘာမှမတွေ့ရတာမို့ သူမ အံ့သြသွားမိလေ၏။ လက်နောက်ပြန်ဝှက်ထားသလိုဖြစ်နေသည့် ပန်းအိုးလေးကို ကောင်တာမှန်ပုံပေါ်သို့ အသာတင်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီမှာလေ”

၁၃၈ ❦ မမသဒ္ဒါမောင်

“ဟယ်၊ လုံလိုက်တာ၊ သူ့နာမည် ဘယ်သူ”

ကျွတ်! နှစ်ခါလား သုံးခါလား ဆုံဖူးတာတောင် သော်
နာမည်ကို သတိမရဘူးတဲ့။ သော်တို့များ ဒီလိုဒီလို Popular
ဖြစ်တာလေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်မိရင်း စိတ်ဓာတ်ပင် ကျ
ချင်သွားရပါ၏။

တင်းထားဦး သော်ရေ၊ ကိုသားအတွက် ဆောင်ရွက်ဖို့
ကိစ္စက ရှိသေးတာလေ။

“သော်လေကွာ... မမှတ်မိဘူးလား”

“ဟင်းဟင်း... ဟုတ်သားပဲ၊ စနိုးက အဲဒီနာမည်ကို
သိပ်မမှတ်မိဘူး။ ကိုကိုကြီးတို့ ကျောင်းတက်တုန်းက သူက ပန်း
လေးပွင့်မင်းသမီးဆိုပြီးတော့ အရမ်းနာမည်ကြီးတာတဲ့”

တယ်ဟုတ်တဲ့ငါပါလား။ ယောက်ျားလေး (င)ယောက်
အုပ်စုထဲ ရောမိရောရာပါရင်း ဒီလိုနာမည်ကြီးမှန်းသိသွားရတာ
မို့ ခုန ကျချင်ချင်စိတ်က ငယ်ထိပ်ကို တက်ဆောင့်သွားရလေ
သည်။ မဆိုးဘူး၊ သော့အခြေအနေကောင်းသွားပါရောလား။

“ဖြူကိုကြီးနာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၁၃၉

“သူသိလို့လား၊ အာကာမိုးမြင့်ဟိန်းတဲ့”

နာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိပါသည်။ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဒီ
လောက်နာမည်ရှည်နေရင် သော်က ရှုံ့ချလိုက်ချင်တာ မရှိတော့
ပေ။ ဒီနာမည်မျိုး မရင်းနှီးတာအမှန်ပါပဲ။ သော်တို့က အုပ်စုလိုက်
ဗရုတ်ကျပြီး တခြားအရာတွေကို စိတ်မဝင်စားခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။

“သိလား”

“No!”

သူမက ညင်းသွဲ့သွဲ့လေး ရယ်မောလိုက်လေ၏။ အံ့မယ်
သော်နှင့်စကားပြောရတာကို သူမ နှစ်ခြိုက်ပုံပါပဲလား။ မဆိုး
ဘူး သော်၊ ဆက်လုပ်!

“ပန်းပင်ပေးတဲ့အတွက် Thanks နော်”

“နေဦး၊ အဲဒါ သော်ပေးတာမဟုတ်ဘူး”

“သူမပေးလို့ ဘယ်သူပေးတာလဲ”

“သော့ဘော်ဒါ ပေးတာလေ။ ဟိုတစ်ယောက်ကိုပြော
တာ၊ Body Structure တောင့်တောင့်နဲ့ အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့လေ။
နာမည်က မြတ်သိက်တဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၄၀ 🦋 မမသဒ္ဓါမောင်

“ဟုတ်လား”

သူမက ပြုံးတုံ့တုံ့လေး လုပ်လိုက်တာမို့ သော် တစ်မျိုး
လေးဖြစ်သွားရပါ၏။ မယုံဘူးထင်ပါရဲ့။ သော်ကပဲ သူမကို ဘာ
ညာဘာညာသဘောနဲ့ လာပေးတာ ထင်လိုက်လို့ကတော့ သွား
ပြဲ ကိုသားရေ။

“မယုံဘူးလား၊ တကယ်ပြောတာ”

“သူက စနိုးကို ဘာလို့ ဒါမျိုးလက်ဆောင်ပေးမှာလဲ၊
Moon ရဲ့”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ သူက သော့ဆိုင်ကနေ ဒီအိုးလေး
ကိုယ်ပြီး ဖြူဆီကို လက်ဆောင်ပို့ရိုင်းလို့ လာပေးရတာ။ အဲဒါ”

Moon တဲ့။ လမင်းလေးပေါ်နော်။ သော့ကို ဒီလိုခေါ်
လိုက်တာမို့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရလေသည်။ ပြဿနာ
ပဲ... ထင်တာမြင်တာတွေ တစ်လွဲစီဖြစ်ကုန်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

“ဟုတ်လား၊ သူပေးချင်ရင် ကိုယ်တိုင်လာပေးပါစေပေါ့
မွန်းရဲ့။ မွန်းက ဘာလို့လာပေးစရာလိုလို့လဲလို့... နော်”

“အဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် 🦋 ၁၄၁

ကျိုင်ပဲ သော်က ကိုသားမသိအောင် အရင်ရောက်လာ
တာလေ။ အဆင်ပြေမယ်မျှော်လင့်ထားပြီး ထင်သလိုဖြစ်မလာ
ရင်တော့ ပြဿနာပဲနော်။

“ကိုသားကလေ၊ ဟိုဥစ္စာ... သူကိုယ်တိုင် လာမပေး
ရဲလို့တဲ့ ဖြူရဲ့”

“ဟုတ်လား”

“အဲဒါကြောင့် သော် ယူလာပေးရတာပါ”

မနေတတ်သလိုဖြစ်လာပြီမို့ ဆံပင်တိုတိုကို သပ်တင်
တာမျိုး၊ နားသီးလေးကို ဆွဲလိုက်တာမျိုးတို့ကို အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့
လုပ်မိချေပြီ။ အဲဒါပဲ... သော်က မဟုတ်တာ လုပ်ကျင့်မရှိသူမို့
ရှက်ဝဲဝဲဖြစ်လာလျှင် အဲဒီပုံစံမျိုးဖြစ်ဖြစ်သွားရတာလေ။

“စနိုးက မွန်းပေးတယ်ထင်လို့ ဒါကိုလက်ခံပေးမလို့။
ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က ပေးခိုင်းတာမျိုးဆိုရင်
တော့ မယူတော့ဘူးလေ။ ပြန်ယူသွားလိုက်နော်”

“ဟင်! အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ဖြူရဲ့။ ဒီလိုပန်းလေးလှလှ
ပွင့်အောင်လို့ သော် မနည်းကြိုးစားပြီး ပြုစုပေးခဲ့ရတာ။ တန်ဖိုး

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၄၂ ❦ မေသဒ္ဒါမောင်

ထားပြီး ပေးတာကို ဒီလိုပြီးစားကြီး မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ် ရက်ရက်
စက်စက်မငြင်းလိုက်ပါနဲ့”

လက်နှစ်ဖက်ကာရင်း ပြောလိုက်ပုံက အလျင်တမြန်ပါ
ပဲ။ ရည်စူးပြီး ပြုစုပျိုးထောင်ပေးထားတဲ့ဒီအပင်လေးကို အလွယ်
တကူငြင်းဆန်ရအောင် ဖြူမှာ ဤမျှမာကျောတဲ့ နှလုံးသားမျိုး
မရှိပါစေနဲ့လေ။

“ဒါဆိုရင် မွန်းပေးတာလို့ ဝန်ခံလိုက်ပေါ့”

အဲဒါကမှ ပြဿနာအကြီးကြီးပါလေ။ ရောက်လာတာ
က ကြားပွဲစားလုပ်ပေးဖို့၊ ပြန်ကြိုနေရတာက တကယ့်အကျဉ်း
အကြပ်ထဲ။

သော်တော့ ပိန်းရွက်ပေါ်က ရေပေါက်လေးလို ယဲ့ယဲ့
လေးပဲ ကျန်တော့တယ် ကိုသားရေ။

“မပြောချင်ဘူးပေါ့လေ”

ဇင်ယော်တောင် မျက်တောင်တစ်ဖက် မြင့်တက်ပြီး မေး
လိုက်ပုံက အသည်းယားစဖွယ်။

မင်းသာ ဒီလိုကြိုရင် ဖြူရှေ့မှာ ဗိုင်းခနဲလဲကျလောက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၁၄၃

တယ် ကိုသားရေ။ သူမရှေ့ကို ရောက်လာတဲ့လူမှန်သမျှကို ဖြုတ်
ခနဲကြွေကျရလောက်အောင် ပြုစားနိုင်စွမ်းရှိတာအမှန်ပဲကွ။

မေမေအတွက် Birthday Present ပေးရန် ဘယ်က
တွေ ကြည့်နေရာမှ ရပ်သွားရပါ၏။

နံဘေးရှိ လက်စွပ်ကောင်တာရှေ့သို့ ရောက်သွားသည့်
အကြည့်တို့ တန့်သွားသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကြည့်ပါဦး၊ အဘယ်မျှချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ ကောင်
မလေးပါလဲ။ ဆံပင်ကိုသပ်တင်နေတာကလည်း သုံးလေးခါ မက၊
နားရွက်ကို ပြန်ပြန်ဆွဲနေတာကလည်း ခဏခဏ၊ ရှက်သွေးဖြာ
တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့။

ကောင်တာနောက်မှာ ရပ်နေသည့်မိန်းမချောလေးက
ပြီးနေသလောက် သူမမျက်နှာလေးက အနည်းငယ်ရှက်စနိုးဖြစ်
နေပုံပင်။ ကောင်တာထက် တင်ထားသည့်သစ်ခွပန်းအိုးလေးကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၄၄ ❀ မေသဒ္ဒါစာစင်

ကိုင်လိုက်၊ တီးတိုးစကားပြောလိုက် လုပ်နေတာ တစ်မျိုးလေး ပါပဲလား။

ဘေးတိုက်မြင်နေရသည့်အနေအထားက သူမကို တစ်ခိုခို ကြည့်လို့မဝနိုင်တာအမှန်ပါ။ အရပ်အမောင်းကလည်း အနည်းဆုံး (၅)ပေ (၄)လက်မ လောက်တော့ ရှိမှာပင်။ ခပ်တိုတိုညှပ်ထားသည့် ဆံပင်လေးတွေက နူးညံ့ပျော့ပျောင်းမည်မှန်း မြင်ရုံဖြင့် သိသာစေလေ၏။

နားသယ်စပ်နှင့် ကုတ်နားရှိ မွေးညင်းနုလေးတွေက တကယ့်ကို အသည်းယားစဖွယ်ပါပဲလား။ ဟိုကောင်မလေးကို ပင့်ကြည့်လိုက်၊ မျက်လွှာပြန်ချလိုက် လုပ်နေသည့်မျက်တောင်တို့က ရှည်လျားပြီး ပင်ကို ကော့သလိုအနေအထားမျိုးပင်။

နာတံစင်းစင်းလေးနှင့် ပြုံးယောင်ယောင်လေးဖြစ်နေသည့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကလည်း သဘာဝပန်းသွေးရောင်သမ်းနေသည့်ပုံစံပါပဲ။ လည်တိုင်သွယ်လေးကအစ သူမအရပ်အမောင်းနှင့် တကယ့်ကိုလိုက်ဖက်လွန်းပါတ်။

ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ထားသည့် ခြေတံရှည်ကို ဘယ်ခြေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❀ ၁၄၅

ထောက် ညာဘက်နောက် ထားသလိုလုပ်၊ နောက်တစ်ဖန် ညာခြေထောက်ကို ဘယ်ခြေထောက်နောက် ပြန်ထားသလိုလုပ်နေပုံကလည်း အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့လုပ်နေသည့်အနေအထားလေးပါပဲ။

ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို တံတောင်နားအထိ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခေါက်တင်ထားပြီး ဘောင်းဘီအပြင်ဘက် ထုတ်ဝတ်ထားပုံကလည်း Style မိပါဘိ။

ဒီခေတ်ကြီးမှာ မျက်စိနောက်လောက်အောင် ပြင်ကြဆင်ကြ ထွင်ကြ ဝတ်ကြသည့်မိန်းကလေးတွေနှင့် လားလားမှမဆိုင်အောင် တစ်မျိုးလေး ဆန်းနေသည့် မိန်းကလေးက သူ့ရင်ကို တဒိတ်ဒိတ်နှင့် မီးရထားခုတ်မောင်းသလိုမျိုး အခုန်မြန်လာစေတာလေ။

မေမေ့သား ‘ဘုန်းမြင့်ရှိန်’တော့ ဒီဟိုမကျ ဒီမကျဖြစ်နေတဲ့ကောင်မလေးရဲ့ရှေ့မှာ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ဘုတ်ခနဲပြတ်ကျသွားရပြီ မေမေရေ။ သူငယ်ချင်းတွေသာသိရင် အဘယ်မျှသူ့ကိုလှောင်ပြောင်ကြမည်မသိ။ အနီးနားမှာ လှပဆန်းသစ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိပါလျက်နဲ့ ဒီလိုကောင်မလေးကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၄၆ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

မှ စိတ်ဝင်စားရတယ်လို့။

“ဟင်လို့”

ဆိုင်ရှင်မိန်းကလေး ထပ်မေးတော့မှ သူမက ဟက်ခနဲ ရယ်မောလျက် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညှိတ်ပြလိုက်လေ၏။ ဆံပင် ရှည်လေးက သူမလက်ဖမိုးကို ဖျတ်ခနဲရိုက်လိုက်တော့ မျက်နှာ လေး၊ ရဲလျက် ငယ်ကို နောက်သို့ဝှက်ကွယ်ထားလိုက်လေသည်။ ကြည့်စမ်း! ဒီကောင်မလေး၊ ဆံရှည်မလေးကိုများ တစ်မျိုးတစ် မည်စကားတွေ ပြောနေလေသလား။ ယောက်ျားလေးစိတ်ပေါက် ပြီး လာပြောနေတာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးလေ။

“အဲဒီလိုမှပေါ့၊ စနိုးက ညာပြောတာကို မကြိုက်ဘူး မွန်းရဲ့”

“အာ... သော် မညာပါဘူး ဖြူရာ”

ဟော့၊ လုပ်ပြန်ပြီ၊ နားရွက်အဖျားလေးကို ဆတ်ခနဲဆွဲ လိုက်တာလေ။ ဘယ်လောက်အပြစ်ကင်းတဲ့အမူအရာလေးပါလဲ။ သူ ပြုံးနေရင်းမှ ရယ်လိုက်တာကြောင့် သူမက ဖျတ်ခနဲလှည့် ကြည့်လိုက်လေ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုလူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၁၄၇

အို! မေးစေ့မှာ မှဲ့နက်ကလေးနှင့်ပါလား။ ရင်ထဲ ထိတ် ခနဲဖြစ်သွားရလောက်အောင် လှုပ်ရှားသွားစေတာအမှန်ပါပဲလေ။ မင်း၊ ဘယ်သူများလဲ ကောင်မလေးရယ်။

“ဘာရယ်တာလဲဗျ”

ရန်လိုဟန်ဖြင့် တွန့်ချိုးသွားသည့်မျက်ခုံးနက်နက်လေး နှင့် မျက်ဝန်းနက်ကလေးကလည်း မျက်နှာထက်မှာ အဆင်ပြေ ပြေ။ အသံက ချိုသလိုနှင့် အနည်းငယ် ခပ်ရှုရှလေးဖြစ်နေပုံက အများနှင့်အတူ တစ်မူထူးခြားလွန်းနေလေသည်။

“Sorry! ကိုယ်က ဘာရယ်မဟုတ် သဘောကျပြီး ရယ် လိုက်မိတာပါ ချာတိတ်ရဲ့။ မင်းကိုလှောင်တာ မဟုတ်ရပါဘူး”

ကျေနပ်ပုံမရပါချေ။ အိမ်မှာလည်း ဒီလိုဂျစ်ကန်ကန် ဟန်လေးနဲ့ ဗိုလ်ခပ်ကျကျပဲ ထင်ပါရဲ့။

“အန်တီစိမ့်ရဲ့သားလားဟင်”

ဆံပင်ရှည်လေးက ပျူငှာစွာ စကားစလေတော့ သူက ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ကဲ၊ ပွဲလန်တုန်းဖျာခင်းသလို အမှတ် မထင် ဒီချာတိတ်နဲ့ရင်းနှီးခွင့်ကြိုနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၄၈ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

စဉ့်၊ ဘုန်းမြင့်ရှိန်ရေ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မေမေအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်
လာဝယ်တာ။ ဘာရွေးရမှန်းမသိလို့”

“ဒါ စနိုးရဲ့သူငယ်ချင်း မွန်းလေ။ နာမည်က သော်တာ
တဲ့”

“ဟာ!... ဖြူကလည်း”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် သော်တာ။ ကိုယ်၊ ဘုန်း
မြင့်ရှိန်ပါ”

လက်ကမ်းပေးတာကို ပြန်မဆွဲဘဲ လက်ကိုဝှက်ပြန်လေ
၏။ ဒါလည်း ချစ်စဖွယ် Style လေးပါပဲ။

“မွန်းဆို ဘယ်လိုမျိုးပေးချင်မလဲဟင်၊ ရွေးကြည့်ပေး
ပါလား”

“အာ... သော်မှ ဒါတွေစိတ်မဝင်စားတာကို”

“ရွေးကြည့်လိုက်ပါဦး မွန်းရဲ့၊ တစ်ခုခုပေါ့”

သူမက စိတ်ရှုပ်သွားပုံဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေးစေ့သွားပြီး ရှေ့
ဆုံးတန်းမှာ ချိတ်ထားသည့်ဘယက်လေးကို လက်ညှိုးထောက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၁၄၉

ပြလိုက်လေ၏။

မဟူရာပါလား... Thanks ပါ သော်တာ။ ကိုယ့်မေ
မေမှာ ဒီ Colour မျိုး မရှိသေးတာမို့ပါ။

□□□

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၀)

“ရယ်မနေနဲ့ကွ၊ တကယ်ပြောနေတာ။ ဘယ့်နယ် ကြား
ပွဲစားလုပ်ပေးဖို့ သွားပါတယ်ဆိုမှ ပြောင်းပြန်တွေဖြစ်ပြီး တခြား
လူကြီးနဲ့ ဟိုက ပြန်မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရတယ်လို့။ ညစ်တယ်
ကွာ”

“ဟား ဟား ဟား... အဲဒါပြောတာပေါ့ကွ၊ ပွဲစားနဲ့
ညားတတ်တယ်တဲ့။ မင်းမှတ်သွားရောမဟုတ်လား”

Phone ပြောရင်းဖြင့် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိပါ၏။ သော့
အဖြစ်က တကယ်ပဲ ရယ်စရာကောင်းနေပြီလား။ ကိုသားကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြောဖူးသလို တကယ့်ကို ကြည့်ကောင်းတဲ့ Gentleman မျိုး နဲ့မှ ဆုံခွင့်ရခဲ့တာလေ။ ‘ဘုန်းမြင့်ရှိန်’တဲ့၊ အမယ်လေး၊ နာမည် ကြားရုံနဲ့ လူကို အပူလာဟပ်သလို ရိုန်းခနဲဖြစ်သွားစေတာအမှန် ပါပဲ။

“ဘဲကြီးက တော်တော်မှပြောင့်ရဲ့လားကွ”

“အင်း၊ ခန့်တာတော့ တော်တော်ခန့်တယ်ကွ၊ ဘယ် လိုပြောရမလဲ၊ ငါတို့ကြည့်နေကျ စုံထောက်မင်းသား ရျော့ချိ ကလိုနီလိုလို၊ ဂျိမ်းစဘွန်းမင်းသားကြီး ရှောင်ကွန်နရီလိုလို၊ ဆပ် ကြမ်းကြမ်းသရုပ်ဆောင်တဲ့ ဟယ်ရီဆင်ဖွိပ်လိုလို”

“ဟား ဟား ဟား ဟား... တော်ရုံရိုး သော်ဇေ၊ ငါ မြင်နေတာကတော့ လေယာဉ်ကွင်းကြီးပဲ”

“ဘာလဲကွ”

“ထောင့်ပြိတ်၊ ထိပ်ပြောင်ကြီးကို မြင်လို့လေ”

“အာ၊ ခွေးကောင်နဲ့၊ လူကြီးက ခန့်ချောကြီးပါကွ။ မင်းလို ထန်းပင်မျိုးမဟုတ်ဘူး မောင်။ တကယ်ကြည့်ကောင်း တာ”

“ယုံအောင်လည်း ငြိမ်းပါကွာ။ မင်းဟာမင်း ယုန်ငုံ ပြီးပဲပြောပြော၊ ဆုင်ငုံပြီးပဲပြောပြော၊ မယုံရေးချမယုံဘူးကွ”

“ငနာ”

ရယ်ရင်းပြောမိပြန်၏။ ဟုတ်တယ်၊ လူကို ဘေးကနေ မျက်တောင်မခတ်ကြည့်ချင်သလို ကြည့်နေတာ ဘယ်လောက် ဒေါသထွက်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ရယ်စရာလေးလို့၊ စချင် နောက်ချင်စရာကလေးလို့မျိုး သော့ကိုမြင်နေလေသလား။ ခေါ် ပုံကိုက ခပ်နှိပ်နှိပ်နဲ့ ‘ချာတိတ်’တဲ့လေ။ ခင်ဗျားကြီးကိုမကျေနပ် ပါဘူး။

“ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းရဲ့ Heart beat ကြီး မြန်လာရော လား”

“အံ့မာ! ငါက ဘာကိစ္စ ရင်ခုန်မြန်ရမှာလဲ။ မဆီရယ် မှမဆိုင်”

“မသိနိုင်ဘူးလေ၊ မင်းပါးစပ်က ကောင်မလေးတွေ အကြောင်းပဲ ကြားနေကျကို။ အခုမှ ယောက်ျားတစ်ယောက် အကြောင်း ထွက်လာတာ အထူးအဆန်းလေး မဟုတ်လား”

“ဘာဟုတ်ရမှာလဲ”

“ဒီလူကြီးကြောင့် မင်းနှလုံးသားကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ခါလိုက် သလိုမျိုး တုန်လှုပ်သွားလားလို့လေ”

“ဟာဟာ! ပုံပြင်ပဲပြောတော့ နန္ဒရေ၊ ဝေးလေစွ မောင်”

နန္ဒနှင့်အတူ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်မိပါ၏။ လာလာ ချည်သေး၊ ဒီလူကြီးကြောင့်များ သော့ရင်ခန့်သံတွေ မှားရမယ် လို့၊ ရယ်စရာကြီးကွာ... သူငယ်ချင်းတွေထက် ပိုကြည့်ကောင်း တာအမှန်မို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမိတာကို အထင်လွဲရတယ်လို့၊ မှားပေစွ နန္ဒရေ။

ဆတ်ခနဲ Phone လုသွားတာမို့ အထိတ်တလန့်ဖြစ် သွားရပါ၏။ ဟော! ဘယ်အချိန်ကနေ ခြံထဲရောက်လာပြန်ပါ လိမ့်။

“ဟာ... ဘာလုပ်တာလဲကွ၊ ဒီမှာ Phone ပြောနေ ရင်းကို”

“ဘယ်သူနဲ့ပြောနေတာလဲ၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ သော်”

“ကျစ်! ဘယ်သူနဲ့ပြောပြော မင်းအပူလားကွ”

“ပန်းသော်တာ! မင်း မှန်မှန်ပြောနော်၊ မောင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကကောင်လဲ၊ မင်း ဘယ်သူနဲ့ပြောနေပြီလဲ”

ဟောဗျာ... ‘မောင်’ တဲ့။ လာပြန်ပြီလား နောက်ထပ် တစ်မူ။ မြတ်သိင်္ဂတို့ကတော့ ရှာရှာဖွေဖွေ ပြစ်မှုရှာလာတတ်ပါ ပေရဲ့။ ရယ်လက်စအအခြေအနေကို ဆက်စေသလိုဖြစ်နေတာ မို့ စိတ်တိုရမယ့်အစား ရယ်သာရယ်ချလိုက်မိတော့သည်။

“ရယ်မနေနဲ့ကွ၊ မေးရင်ဖြေမှပေါ့”

“ဘာလာရစ်ပြန်ပြီလဲကွာ၊ Phone ပြန်ပေး”

“မပေးဘူး၊ မင်းမှန်မှန်မပြောရင် ဒီ Phone ကို ငါ့ကိုင် ပေါက်လိုက်မှာနော်”

လုပ်ပြန်ပြီ၊ ဘယ်ကနေ ဘာဖြစ်လာတယ်မသိ၊ သော့ ကိုပဲ ရန်လာရှာပြန်ပြီလေ။ ဒင်းပေးတဲ့ဝင်္ကောက်ကနေ သော် ဘယ် အချိန်မှလွတ်မြောက်မှာပါလိမ့်။ ပြဿနာပါပဲလား။

“ဘယ်မှာ မောင်လို့ခေါ်မိလို့လဲ”

“ခုန ငါ့နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရတာကွ။ မင်းမြောင် လိမ်မယ်မကြံနဲ့ သော်။ ငါ့စိတ်ကို မင်းသိတယ်နော်။ မလုပ်ဘူး”

၁၅၆ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

မထင်နဲ့”

“ကျစ်! ပြဿနာပဲကွာ”

“ဘာပြဿနာလဲ၊ မင်း ငါမသိအောင် လုပ်လို့ကတော့
ဒီမှာတွေ့လား”

ကြည့်! လုပ်ပြန်ပြီ၊ မျက်နှာရှေ့ ထောင်ပြလိုက်တဲ့လက်
သီးကလည်း ခပ်ကြီးကြီး၊ ဒေါသကလည်း ခပ်ပြင်းပြင်း၊ ဒီလို
လူကို ဖြူသဘောကျအောင် ဘယ်လိုကူညီပေးချင်မှာတဲ့လဲ။

အလကားကောင်၊ ဖွတ်ကောင်၊ ပဒတ်ကောင်၊ မုန်ယို
ကောင်။

“ငါ့ဟာငါ ဘယ်သူ့ကိုခေါ်ခေါ်ပေါ့”

“မိသော်! . . .”

ပန်းကို ပိတ်တွန်းလိုက်တာမို့ နာသွားရပါ၏။ တကယ်
ပဲ လုပ်မယ့်ပုံပါလား။ စကားပြောရင်း အမှတ်မထင်ပါသွားတာ
ကိုလည်း တရားသေမှတ်တဲ့ဦးနှောက်က ရွှေချဖို့ပင် ကောင်းနေ
တာလေ။

“ဟာ၊ နန္ဒနဲ့ပြောနေတာလေကွာ။ မင်းညီ၊ နန္ဒနဲ့ကွာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၁၅၇

ခိုင်းလား”

“ဘာ! နန္ဒကို ‘မောင်’လို့ မင်းခေါ်တယ်။ မင်း၊ မင်း၊ ငါ
ဒီလောက်ပြောနေတဲ့ကြားက တစ်ဆင့်တက်သွားတယ်ပေါ့။ ဒါ
သစ္စာဖောက်တာ။ ငါ့ကို မင်းရော နန္ဒရော သစ္စာဖောက်ကြတာ
ကွ။ သူငယ်ချင်းစည်းကို ဖောက်ပြီး. . .”

“ဟိုး. . . ဟိုး. . . ဆက်မပြောနဲ့နော်”

“ပြောတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းတို့နှစ်ကောင်ကို စိမ့်ညက်
ညက်ကြေအောင် ငါလုပ်ပစ်ချင်လာပြီကွ”

မျက်နှာကြီး ရဲရဲနီလာသည်အထိ ဒေါသမဖြစ်စဖူးဖြစ်
နေတာမို့ သော်ပင် လန့်သွားရပါ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘာ
မဟုတ်တဲ့စကားလုံးလေးကို ဒီလောက်ထိ ဒေါသထွက်ရတယ်
လို့။ ကိုသားတော့ ဘီလူးကုပ်စီးခံရပြီထင်ပါရဲ့။

“မှားနေပြီကွ၊ သော်နဲ့နန္ဒ ဘာဖြစ်မှာမို့ ဒီလောက်ထိ
မင်းဒေါသဖြစ်နေရတာလဲ”

“မင်းပဲ ဒီကောင်ကို မောင်လို့အမြတ်တနိုးခေါ်နေပြီး
တော့။ ဘာမဖြစ်ရမှာလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၅၈ ❦ မသေခွါမောင်

“ကျွတ်... စကားပြောရင်း အမှတ်တမဲ့သုံးမိတာဖြစ်
မှာပါ ကိုသားရာ။ နန္ဒာဖြင့် သတိတောင်ထားမိပုံတောင် မရပါဘူး။
မင်းပဲ ဂမ္ဘာ့ထိုးဖြစ်နေတာ”

“အမှတ်မထင်လည်း သုံးစရာလားကွ... မသုံးနဲ့၊ ငါ
မကြိုက်ဘူး၊ ဒါပဲ”

ဒုက္ခရေ၊ Phone ကိုကြည့်လိုက်တော့ နန္ဒာက သူ့အသံ
ကြားလိုက်ကတည်းက Phone ချသွားပုံပင်။ ပါးချက်ကတော့
လှစ်ခနဲနေတာပါပဲလား။ ဒင်းအစ်ကိုအကြောင်းကို အူမချေးခါး
သိထားတဲ့သူကိုး။ လည်ပေမပေါ့။

“တကတည်း၊ Phone ပြောနေတာများ ငါတစ်ယောက်
လုံး ခြံထဲဝင်လာတာတောင် မမြင်ဘူး။ ဘာတွေပြောနေလို့ ဒီ
လောက်အူမြူးနေရတာလဲ”

လုပ်ပြန်ပြီတစ်မျိုး၊ ဟိုလူကြီးအကြောင်း တီးတိုးတီးတိုး
သဖန်းပိုးလုပ်နေတာများ သိရင် နောက်ထပ်တစ်စခန်း ထဦးမှာ
လေ။ မင်းကတော့ တကယ့် Problem Boy ပဲ မြတ်သိင်္ဂရေ။

“ဒီလိုပဲပြောတာပေါ့ကွ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၁၅၉

“အေးလေ၊ ဘာအကြောင်းလဲ မေးနေတာပေါ့။ မဟုတ်
တာတွေ ပြောနေလို့ မင်း မဖြေရှင်းရဲတာလား၊ ပြော”

“ကျစ်!... ခွဲပဲကွာ၊ မင်းက ငါ့အဖေမို့လို့ ဒီလောက်ထိ
ကယုန်ကစစ်ဆေးနေတာလားကွ။ ဖေကြီးတောင် ငါ့ကို ဒီလောက်
အထိ အတွင်းကျကျလိုက်စစ်ဆေးမနေဘူး။ မင်း၊ ငရစ်ပဲ”

“လာပြန်ပြီလား၊ တမင်းမင်းနဲ့ပြောနေတာ ဘယ်နှခွန်း
ရှိပြီလဲ။ မင်းနော်၊ ဟိုကောင်နဲ့အရှုပ်ထုပ်လုပ်လို့ကတော့ အသေ
ပဲလို့ ငါကြိုပြောထားလျက်နဲ့ လုပ်လာလို့ကတော့ အသက်ရှူရပ်
ပြီမှတ်”

“မင်းညီကို ငါမကြိုက်ပါဘူးလို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ
ကွာ”

“လာပြန်ပြီလား၊ မင်း”

“အား... ညစ်လာပြီကွာ”

“ညစ်ရင် အိုကီနဲ့လျှော်လိုက်... ထ”

“ဘာလဲ”

“အိမ်ကိုလေ၊ မင်းကို မာမိမျှော်နေလို့ အိမ်အထိ ငါ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၆၀ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၁၆၁

လာခေါ်ရတာကွ။ ကတိပေးထားပြီး ဖျက်မယ်မကြံနဲ့”

“လာမှာပေါ့ကွာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“လာဆို အခုလိုက်ပေါ့ကွာ၊ ယူစရာရှိယူ၊ ပြီးရင် ငါ့ဘီး
နဲ့ပဲလိုက်”

“မင်းဘီးက”

“လာပြန်ပြီ၊ မင်း”

“ကျွန်ုပ်! ကိုသားဘီးက ဘယ်လိုစီးမှာလဲ၊ မရမက ကျီ
မကျနဲ့ကွာ”“မရဘူး၊ ငါခေါ်ရင် မင်းလိုက်ရမှာပဲ။ အပြန်ပါ လိုက်ပို့
ပေးမယ့်ဟာ။ ရစ်တာကမှ မင်း၊ လာဆို”လက်မောင်းကိုဆွဲထူပုံက အားပါလှ၏။ အင်း၊ ဒီအား
နဲ့ဆို ဖြူကို စွေ့ခနဲပွေ့ချီနိုင်မှာပဲ။ ဟိုအကောင်သေးသေးပါးပါး
လေးက မြောက်ခနဲပါသွားမှာလေ။ပန်းစင်အောက်ရှိခုံမှာ ထိုင်နေရာက ထရပ်လိုက်ရတော့
၏။ အန်တီကိုပေးဖို့ အပင်ဆေးတွေကို Plasticထုပ် ထည့်ထား
တာကို လှမ်းယူလျက် ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်ရပါ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာယူဖို့ကျန်သေးလဲ”

“No!”

“ခေါ်လေးကို မှာစရာရှိသေးလား”

“No! မနက်ကတည်းက ကြိုပြောထားပြီးသား၊ ရပြီ”

“ဒါဖြင့်လည်း သွားရအောင်”

“ဟိုနားဒီနား လမ်းလျှောက်ပါမယ် ကိုသားရာ”

“မရပါဘူး၊ ငါ့ဘီးပါတာကို မင်း ဂျစ်နေပြန်ပြီ၊ တက်”

“ကျွန်ုပ်!...”

“မကျွန်နဲ့ တက်ဆိုတက်”

“ဒီတန်းပေါ်ကို ဘယ်လိုထိုင်လိုက်ရမှာလဲကွာ”

“မိန်းမလိုထိုင်ပြီး လိုက်ပေါ့ကွာ။ မင်းက မိန်းမ မဟုတ်

သို့ ယောက်ျားလား”

“ထင်တာပဲလေ”

“ငါနော်”

လေသံက ပျော့သွားတော့၏။ ဘားတန်းပေါ် တင်ပါး
သွဲ တက်လိုက်ရတော့၊ သော့ခေါင်းက သူ့မေးအောက်မှာလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၆၂ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

ကျောပြင်က သူ့ရင်ဘတ်နှင့် အတော်နီးသွားရတာမို့ ရင်ထဲမှာ ရှိန်းခနဲဖြစ်သွားရပါတယ်။ Sorry! ဝဲ ဖြူရေ၊ မင်းဘဲဘဲနဲ့ ဒီလိုအတု စက်ဘီးစီးခွင့်ရမှာကို သော်က အရင်ဦးပြီး စီးလိုက်မိလို့လေ။

“ငြိမ်နေပါလား၊ ဘာတွေစဉ်းစားနေလဲ”

“မင်းကောင်မလေးအကြောင်း”

“လုပ်ပြန်ပြီ၊ အဲဒီမင်းလို့သုံးတဲ့အသုံးအနှုန်းကိုပျောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ဘော်ဒါ ဘော်ချက် အချင်းချင်း ဘာဖြစ်လဲကွာ”

“မရဘူး၊ ငါက မင်းရဲ့သီးသန့်ပါ သော်။ ကျန်တဲ့ကောင်တွေနဲ့ ရောမတွေးစမ်းပါနဲ့”

သော် လျှာတစ်လစ်ဖြစ်သွားရပါတယ်။ သူက မေးစေ့ဖြင့် သော့ခေါင်းကို ခပ်နာနာဖိပြီး သတိပေးလိုက်၍ကိုး။ သူတို့ခြင် ကွေ့ဝင်လိုက်စဉ် အန်တီပြောထားတာကို သတိရသွားပြီး စက်ဘီးပေါ်မှဆင်းရန် ရုန်းလိုက်မိလေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ပြုတ်ကျတော့မယ်”

“ဆင်းမလို့လေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၁၆၃

“ဆင်းရမှာပေါ့၊ မင်းကို ငါပွေ့ချီချမယ်လို့များ ထင်နေသလား။ ငတ်း”

“သော်က မတုံးဘူး၊ ငချွန်”

နိုင်အောင်ပြောပြီး သူ့စက်ဘီးရပ်ပေးတော့မှ ဆင်းလိုက်ရပါတယ်။ အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်စောင့်နေသည့်အန်တီသိရှိနဲ့ မှ တည့်တည့်တိုးရတယ်လို့၊ မျက်နှာတောင် ပူချင်သလိုပါပဲလား။ ခက်ပျို သော်ရာ။

“ဟော၊ သော် ပါလာပြီ၊ အပြုံးရေ၊ လိမ္မော်ရည်အေးအေးလေး ဖျော်လာခဲ့ပေးပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

အန်တီမျက်နှာက ပုံမှန်ပါပဲ။ တကယ်ဆို သော်နဲ့ကိုသားကို ဒီလိုတရင်းတနီးကြီး စက်ဘီးစီးလာတာကို မြင်တာနဲ့ မျက်နှာတစ်မျိုးပြောင်းသွားသင့်တာ မဟုတ်ပါလား။ သော် လိုက်မမီတော့ပါလား အန်တီရယ်။

“သားက ဘာလိုက်ရှုပ်ဦးမလို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ မာမီရာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၆၄ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

“လိုက်ရင်လည်း ပါးစပ်က ပွစိပွစိမလုပ်နဲ့”

“လုပ်မှာပဲ”

“ကြည့်!”

“အပင်တွေ အရင်ခွဲကြတာပေါ့ အန်တီ၊ ပြီးမှ အားဆေး
လိုက်ကျွေးရအောင်”

“နှင်းဆီတွေကိုရော”

“ဝိုးကိုက်တဲ့အရွက်တွေကို အရင်ဆုံး အသာညှပ်ကြ
တာပေါ့”

သော်က ဦးဆောင်ပြီး အရမ်းကြပ်နေသည့်သစ်ခွပင်
တို့ကို အသာခွဲကာ အိုးအသစ်နှင့်ပြောင်းထည့်တန်တာ ထည့်၊
ဆေးကျွေးတန်သည့်အပင်တို့ကို ဆေးကျွေးရင်း ခပ်သွက်သွက်
လေး လုပ်နေတာမို့ သူနှင့်စကားမပြောဖြစ်တော့ပါချေ။

နှင်းဆီရွက်တို့ကို ပန်းညှပ်ကပ်ကြေးလေးဖြင့် လိုက်ညှပ်
မှသာ အန်တီနှင့်စကားလက်ဆုံကျရတော့၏။ အန်တီပြောတာ
ထက် သော်ကသာ ဦးဆောင်ပြီး စကားတွေကို ဖောင်နေအောင်
သွက်ချက်ချာစွာ ပြောနေမိလေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၁၆၅

“သမီးက ဒီနေရာမှာတော့ ပါရမီကိုရှိတာ အမှန်ပဲ”

မှတ်ချက်လေလား၊ မာမိစကားသံကြောင့် သဘောကျ
စွာ ပြုံးလိုက်သည့်သော့ကို သူ ဂျစ်ကန်ကန်ကြည့်လိုက်မိလေ၏။
ဝိုးကိုက်သစ်ရွက်တို့ကို လက်ညှိုးနှင့်လက်ခလယ်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွကိုင်
လျက် ဖြတ်တောက်ပုံက ကျွမ်းကျင်နေလေသည်။

ဒီလက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးတွေကို ဘယ်လိုလှူက
များ လာဆုပ်ကိုင်ခွင့်ရမှာပါလိမ့်။ ငါရင်ပူလာပြီ သော်။

□□□

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၁)

“ဘယ်လို”

မွေးနေ့လက်ဆောင် လက်ခံရင်းမှ အံ့သြသွားသည့် မေ
မေဟန်ပန်ကြောင့် သူပြုံးလိုက်မိလေ၏။ အံ့သြပေမပေါ့။ သူ့
နှုတ်ကနေ ဒီလိုမိန်းကလေးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး စကားတစ်ခွန်း
မှ ထွက်မလာဖူးတာလေ။

အရွယ်စုံအသွေးစုံ အလှမျိုးစုံပိုင်ဆိုင်ထားကြတဲ့ အင်
ကြင်းခိုင်၊ မြတ်ဖူးငုံ၊ မေဆုသွယ်၊ အေးငြိမ်းသူ၊ ဟေမန်ထက်
ထက်အောင်၊ နွေးစနီထွန်း စသည့်စသည့်မိန်းကလေးများနှင့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၆၈ ❦ မေသဒ္ဒါမောင်

လာစပ်ဟပ်သမျှ No! လို့ခေါင်းခါခဲ့တဲ့ ဘုန်းမြင့်ရှိန်ရဲ့နှုတ်မှ စိတ်ဝင်စားသူဆိုတာ တစ်ကမ္ဘာမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိလို့ပါပဲ။

“မေမေပြန်ပေးမယ့်ဆုက ဘာတဲ့၊ ကိုဘုန်းရယ်”

“ကျွန်တော့်ကို လမင်းလေးနဲ့သဘောတူပေးပါလို့ ပြောလိုက်တာပါမေမေ”

“အဆန်းပါပဲလား၊ ဒီကလေးမလေးကတော့ အိုင်ယာလန်ထိပေါက်သလို ကုသိုလ်ထူးတာပါပဲလား။ ပြောပါဦး၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါရဲ့သမီး၊ အသက်က ဘယ်လောက်၊ ပုံစံက ဘယ်လို နေတာက ဘယ်မှာဆိုတာတွေ အပြည့်အစုံ”

သူရယ်မိတော့၏။ မေမေတောင်းဆိုသမျှ အဲဒီအချက်တွေကို သူ တစ်ခုမှသိမထားတာကိုး။ အာရုံထဲစွဲနေသည့် ပုံဆိုင်တို့ကြောင့် ရင်သဲငြိမ်းအေးစေသလိုလို အလိုလိုနေရင်းထိုင်ရင်း ပြုံးနေမိတတ်တာလေ။ ‘သော်’တဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နာမ်စားသုံး ဟန်လေးကိုက စွဲနေတာပါ သော်တာ။

“ဟယ်... ဘာပြုံးနေတာလဲ၊ မေးနေတာကိုဖြေမပေါ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၁၆၉

“မေမေသိချင်သမျှ ဘာတစ်ခုမှ ကျွန်တော်မသိဘူး မေမေရဲ့”

“ဘယ်လို! ဒါနဲ့များ သဘောတူပေးပါလို့ အဆင့်ကျော်ပြီး တောင်းစရာလား သားရဲ့။ ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ”

“Snow Gem House မှာပါ”

“ဒီလက်ဆောင်ဝယ်ပေးတုန်းကပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို မသရဖီရဲ့သမီးလေး နှင်းပွင့်ဖြူဖြူ သေချာနေပြီပေါ့လေ”

“ဟာ! လွဲပြီ၊ သူမဟုတ်ဘူး မေမေရဲ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူတုန်း သားရဲ့”

သူ ပြုံးလိုက်မိပြန်၏။ မပြုံးမိဘဲနေမလား၊ ဖြူဖြူကို ပိုးကြေးပန်းကြေး သစ်ခွအိုးလာဖို့တဲ့ ရှက်ကီးရှက်ကန်းဟန်လေးကို မြင်ယောင်လိုက်မိ၍ပါပဲ။ တွေးလိုက်မိရုံနဲ့ ကိုယ့်ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲနွေးမြဲသွားတာကို မင်းသိပါရဲ့လား သော်တာ။

“ဖြူဖြူကို လာပိုးတဲ့တစ်ယောက်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟဲ့, ကောင်လေးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကောင်လေးပုံစံပေါက်နေတဲ့ကောင်မလေး”

“အလိုတော်, မေမေသားကတော့ ရှာရှာဖွေဖွေ တွေ့လာတတ်ပါရဲ့။ အဲဒီလိုထောင့်မကျိုးတဲ့ပုံစံမျိုးကို မေမေ ချွေးမမတော်နိုင်ပါဘူး ကိုဘုန်းရယ်။ မိန်းမဆန်ဆန် လှတပတလေးတွေအပုံကြီးထဲက စိတ်ကြိုက်ရွေးပါ သားရဲ့။ သားဘေးမှာ ဒီလောက်ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ, ရွေးပါလေ”

“ကျွန်တော်မှမကြိုက်တာ မေမေရဲ့။ ဆန်စေ့လေးတွေလှတာ ကျွန်တော်သိသားပဲ။ အဲဒီဆန်စေ့လေးတွေထဲမှာမှ စပါးလုံးလေးကိုရွေးပြီး သဘောကျမိတာကို ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

ဒေါ်စန္ဒီစိမ့် သက်ပြင်းချမိလေ၏။ မိမိသားက ကြိုက်မယ့်ကြိုက်တော့လည်း ဟိုမရောက် ဒီမရောက် ပေါက်ကျော်မမျိုးကိုမှ သဘောကျရတယ်လို့။ ဟိုကလေးမက လိမ္မာရင်တော့ ကောင်းပါရဲ့။ မတော် ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ အုတ်အရောရော ကျောက်အရောရော သောင်းကျန်းတတ်တဲ့ လမ်းသရဲမလေးဖြစ်

နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။

ကုမ္ပဏီကို ဦးဆောင်နေပြီဖြစ်တဲ့ သားလို ခပ်အေးအေးလူလိမ္မာလေးနဲ့ ဒီလိုပူစပ်ပူလောင်ကောင်မလေးက ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်းဖြစ်နေမှာလေ။ ခက်ပါရဲ့ ကိုဘုန်းရယ်။ ကိုအောင်ရှိန်သိရင်တော့ သားအဖတွေ စကားများကြရတော့မှာပဲ။ အိမ်မှာ အကုန် အနေအေးကြတဲ့လူတွေပဲမို့ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတဲ့ကြားထဲကို မီးရှူးမီးပန်း မရှိလိုက်ပါနဲ့လား။

“သားဖေဖေ သဘောမကျရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ကျွန်တော်လိုချင်တာကို ဖေဖေသဘောကျစရာ လိုလို့လား မေမေရဲ့”

“ဟဲ့, မိဘသဘောကျတော့ သားတို့လည်း စိတ်ချမ်းသာရတာပေါ့ ကိုဘုန်းရဲ့။ ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်”

“ဆောက်ဖြစ်မှ ကျောင်းဒကာပါ မေမေရယ်။ ကျွန်တော်ဖြင့် သူ့နာမည်လေးပဲ သိရသေးတာပါ။ အခြေအနေက ခုထိ ဒုံရင်းကဒုံရင်းပဲ။ ကြိုတွေးပြီး ပူမနေပါနဲ့ဦး”

“ပူရတယ် သားရေ, ပူရတယ်။ မေမေတို့မှာ ရှားရှား

ပါးပါး ဒီသားလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာကို။ သားအိမ်ထောင်
ရက်သား မကျမချင်း ရင်တမမနဲ့ကွယ်။ ဒါနဲ့ သူ့နာမည်က ဘယ်
သူတဲ့တုန်း”

“သော်တာတဲ့ မေမေ”

“သော်တာ! အင်း၊ သော်တာဆိုတော့ အေးမြတဲ့ လ
စန္ဒာပေါ့။ မတော်တာတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူးကိုဘုန်းရေ။ မေမေ
ရှေ့ ထော်လော်ကန့်လန့်တွေ လုပ်လာရင် မေမေနှုတ်က ငြိမ်နေ
မှာမဟုတ်ဘူး”

မေမေစကားကြောင့် သူ့ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိပါ၏။ ဆိုး
လားတဲ့ သော်တာ။ မဖြစ်နိုင်တာ။ ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာတော့ မင်း
ကို ဘယ်လိုမှထောင့်မကျိုးတဲ့ ခပ်ပေပေတေတေ ကောင်မလေး
လို့ တစ်စက်ကလေးမှ မမြင်မိတာဘဲ။ ထားပါတော့၊ ကိုယ်က
ချစ်မိသွားရတဲ့လူမို့ အပြစ်မမြင်နိုင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ။

“သူက ချစ်စရာလေးပါ မေမေရဲ့”

မေမေမျက်စောင်းက သူ့ထံ ဒိုင်းခနဲရောက်လာတော့
၏။ ဒီသားတစ်ယောက်ကို မလိမ်မိုးမလိမ်မာမျိုးမရှိတာမို့ တစ်

ကြိမ်မှ ဆူငေါက်ခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲကိုး။ ခုတော့ မင်းအတွက်နဲ့
ကိုယ်တော့ မေမေငြိငြိတော့ကို ခံရတော့မယ် သော်တာ။

ဒါ တရားဘယ်မျှတပါ့မလဲနော်။ အဆူခံရတာတောင်
မှ မင်းပါ ကိုယ်နဲ့အတူတူ အဆူခံထိစေချင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မေမေ
ခေါင်းခေါက်ပြီး ဆုံးမတယ်ဆိုရင်ဖြင့် ကိုယ်သာ မင်းကိုယ်စား
နှစ်ကြိမ်အနာခံပါ့မယ်လေ။

“ချစ်စရာကောင်းတာနဲ့ အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် ရွေး
လိုက်တာပဲလား။ အဲ့ပါ သားရယ်”

“လူကသာ အဲဒီလိုနေတာပါ မေမေရဲ့။ စိတ်ကတော့
ခိန်းကလေးစိတ်အပြည့်ရှိပါတယ်။ မယုံရင် မေမေကိုပေးတဲ့လက်
ဆောင်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ။ အဲဒါ သူ့ရွေးပေးလိုက်တာလေ”

“ဟုတ်လား”

ဒေါ်စန္ဒီ ပါဆယ်ဘူးပြားလေးကို ဖွင့်လိုက်ပါ၏။ အတွင်း
မှာ ချိတ်လျက်သားရှိနေသည်က မဟူရာဘယ်ကလေးပါပဲ။
ဒကျက်ကြီးကြီးတစ်လုံးနှင့် ကြီးရာမှသေးသွားသည့် ကျောက်
လေး ငါးလုံးစီက ဘေးမှာတစ်ဖက်တစ်ချက်။ အားလုံး (၁၁)လုံး

၁၇၄ ❖ မမသဒ္ဓါမောင်

ဆိုတော့ (၁၁)မီးအပူငြိမ်းစေတဲ့နိမိတ်ပေါ့လေ။

မဆိုးပါဘူး။ ဒီကလေးမှာ အမြင်အေးပြီး ယဉ်တဲ့အကြည့်
မျိုး ရှိသားပါပဲ။

“ကြိုက်လား မေမေ”

“အင်း၊ လူကိုမတွေ့သေးတော့ ယတိပြတ်မပြောနိုင်
သေးဘူးပေါ့”

“ဪ၊ မေမေတို့ရှေ့ ခေါ်လာရင် စိတ်ကြိုက်ကြည့်ပါ
လေ့ မေမေရယ်”

အမယ်၊ ရင်းတောင်မရင်းနှီးသေးပါဘဲ မျက်စိရှေ့ ခေါ်
ခဲ့မတဲ့။ အာဂသားပါပဲလား။ ဖအေဖြစ်သူသိရင်တော့ မည်သို့
ပြောမည်မသိပါလေ။

“မေမေကတော့ ဘာမှကြိုမပြောထားဘူးနော်။ သား
ဖေဖေက NO! ဆိုရင် မေမေလည်း NO! ပဲ။ ရှေ့ကို ဆက်တိုး
မယ်တော့ မကြိုလေနဲ့”

“ကျွန်တော်က သားဆိုးဆိုးလေးမှမဟုတ်တာ မေမေ
ရဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❖ ၁၇၅

“အေးပါ၊ အဲဒီလို သိတတ်လိမ္မာတဲ့ ပညာတတ်သား
လေးမို့ မေမေတို့က သားကိုချစ်ကြရတာပေါ့။ ရွှေလိုဥထားတဲ့
သားကို မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ်တော့ မလုပ်ဘူးဆိုတာ သားသိထားပါ”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် မေမေ”

မေမေက သူ့ခေါင်းကို အသာအုပ်မိုး ကိုင်လိုက်လေ
၏။ တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ မိဘတွေ အလိုလိုက်ကြပေမယ့်
သူက ဆိုးတဲ့သားမျိုးမဟုတ်ပါ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက တစ်ယောက်
တည်းနေ၊ တစ်ယောက်တည်း ကစားခဲ့ရတာမို့ သူဟာ အသက်
(၁၀)နှစ်ကျော်ကျော်အရွယ်ကတည်းက လူကြီးလို တည်ငြိမ်တဲ့
ကောင်လေးဖြစ်ခဲ့ရတာလေ။

အတန်းတိုင်းမှာ အထူးချွန်ဆုံးဖြစ်ခဲ့သလို အတန်းခေါင်း
ဆောင် စံပြကျောင်းသားလည်း ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ ဘက်စုံထူးချွန်
သည့်သူ့ကြောင့် မိဘတွေ မျက်နှာပွင့်ရုံမျှမက ကျောင်းဂုဏ်ကို
ဆောင်သည့်ကျောင်းသားအဖြစ် နာမည်တွင်ခဲ့ပါသည်။

အထက်တန်းကို ထူးထူးချွန်ချွန်ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးဖြင့်
အောင်မြင်ခဲ့ပေမယ့် ဖေဖေကုမ္ပဏီကို အုပ်ချုပ်ရမယ့်လူမို့ မည်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၇၆ ❦ ဓမ္မသဒ္ဓါမောင်

သည့်ဆေးကျောင်း၊ မည်သည့်စက်မှုကျောင်းကိုမှ မတက်ဖြစ်ခဲ့ပါလေ။

စီးပွားရေးနှင့်ပတ်သက်သည့် သာမန်ဘွဲ့တစ်ခုကို နှစ်အတိုဖြင့် ယူခဲ့ပြီး လိုအပ်သည့်သင်တန်းအစုံကိုသာ သူတက်ခဲ့ပေမယ့် သူ့နာမည်ဟာ ဒီကုမ္ပဏီလောကမှာ ဖေဖေနာမည်လောင်းရိပ်မခိုစေဘဲ နာမည်ကြီးပြီး ထင်ပေါ်ခဲ့တာအမှန်ပါ။ သူကလည်း ဖေဖေအားကိုးအားထားပြုနိုင်တဲ့သားမျိုးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြနိုင်တာမို့ အခုဆို ဖေဖေလက်လွှဲပေးတဲ့ကုမ္ပဏီကို အောင်မြင်စွာ အုပ်ချုပ်ဦးဆောင်နိုင်တဲ့သူ ဖြစ်နေခဲ့တာပါလေ။

“သားအမိတွေ ဘာတွေများ တွတ်ထိုးနေတာလဲ”

ကားစက်သံမကြားနိုင်အောင် သူတို့သားအမိ စကားပြောနေမိတာပါလား။ ဖေဖေလက်ထဲမှ တိုက်ပုံအင်္ကျီကို မေမေယူလိုက်သလို Attache-case ကိုလည်း သူယူလိုက်ပါ၏။

“ဒီမှာလေ၊ အဖေကြီးသားက မအေကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးပြီး လိုချင်တဲ့ဆုကို တောင်းနေလို့”

“ဘာဆုများလဲ စိမ့်ရဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၁၇၇

“ဘာရှိမလဲ၊ သူသဘောကျတဲ့ကောင်မလေးနဲ့ သဘောတူပေးပါတဲ့”

“သဘောကျတာဆိုတော့ မေတ္တာမျှနေတာမျိုး မဟုတ်လောက်သေးဘူးပေါ့ အမေကြီးရဲ့။ ဘာကိုများ ကြိုစိုးရိမ်နေရတာလဲ”

“အမယ်လေး... အဖေကြီးသားက မေတ္တာမျှရုံမက မေတ္တာမိုးတွေရွာဖို့ ရာနှုန်းပြည့်ဖြစ်နေလို့ရှင့်”

“ဟေ! တယ်ထူးဆန်းပါလား၊ ငါ့သားနှုတ်က ဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှထွက်မလာဖူးတာ။ ပြောပါဦး၊ ဘယ်သူ့သမီးလဲ”

“မသိသေးဘူးတဲ့ရှင့်၊ အပြင်မှာ တစ်ခါလေးမြင်ရုံနဲ့ မေ့မရအောင်ဖြစ်တာတော့ လွန်တယ်ထင်တာပဲ”

“သားဘက်က ပါနေရင်တော့ ကိုယ်တို့ဘက်က လျော့ရမှာပေါ့ စိမ့်ရဲ့”

“အမယ်လေးတော်၊ ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ ခေါင်းကိုစွတ်မညိတ်လိုက်နဲ့ဦး၊ ဦးအောင်ရှိန်ရေ။ ဒင်းကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ဟိုမရောက်ဒီမရောက် ဧကောဧကပုံစံတဲ့ရှင့်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၇၈ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဘယ်လို! အသက်အရမ်းကွာလွန်းနေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရဲ့၊ ဖြူဖြူထက် နှစ်နှစ်လောက် ကြီးရင် ကျွန်တော့်ထက် သူ ငါးနှစ်လောက်ပဲ ငယ်တာပါ”

ဖေဖေက ဒေါ်နန်း ယူလာပေးသည့်သံပုရာရည်ကို ခပ် ဖြည်းဖြည်းမော့သောက်ရင်း အမောပြောနေလေ၏။ ရောက်ရောက် ချင်း ပြောလိုက်တဲ့သူ့အကြောင်းက ဖေဖေကို ရင်များ မောသွား စေပြီလား။

“နာမည်ရော သိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မဆိုးပါဘူး၊ မသရဖိုရဲ့သမီးနဲ့ခင်တွဲကလေးဆိုရင်တော့ ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲကပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“သော်တာတဲ့”

“သော်တာ?”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နေပါဦး၊ ဒီနာမည်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီးကြီး ကြားဖူးပါ တယ်။ ဘယ်မှာကြားဖူးတာပါလိမ့်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၁၇၉

ဦးအောင်ရှန် မျက်မှောင်ကြွတ် စဉ်းစားလိုက်ပါ၏။ ရုတ် တရက်မို့ ချက်ချင်းစဉ်းစား၍မရပါလေ။ ဒီနာမည်မျိုးက ဆင်တူ ရှိတတ်တာမှမဟုတ်တာကိုး။

“ငါ့သမီးပေါက်ကျော်မကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ စဉ်းစား ရပြီ ငအောင်ရေ၊ မိသော်ကို ဒီပုံစံဖြစ်အောင်ထားမိလို့ ဘယ် မိဘကမှ ချွေးမ မတော်ချင်ကြဘူးလေ။ ငါ့သမီးလေးက သော် တာဆိုတဲ့နာမည်နဲ့လိုက်အောင် လမင်းလေးလို အရမ်းအေးချမ်း တဲ့ကလေးပါ။ မအေမေတ္တာကို လောက်လောက်ငှာမရခဲ့လို့ ငါ အလိုလိုက်ထားပေမယ့် ခပ်ကဲကဲကလေးမျိုးတော့ မဟုတ်ရပါ ဘူး”

ညည်းသလိုပြောဖူးသည့် သူငယ်ချင်းတင်မောင်၏စကား ကို ကြားယောင်လိုက်မိပါ၏။ ဟုတ်တယ်၊ သော်တာဆိုတာ တင် မောင့်သမီးပဲဖြစ်မှာ။ ဟိုမရောက်ဒီမရောက် ပေါက်ကျော်မမျိုး ဘယ်နှယောက်များ ရှိနိုင်မှာလဲ။ နေပါဦး၊ အဲဒီကလေးနာမည် က သုံးလုံးပါ။ အရှေ့မှာ ပါတာက ပန်း... ဟုတ်တယ်၊ တင် မောင့်သမီး ရှုမငြီးတဲ့ ချစ်သမီးလေး ပန်းသော်တာလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၈၀ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဖေဖေသိပြီ”

“ဗျာ”

“သူ ဘယ်သူ့သမီးလဲဆိုတာ သိပြီလို့ပြောတာ သားရဲ့”

“ဟုတ်ရဲ့လား ဖေဖေရဲ့၊ ကျွန်တော်တောင် ဟိုတစ်နေ့ တုန်းကမှ သူ့ကို နာမည်နဲ့လူတွဲပြီး သိခွင့်ရတဲ့ဟာကို။ ဖေဖေက ဘယ်လိုသိမှာလဲ”

“အောင်ရှိန်ပါ သားရဲ့၊ ဘုန်းမြင့်ရှိန်အဖေက ဒီလောက် မညံ့ပါဘူး။ ပေါက်ကျော်မသမီးရှိတာဆိုလို့ ဖေဖေတို့လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် သူငယ်ချင်းတင်မောင်တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတာ။ မုဆိုး ဖိုဖို့ ဖအေတစ်ခုသမီးတစ်ခုပဲနေတာ ဆယ်နှစ်ကျော်နေပြီ။ သူ့ သမီးလေးရဲ့နာမည်က ပန်းသော်တာတဲ့”

“ပန်းသော်တာ”

“အေး၊ သူ့အဖေက သမီးကို အိမ်ထောင်ချပေးရမယ့် အရွယ်ရောက်နေပြီလို့ ညည်းဖူးတယ်။ ကလေးက ယောက်ျား စိတ်ပေါက်နေလို့ ခက်နေတာတဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟာ! ဖေဖေရာ၊ ဒါဆို ဖေဖေကိုပဲ ကျွန်တော်အားကိုး လိုက်တော့မယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကူညီရမယ်နော်”

“ထိပေါက်ပြီ စိမ့်ရေ၊ မင်းသား အားကိုးတဲ့ဖအေဖြစ် ရပေမယ့် မျက်ခုံးကတော့ ခပ်လှုပ်လှုပ်ပဲ။ ရှာရှာဖွေဖွေ ကြိုက် မယ့်ကြိုက်တော့လည်း ယောက္ခလျာတဲ့။ အဲ့ပါ၊ ဘုန်းမြင့်ရှိန်”

သူ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဖေဖေကို သိမ်းကြုံးဖက်လိုက် တော့ မေမေမျက်စောင်းကြီးက သူ့ထံ ဒိုင်းခနဲရောက်လာတော့ ၏။

ပန်းသော်တာတဲ့လား... အဘယ်မျှ ချစ်စရာကောင်း လိုက်တဲ့နာမည်လေးပါလိမ့်။

□□□

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၂)

ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဘီးလိုမ့်ရုံ မောင်းခဲ့ပါ၏။ ခပ်
လှမ်းလှမ်းမှာ မြင်နေရသည့် ပန်းပင်ရောင်းသည့် မှန်လုံခန်းနား
သို့ ရောက်လာလေ၊ သူ့ရင်ခွန်သံတို့က တဒုတ်ဒုတ်ဖြင့် အခုန်
မြန်လာလေသည်။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ သော်တာ၊ ကြာရင် ကိုယ်
နဲ့လုံးရောဂါရနိုင်တာ သိရဲ့လား။

အတွေးဖြင့် သူပြုံးလိုက်ပြီး ဆိုင်နားမရောက်လေးခင်မှာ
ကားကိုစက်သပ်၍ ဆင်းလိုက်ပါ၏။ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး
ကားတံခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက်ပါသည်။ ဝတ်လာသည့် Suit ကို သေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သပ်စေရန် Tie ကို တင်းအောင်ပြုလုပ်ပြီး Coat ကို အောက် နားစမှ ကိုင်ကာ ဆွဲဆန့်လိုက်ပါ၏။

ဟန်တွေများနေတယ်လို့ သူမ ထင်သွားမလား။ ဘယ် တတ်နိုင်မလဲလေ၊ ကိုယ်က မင်းထက် ငါးနှစ်ကျော်ကြီးတဲ့လူ ကြီးဆိုတော့ လူကြီးဟန်တော့ အပြည့်ရှိရမှာပေါ့။

မင်း ဘယ်မှာနေတယ်၊ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာမှန်သမျှ ကို ဖေဖေအကူအညီနဲ့ အလွယ်တကူသိရတာကို မင်းသာသိရင် ဘယ်လိုပြောမှာလဲ။ နောက်ပြီးတော့ ဖေဖေကတစ်ဆင့် မင်းဖေ ဖေကို ဖွင့်ပြောပြီး ဆွေးနွေးပြီးရင် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အတွက် အနာဂတ်မှာ ဘာတွေဖြစ်မှာလဲ သော်တာ။

မှန်ချပ်များထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိစဉ် တစ်ယောက် တည်း အလုပ်ရှုပ်နေသည့်သူမကို အထင်းသားမြင်ရလေသည်။ အကူလုပ်သား တစ်ယောက်မှမခေါ်ဘူးလား။ လေကားကိုဆွဲယူ လိုက်ပြီး ခေါင်းမောကြည့်လိုက်တာမို့ သူမ ပန်းပင်ချိတ်တော့ မည်ဟု သူခန့်မှန်းလိုက်မိပါသည်။

“ချော်ကျတော့မှာပဲ”

ဆိုင်တံခါးကိုတွန်းအဖွင့် ‘ကလင်’ခနဲမြည်သွားသည့် ခေါင်းလောင်းသံကြောင့်ထင်၊ လေကားပေါ်တက်နေရင်း သူမ လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

“မင်္ဂလာပါ၊ ဘာများ... အမေ့!”

ချိတ်လက်စပန်းအိုးက လိုရင်းမရောက်ဘဲ ပြတ်ကျသွား တာကို လှမ်းဖမ်းလိုက်မိစဉ် လူက ယိုင်ခနဲချော်လျက် ရင်ထဲ လှုပ်ခနဲအေးသွားရလေ၏။ သော်တော့ လက်လားခြေလား တစ် ခုခုတော့ ကျိုးပေပြီ။

မထင်မှတ်တဲ့အခြေအနေမို့ သူမထံ ရွှေသွားသည့်ခြေ လှမ်းကို အမြန်ရွှေ့လိုက်ရပါ၏။ ‘ဘာများအလိုရှိပါသလဲ’ဟုမေး တော့မည့်မိန်းကလေးကို သူဆီးကြိုပွေ့ပိုက်လိုက်မိသည်က အိပ် မက်တစ်ခုအလား။ မင်းတော့ ကိုယ့်ကိုပြုစားပြီလား သော်တာ။

“Sorry!”

“တောင်းပန်ပါတယ်၊ သော်... သော် ပန်းအိုးချိတ် ရင်း ဖြစ်သွားလို့”

“ဘယ်နာသွားသေးလဲ”

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းအမူအရာနှင့်အတူ သူမမျက်နှာထက်
မှာ ပန်းသွေးဖြာသွားရလေ၏။ ရှက်တတ်ပုံရရင် သူမ၏အတွင်း
စိတ်သန္တာန်မှာ မိန်းကလေးတို့၏စိတ်ထားမျိုး ကိန်းအောင်းနေ
သည်ပဲ။

“ဟင့်အင်း”

“တစ်ယောက်ယောက်ကို အောက်ကနေ လှေကားကို
ထိန်းခိုင်းထားသင့်တာပေါ့ ချာတိတ်မရဲ့။ အမြဲတမ်းတစ်ယောက်
တည်း ကျဲနေတာပဲလား”

လာပြန်ပြီ ‘ချာတိတ်’ တဲ့။ လူကိုမြင်တာနဲ့ ကလေးပေါက်
စနလေးလို ခပ်နှိမ်နှိမ်ခေါ်တော့တာလေ။ ဘယ်လိုလူကြီးပါလိမ့်။
ဟိုတစ်လောလေးကပဲ ဖြူဆိုင်မှာ တွေ့လိုက်ရတာ၊ အခုတော့
မနက်စောစောကြီး သော့ရှေ့ကို သွားခနဲရောက်လာပြီလေ။

ငါတော့ ကျွဲငါး နန္ဒရေ၊ မင်းပြောတဲ့ဗလမောင်ကြီးက
ငါ့ရှေ့မှာ အခုရောက်နေပြီကွ။

“သော်က ကိုယ့်အားပဲ ကိုယ်ကိုးတတ်တာကိုးဗျ”

‘ဗျ’ဆိုသည့်အသုံးအနှုန်းကို တမင်ပြောလိုက်တာမို့ သူ

ပြုံးလိုက်လေ၏။ ကြည့်စမ်း! သော့ကို လှောင်စရာချာတိတ်လေး
လို့ပဲ သတ်မှတ်ထားပါလား။ ရွယ်တူချင်းသာဆိုရင် သော်က
သူများ ‘ဒင်’ဆိုရင် ‘ဒေါင်’ခနဲ ချက်ချင်းလုပ်တတ်တဲ့လူမဟုတ်
လား။

“ကိုယ်၊ ဘုန်းမြင့်ရှိန်ပါ”

ဟော၊ သူ့ကို သော်မမှတ်မိဘူးထင်ပြီး ထပ်မိတ်ဆက်
နေပြန်ပါပြီ။ သော့ကိုများ မှတ်ဉာဏ်အားနည်းသည့်ကလေးလို့
သတ်မှတ်ထားတာထင်ပါရဲ့။

“သော် မှတ်မိပါတယ်”

“Thanks ပါ သော်တာ”

ဟင်! မှတ်မိရုံလေးကိုများ Thanks တဲ့။ ယဉ်ကျေးဖော်
ရွှေတဲ့နေရာမှာတော့ စံပြလူသားကြီးပဲထင်ပါရဲ့။ နေပါဦး၊ သော်
ရောင်းတာက ပန်းပင် ပန်းအိုးလေးတွေပါ။ ဒီလိုနေရာကို အမျိုး
သမီးတွေပဲ လာလေ့ရှိတာလေ။ ကိုသားကတော့ ချွင်းချက်ပေါ့။
အခု ဒီလူကြီးက ဘာကိစ္စနဲ့များ ရောက်လာတာပါလိမ့်။

“ကိုယ့်ဖေဖေနဲ့ မင်းဖေဖေနဲ့က အတော်လေး ရင်းနှီး

တယ် သော်တာရဲ့”

ဟင်! ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘူး။ သော် ထအော်လိုက်လို့ ကတော့ သူ့ အလန့်တကြားဖြစ်သွားမှာ သေချာတာပဲ။ လူကြီးတွေ ရင်းနှီးတာနဲ့ ကလေးချင်းလည်း ခင်မင်ရောလား။ ဟာသပဲ။

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ မင်းနဲ့ကိုယ်က ညီမလေးနဲ့အစ်ကိုကြီးလို သဘောထားသတ်မှတ်လို့ရတာပေါ့”

မဆိုးဘူး။ ရောတဲ့နေရာမှာတော့ ဧရထက် ပျစ်သားပါပဲလား။ ပြီးတော့ ကိုသားလို ဘုကလန့်လုပ်မပြောတတ်တာကို သတိထားမိတာမို့ သူ့ကို သော် အမှတ်ပေးမိလေ၏။ ဒါတော့ မနာလိုမရှိနဲ့ ကိုသားရေ။

“သော်က သော့ထက် အသက်ကြီးတဲ့သူငယ်ချင်းတွေ ကိုတောင် မင်းနဲ့ငါနဲ့ပြောတတ်တာ။ အဲဒီလို ဘယ်သူ့ကိုမှ မခေါ်ချင်ပါဘူး”

ကဲ၊ မှတ်ကရော။ သော့မှာ ဒီလိုညစ်ကျယ်ကျယ်စိတ်

မျိုးရှိတာကို ခင်ဗျားကြီး သိဖို့လိုမယ် ဦးဘုန်းမြင့်ရှိန်ရေ။ အပေါ်စီးကနေ သော့ကို လာဆက်ဆံဖို့ ကြိုးစားမိရင် သော့ရဲ့အားမနာတတ်တဲ့စိတ်က ချက်ချင်းခေါင်းထောင်ထလေ့ရှိတာလေ။

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က မင်းထက် ငါးနှစ်ကျော်ခြောက်နှစ်လောက် အသက်ကြီးတော့ အဲဒီလို မင်းတွေငါတွေနဲ့ ပြောဖို့ ဘယ်သင့်ပါ့မလဲ ချာတိတ်ရဲ့။ အနည်းဆုံး ကိုဘုန်းလို့ မေမေခေါ်သလိုတော့ ခေါ်သင့်တယ်ထင်တာပဲ”

သော် နှုတ်ခမ်းတွန့်သွားရပါ၏။ မေမေအတွက်၊ မေမေခေါ်သလိုတဲ့။ အမေကိုချစ်တဲ့နေရာမှာတော့ စံထားလောက်ပါပေရဲ့။ ကိုသားလည်း အန်တီသီရိကိုချစ်တာ သော့မျက်စိရှေ့မှာ မြင်တွေ့နေရပေမယ့် သူက ကိုသားထက်ပိုပြီး အမေကိုချစ်တာ သိစေနေတာလေ။ အင်း၊ သော်တာတော့ လေးနှစ်အရွယ်လေးကတည်းက နှလုံးရောဂါနှင့် ဆုံးသွားခဲ့ရသည့်မေမေကို ဓာတ်ပုံထဲမှာပဲ မြင်ရတာ ဒီနေ့အထိပါပဲ။

“ခင်ဗျားကြီးအမေခေါ်သလို သော်က ဘာလို့ခေါ်ရမှာလဲဗျ”

၁၉၀ ❖ မမသဒ္ဓါမောင်

ကြည့်စမ်း! ခင်ဗျားကြီးတဲ့။ တမင်တကာ သုံးတာမျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့။ သူ့ကိုမကြည်သလို တစ်ချက်ကြည့်ကာ မျက်နှာလွှဲ သွားပုံက ရိုက်ချင်စရာလေး။ တခြား Customer တွေကို ဒီလိုပဲ ဆက်ဆံရေးကျဲသလား။ သူ့ကို အခုလို ပြောဆိုပြုမူတာကို တော့ သူ မနှစ်သက်တာအမှန်ပါပဲ။

“Customer တွေကို ဒီလိုပဲ ခပ်ကျဲကျဲဆက်ဆံတာပဲ လား သော်တာ”

“ဘာကိုလဲ”

“ကိုယ့်ကို ခင်ဗျားကြီးလို့ခေါ်တဲ့ အပြောမျိုးလေ”

“အာ... မဟုတ်ပါဘူး။ သော်က ဦးဘုန်းမြင့်ရှိန်လို့ နာမည်အပြည့်ခေါ်ရမှာကို ရိုင်းတယ်ထင်လို့ အဲဒီလိုသုံးမိတာမျိုး ပါ။ သော်အပြောမတတ်သလိုဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်”

ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ သူမကို သူထင်ထား သလိုမျိုး ခပ်ရိုင်းရိုင်းချာတိတ်လို့အမြင်က ကွာဟသွားပါပဲလား။ မှားတယ်ယူဆရင် ချက်ချင်းတောင်းပန်တတ်သည့်စရိုက်က ချစ် စရာလေးပါပဲ။ မင်းကို ကိုယ်တစ်မှတ်ပေးလိုက်မိပြီ ချာတိတ်ရဲ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❖ ၁၉၁

သိရဲ့လား။

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်ကို ဦးဘုန်းလို့ခေါ်သင့်တယ် မထင်ဘူးလား”

အလို! အလာကြီးပါလား။ သော်က ကိုဘုန်းလို့မခေါ်ချင်တော့ ‘ဦး’တပ်ခေါ်ခိုင်းပြန်ချေပြီ။ ဒီလူကြီးက အဝင်အထွက် ညက်နေအောင် ပါးလှချည်လား။ ဖေကြီးနဲ့ လူကြီးတွေချင်း ရင်းနှီးတယ်ဆိုပြီး ရောက်လာကတည်းက ထူးပါတယ်ထင်နေတာ။ လူကိုလည်း ဟိုလိုခေါ်ခိုင်း ဒီလိုခေါ်ခိုင်းတွေ လုပ်နေတာကိုး။

“အဲဒီလိုခေါ်စေချင်ရင် သော့ကိုလည်း ချာတိတ် ချာတိတ်ဆိုပြီး ခပ်နှိမ်နှိမ်မခေါ်နဲ့ပေါ့”

ဟောဗျာ! လက်စသတ်တော့ တရားခံက သူပဲဖြစ်နေတာကိုး။ ချာတိတ်လို့ ခပ်နှိမ်နှိမ်ခေါ်မိလို့တဲ့။ အပြစ်က ကြီးကြီးမားမားပါပဲ။ အဲဒီချာတိတ်လို့ခေါ်တဲ့လေသံထဲမှာ မင်းအပေါ်ကို အဘယ်မျှတွယ်တာတဲ့ သံယောဇဉ်အသံတွေ ပါတာကို မရိပ်မိဘူးတဲ့လား သော်တာရယ်။

“OK! လေ။ ဒါဖြင့် ကိုယ်က သော်လို့ပဲခေါ်မယ်။ မင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၉၂ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

ကော ကိုယ့်ကို ဦးဘုန်းလို့ပဲ ခေါ်နိုင်မလား”

သော် ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ရပါ၏။ မေကြီးရဲ့မိတ်ဆွေ သားကို ခပ်ချဉ်ချဉ်ဆက်ဆံတာကို မေကြီးသိရင် အဆူခံရမှာ ကို။ ကောင်းပြီ ဦးဘုန်းမြင့်ရှိန်ရဲ့ ခင်ဗျားခြေလှမ်းတွေ ရှေ့ကို ဘယ်လိုဆက်တိုးမလဲဆိုတာကို စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့နော်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ ဒီကိုလာတာလဲ”

“ပန်းဆိုင်လာမှတော့ ပန်းဝယ်ဖို့ပဲပေါ့ သော်ရဲ့”

“ဘယ်သူညွှန်လိုက်လို့လဲ၊ ဖြူတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ပြုံးမိပြန်လေ၏။ ဒီချာတိတ်မ ဖြူဖြူအပေါ်မှာ ရိုးသား ပါရဲ့လား။ စဆုံတုန်းကလည်း ဖြူဖြူနဲ့အတူ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဟန်ပန်နဲ့ ကြုံခဲ့ရတာလေ။

“ကိုယ့်တာသာကိုယ် စုံစမ်းပြီး ရောက်လာတာပါ သော် ရဲ့။ ဖြူဖြူနဲ့ အတော်ရင်းနှီးလို့ ဒီလိုမေးတာလား”

“အင်း၊ ဒီလောက်ကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒီနေ့ကပေးတဲ့ ပန်းပင်မျိုး ကိုယ်လည်း လိုချင်လို့

ပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၁၉၃

အကြောင်းကတော့ ရှာတတ်သားပါလား။ အဲဒီအပင် ကို အိမ်မှာပျိုးပြီးမှ ဆိုင်ကိုယူလာခဲ့ရတာလေ။ လောလောဆယ် လည်း အိမ်မှာပဲရှိသေးတာမို့ သူ့ကို အိမ်အထိခေါ်သွားရအောင် အခြေအနေက ဖန်လာရပြန်ပြီပဲ။ ကိုသား အဆင်ပြေရအောင် ဆုတောင်းပြီး ပေးခဲ့သည့်အပင်ကိုမှ လိုချင်သတဲ့။ ခင်ဗျားဘယ် လိုလူလဲ ဦးဘုန်းမြင့်ရှိန်။

“အဲဒီအပင်က ဒီမှာမရှိဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်မှာလိုက်ဝယ်ရမှာလဲ”

“နောက်မှလာယူလေ ဦးဘုန်းရဲ့”

“ကိုယ်က မေမေ့ကို ဒီနေ့ဝယ်လာပေးမယ်လို့ ကတိ ပေးခဲ့ပြီးပြီ သော်ရဲ့။ ဒီနေ့ မရလို့မဖြစ်ဘူး”

“အဲဒီအပင်က အိမ်မှာပဲရှိတာ”

“အင်းလေ၊ ဒါဆိုလည်း အိမ်လိုက်ယူရုံပေါ့”

ကဲ၊ ဇွတ်ကြီးပါပဲလား။ အိမ်မခေါ်ချင်ပါဘူးဆိုမှ အတင်း ကို လိုက်မယ်တဲ့လေ။ ဂျစ်တဲ့နေရာမှာတော့ ကိုသားနဲ့လာတူ နေပြန်ပါရော။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သော် နေခင်းပြန်တော့ ယူထားပေးပါမယ် ဦးဘုန်းရဲ့။
ညနေအပြန် ဝင်ယူလိုက်လေ၊ နော်”

“အခုလိုက်ယူတော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ”

“မဖြစ်လို့ပါ။ သင်းသင်းက ဖောက်သည်မှာထားတဲ့ မြို့
ထဲကဆိုင်ကို အပင်တွေ သွားပို့နေတော့ သော်က ဒီမှာမရှိလို့
မဖြစ်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ်စောင့်နေပေးမယ်လေ”

“ရမလား၊ သော့ Customer တွေ လာရင် ဦးဘုန်းက
ရောင်းပေးတတ်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ရှိစုမဲ့စုအရင်းလေးတွေ ပြုတ်
အောင် မလုပ်ကြချင်ပါနဲ့”

အံ့မယ်... ဒီဘာမဟုတ်တဲ့လုပ်ငန်းပိစိကွေးလေးကို
အတော်အလေးထားနေပုံပါလား။ သူတို့လို ကုမ္ပဏီမှာ အလျော်
အစားကိစ္စတွေလိုရှိရင် ဘယ်လိုများဖြစ်မှာလဲလို့။ အာဂသော်
ပါပဲလားနော်။

“ကိုယ်ရောင်းပေးလို့ အရှုံးပေါ်သွားရင် ပြန်စိုက်လျော်
ပေးမှာပေါ့ သော်ရဲ့”

“မရဘူးလေ၊ သော့လုပ်ငန်းက ဦးဘုန်းတို့ကုမ္ပဏီလို
စာရင်းအတိအကျမရှိဘူးမထင်နဲ့။ သော်ရောင်းတဲ့ဈေးကိုလည်း
အကျိုးခံလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ နောက်ပိုင်းပြဿနာတွေ ရှင်းမနိုင်
ဖြစ်ကုန်မှာ”

“ဒီဆိုင်က ဘယ်လောက်များဝင်လို့လဲ သော်ရဲ့”

ကြည့်စမ်း! တကယ့်ကို အထင်သေးစိတ်နဲ့ မြင်နေတာ
ပါပဲလား။ အများအမြင်မှာ ဘာမှမဟုတ်ပေမယ့် ဒီအပင်ပိစိကွေး
တစ်အိုးတင် သောင်းဂဏန်းတန်ဖိုးရှိတာကို ဘယ်သူသိလို့လဲ။

“ဦးဘုန်း Company အလုပ်ကို လခစားနဲ့လုပ်တာ
လား၊ ဦးဘုန်းဖေဖေက ရာထူးပေးလို့ ရှယ်ယာ Amount နဲ့ပဲ
ရတာလား”

“ဒုတိယ”

“ဒါဆို ဦးဘုန်းက ဦးဘုန်းဖေဖေရဲ့လောင်းရိပ်အောက်
မှာ စီးပွားရှာနေတာကြီးပဲ။ သော်က သော်စုထားတဲ့မုန့်ဖိုး ငါး
သိန်းကနေစပြီး အရင်းအနှီးထောင်ခဲ့တာဗျ။ လစဉ် ပျမ်းမျှ ဆယ်
ဂဏန်းဝင်တယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမှယုံကြတာမဟုတ်ဘူး။ သော်က

၁၉၆ မမသဒ္ဒါမောင်

ကိုယ့်နှာခေါင်းပေါက်နဲ့ အသက်ရှူတာဆိုတော့ ဦးဘုန်းထက်
သော်က နှာတစ်ဖျားသာတယ်ဆရာ... ဟားဟားဟားဟား”

ဟန်မရှိဘဲ ပွင့်လင်းစွာရယ်နေသည့်သူမကို သူသဘော
ကျစွာဖြင့် ငေးကြည့်နေမိလေ၏။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်လောက်
အပြစ်ကင်းလိုက်ပါသလဲ။ မေမေသာမြင်ရင် သော်ရဲ့စိတ်ဖြူစင်
တာကို ကိုယ်တွေ့မြင်ရင်း ချစ်မှာအသေအချာပါလေ။

မေမေ... ကျွန်တော်တော့ ဒီကောင်မလေးကို စွဲလန်း
နှစ်ခြိုက်ချစ်မိတာ အသေအချာပါပဲ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ပွဲစားတွေက
တစ်ဆင့် ဇနီးလောင်းရှာဖွေတဲ့လုပ်ငန်းကို ရပ်တန်းကာ ရပ်လိုက်
ပါတော့။

ကျွန်တော်ရွေးချယ်မယ့်ဇနီးလောင်းက ဒီကောင်မလေး
ဆိုတဲ့ ‘ပန်းသော်တာ’တစ်ဦးတည်းသာရှိတာ အမှန်ပါလေ။

□□□

အခန်း (၁၃)

အုန်းခနဲ ရယ်လိုက်ကြစဉ် သော်က နန္ဒလက်မောင်း
ကို ဖျတ်ခနဲထိုးလိုက်ပါ၏။ အားလုံး ဝိုင်းစုပြီး သော့ကိုလှောင်
နေကြတာကိုး။

“ဟာ... ဘာလဲကွ၊ တခြားကောင်တွေလည်း မင်းကို
ရယ်ကြတာကို။ ငါ့ကိုမှကွက်ပြီး လာဆော်ရသလား”

“ဟိုနှစ်ယောက်က သော့ထက် အသက်ကြီးတာကိုးကွ၊
ငါ ငရဲကြီးမှာပေါ့”

“ဟေ့! ငရဲကြီးမှာကိုထောင် ကြောက်နေပြီတဲ့ဟေ့။ ထို”

၁၉၈ ❖ မမသဒ္ဓါမောင်

ဖိုးသော် မရိုးတော့ဘူးကွ”

“ဟာ၊ မြတ်မင်းနော်၊ မဟုတ်တာ”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဟိုနော၊ ကုမ္ပဏီလည်းဝင်ရော
မင်းလည်း စွဲရောမဟုတ်လား”

“ဘာစွဲရမှာလဲ”

“ဘတ်သီးလေ”

ရယ်လိုက်ကြပြန်၏။ သော်တို့အုပ်စုက ဗန်းစကားတွေ
ပဲ သုံးလေ့ရှိကြတာမို့ တော်ရုံလူ နားမလည်နိုင်ပါ။ ဘတ်သီးဆို
တာ မျက်စိကိုဆိုလိုတာလေ။

“ငါတော့ မြင်ယောင်နေသေးတယ်၊ သိလား”

“ဘာကိုလဲ”

“မင်းနဲ့ အဲဒီဘဲကြီး ငြိတာကို သိပ်သိရင် မိုးမီးလောင်
ပြီဆိုတာကိုလေ”“အာ... သော်နဲ့ ဦးဘုန်းက ဘာများငြိလို့လဲ ကျော်
သက်ရ”

“အံ့မယ်၊ ဦးဘုန်းတဲ့ဟေ့... ဟားဟားဟားဟား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❖ ၁၉၉

“မရယ်ကြနဲ့လေ၊ သူခေါ်ခိုင်းလို့ ခေါ်ရတာကွ”

“မင်းထက် အသက်ဘယ်လောက်များ သူကကြီးလို့
ဘုန်း”

“ငါးနှစ်ဆိုလား၊ ခြောက်နှစ်ဆိုလား မသိတော့ဘူး”

“ခေါ်ရတာကိုပဲ မင်း လျှာတွေ့နေတာမဟုတ်လား”

“ကျစ်! မဟုတ်ပါဘူး”

“ကြည့်လုပ် ဖိုးသော်ဇေ၊ မေတ္တာတွေ သစ္စာတွေ ပေါင်း
ရင် သေတ္တာပါရောင်းပြီး မင်းတော့ လူပါအကုန်ပါသွားလိမ့်မယ်”စနေမှန်းသိတာမို့ သော် စိတ်မဆိုးမိပါလေ။ ညနေဆို
မယ့်ရက်တွေမှာ ကိုသား မပါဖြစ်တော့တာ ကြာပြီပဲ။ မိုးလင်း
တာနဲ့ အိမ်ကထွက်၊ မိုးချုပ် ဆယ်နာရီကျော်မှ ပြန်ရောက်တော့
တာ သော်အသိဆုံးလေ။ အခုဆို ခါတိုင်းလို သော်၊ နန္ဒတို့နှင့်
Phone ဆက်တဲ့ကိစ္စကိုတောင် လိုက်ဂျီကျပြီး အူမတိုအားတော့
ပါ။ အဲဒီလိုဆိုတော့လည်း သနားစရာလေးနော်။

“သိပ်ကိုတော့ မင်းအသိပေးနော် သော်”

“ဘာကိုပေးရမှာလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မင်း အတွဲရသွားတဲ့ကိစ္စပေါ့ကွ”

“လုပ်ပြန်ပြီ၊ သော်က မင်းတို့နဲ့ပဲ ခုချိန်ထိတွဲနေတာ ဘာကိုပြောရမှာလဲ။ စိတ်ရှုပ်လာပြီကွာ”

“ဦးဘုန်းမြင့်ရှိန်ကို မင်းမကြေဘူးလား”

“ဘယ်လို! ဟာဟ!... ဝေးပါသေး”

“ဒါဆို ဘာလို့ လာရင်ဖွင့်ပြနေတာလဲကွ”

“ဟာ၊ သော်တို့က ဒီလိုပဲ တစ်ပတ်သတင်းပြောနေ ကျဲလေ။ ကျော်သက်၊ မမညိုပြာနဲ့ငါတို့အဖေ၊ မြတ်မင်း၊ ဝါဝါ လေးကို လိုက်ကြောင်နေတာရော”

“သေဦးမယ်”

“မင်း ဟိုဘက်လမ်းက စာကလေးကို အမြောက်နဲ့ချိန် ဖို့ ရွယ်နေတာပါ သိတဲ့ဟာ။ ငါလည်း ငါ့ဆီ မကြာခဏ ရောက် ရောက်လာတဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောပြရတာပေါ့။ ဘာများဆန်းလို့လဲ”

ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီလိုပဲပြောနေကျကိစ္စကို သော်အလှည့် ကျမှ ထူးထူးဆန်းဆန်းထင်ရတယ်လို့။ ခုတလော ဘယ်စာအုပ်

Catalogue ထဲက ပန်းပွင့်နာမည်တွေဖတ်ပြီး ရောက်လာတယ် မသိ။

‘သော်ရေ၊ အဲဒီအပွင့်မျိုး လိုချင်လို့’ဆိုပြီး ရောက်တာ၊ ‘သော်ဆိုင်မှာ ရှိတယ်မဟုတ်လား’ဆိုပြီး ပန်းပွင့်ဓာတ်ပုံနဲ့ တစ်ဖုံ ကြွလာသည့် ဒီလူကြီးအကြောင်းကို ဒီသူငယ်ချင်းတွေကိုမှ ဖွင့် မပြောရင် ဘယ်သူ့ကိုသွားပြောရမှာတဲ့လဲ။

“သိကံတော့ သူ့နှင်းပွင့်နဲ့ကိစ္စက ရေစုန်မျောပြီထင်ပါ ရဲ့ကွာ”

“မမျောနိုင်ပါဘူးကွာ၊ ဦးဘုန်းနဲ့ဖြူတို့က အတော်ရင်းနှီး တာ။ သူကနေတစ်ဆင့် ပြောပေးရင် ကိုသား OK မှာပါကွာ”

“အဲဒီမဒီလေးကိုရော မင်းရဲ့ဦးဘုန်းက မကြေဘူးလို့ ယုံရမှာလား”

“ဒါတော့ သော်သိသားပဲ၊ ဖြူနဲ့သူ စကားပြောရင် ရိုး သားတာ ရှင်းနေတာလေ။ ဖြူဆိုင်ကို အကြောင်းမရှိအကြောင်း ရှာပြီး သွားတာမျိုးမှမရှိတာကိုး”

“ဪ! ဒါဖြင့် အဲဒီသတော်ကြီးက မင်းရဲ့ Harbour

(ဆိပ်ကမ်း)မှာပဲ လာလာဆိုက်နေတာပေါ့လေ”

“ငနာ”

လျှောင်ကြပြန်လေ၏။ သော်က ကိုသားလို ထစ်ခနဲရှိ
စိတ်မကောက်တတ်တာကြောင့် အစခံသည့်ကောင်မလေးပါပဲ။
အားလုံး ရယ်ရယ်မောမော နေကြရတော့ တစ်ယောက်တည်း
အပယ်ခံဖြစ်နေရသည့်ကိုသားကို သတိတရ ကိုယ်ချင်းစာမိပါ
၏။

“အင်း၊ သိင်္ဂတစ်ကောင်တော့ သူညီခဲ့သော့်ကို ကြား
ထဲကနေ ဇွတ်အူတိုနေပြီး တခြားလူနောက် ပါသွားတာသာသိ
ရင် မင်းတော့နာပြီ ဖိုးသော်ရေ့”

“အမယ်၊ သော်က ဘယ်သူ့နောက်မှ မပါပါဘူးနော်။
သူနိုင်ချင်တိုင်းလည်း သော်က ခံမှာမှမဟုတ်တာ”

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းအဖေက သော်နဲ့မင်းကို ဘယ်လို
ဖြစ်ပြီး သဘောတူတယ်ပြောရတာလဲ”

“မသိပါဘူးကွာ၊ ဒီကောင် ဒီလိုပြဿနာရှာရှာနေလို့
အိမ်ကိုတိုင်မှပဲ သိရတာ။ သော့်ကို သဘောမကျဘူးလားမေး

တုန်းက ငါ အူခေါက်လုနီးပါး၊ ရယ်တာ မျက်ရည်တောင် ထွက်
တယ်”

“တော်သေးတာပေါ့၊ နှစ်မထွက်လို့”

“ဟေ့ကောင်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီလို အရိုးခေါင်းတပ်ကို ကြိုက်မယ့်
အစား ငှက်ပျောတုံးပဲ ဖက်ပြီး ဂန့်ပါရစေလို့ပြောလို့ မေမေ မုန့်
ခေါက်ကျွေးတာ စားလိုက်ရသေးတယ်”

“အေး၊ ငါက မင်းကို လက်သီးစာ ကျွေးမယ်”

နန္ဒမေးစေ့ကို လက်သီးနှင့် ခပ်နာနာဖိပြီး တွန်းတော့
ရယ်ကြပြန်လေ၏။ သော်တို့တစ်အုပ်စုလုံး စိတ်ဖြူစင်ကြတာကို
လူကြီးတွေက ဘာလို့များ အရောင်ဆိုးချင်ကြတာပါလိမ့်နော်။

“အဲဒီတော့ အန်တီမူက ဘာပြောလဲ”

“ငါနဲ့မရရင် ငါ့အစ်ကိုတော့ ပွဲပြီတဲ့ဟေ့”

“ဟေ!”

“ဘာကွ!”

အားလုံး အံ့သြသွားကြပေမယ့် သော်က မအံ့သြမိပါ

၂၀၄ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

လေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အန်တီသီရိတို့ရဲ့သဘောထားကို
သော် အသိဆုံးမဟုတ်ပါလား။

“သိရုံနဲ့ သော့ကို”

“No! No! Stop! ဒီစကား ဒီမှာတင်ရပ်ပေတော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“မင်းတို့ထင်သလို မဖြစ်နိုင်လို့လေ”

“ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ မင်းကို ဒီကောင် ဒီလောက်

] ဝင်နေတာ တို့အားလုံး အသိကွ”

“အေးလေ၊ ငါဖြင့် နားကိုပူနေတာပဲ”

“ကျစ်! မဟုတ်ပါဘူးလို့ဆို”

“ဘာကိုမဟုတ်တာလဲ”

“အန်တီမူတို့အထင်ကို ပြောတာ”

ညွှန့်ခန်းထဲမှာ အိပ်သူကအိပ်၊ ထိုင်သူကထိုင်ဖြစ်နေ
ရာမှ သော့နားသို့ လာစုထိုင်လိုက်ကြလေ၏။ အိုး! သော်တို့ ကို
သားက အုပ်စုထဲမှာ တကယ့် Super Star ပေကိုး။

“သော်နဲ့ကိုသား ပြဿနာဖြစ်ကြတာကို မှတ်မိလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၂၀၅

“ဟိုတစ်လောတုန်းကလား”

“အင်း”

“ဘယ်လိုစဖြစ်တာလဲ”

“ဖေကြီးကို ဦးဦးအဂ္ဂါက လမ်းထွက်လျှောက်ကြရင်း
ပြောလိုက်တာက စတာပဲ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“သော်နဲ့ ကိုသားက သူငယ်ချင်းတွေပဲဆိုရင် ဝေးဝေး
နေပါတဲ့”

“ဘာ!”

“အဲဒါမှ ကိုသားနဲ့စေ့စပ်ပေးမယ့်သူက အမြင်ရှင်းမတဲ့
လေ”

“မဆိုင်လိုက်တာကွာ”

“သော်ကလည်း ဖေကြီးကို အဲဒီလိုပြောခဲ့မိတာပဲ။ ဒီ
လောက် နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်တွဲလာတဲ့ သံယောဇဉ်ကို လွယ်လွယ်
နဲ့ဖြတ်ပစ်စရာလား”

မျက်ရည် ရစ်ဝဲလာတာကို သိမ်းဆည်းရလေ၏။ ပြန်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြောရင် သံယောဇဉ်ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ဒါကိုခေါ်တာပဲထင်ပါရဲ့။
မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ထားခဲ့တဲ့ကိစ္စကို အခုမှဖွင့်ချနေရတာလေ။

“အန်ကယ်ကလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အန်တီသီရိပြောတာ”

“ဟာကွာ၊ ကြီးမေက မင်းကို ငယ်ငယ်လေးတည်းက
သိင်နဲ့အတူတူ ထမင်းခွံကျွေးတဲ့အထိ ချစ်ခဲ့ပါလျက်နဲ့ ဘာလဲကွ”

“မတူဘူးလေ နန္ဒရဲ့၊ သမီးလို့သဘောထားနိုင်ပေမယ့်
ချွေးမလိုတော့ ဘယ်တော်ချင်ပါ့မလဲ။ ငါကလည်း ကိုသားအပေါ်
မရိုးမသားစိတ်နဲ့ တစ်ခါမှမရှိခဲ့ဖူးပါဘူးကွာ။ အန်တီ အစိုးရိမ်ပို
တာပါ။ ဖေကြီးကလည်း ငါ့ကိုပြောပါတယ်၊ သူတို့ပြောသလို
ဝေးဝေးနေလိုက်တဲ့”

“ဪ... ဒါကြောင့် သိင် ခါတိုင်းနဲ့မတူဘဲ တရှူးရှူး
နဲ့ သော့ကို ကွိုင်ရှာနေတာကိုး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ငါတို့က ငယ်ငယ်ကတည်းက ပန်း
ဖက်ပြီး ကြီးလာကြသူတွေပါ။ အဲဒါကို ခုမှ မခင်နဲ့မတွဲနဲ့လို့ပြော
တာတော့ လွန်တာပေါ့”

“သော့ဘက်က ကင်းကင်းနေသားပဲ၊ အဲဒါကို ကိုသား
က နားမလည်ဘဲ လိုက်ရစ်တော့ စိတ်ရှုပ်ရတယ်”

“သိင်ကရော မင်းအပေါ်ရိုးရဲ့လား”

“ဟမ်၊ ”

ကျော်သက်အမေးက သော့ကို နှုတ်ဆိတ်သွားစေလေ
၏။ ကိုသားက သော့အပေါ် ရိုးရဲ့လားတဲ့။ မေးခွန်းက အထူး
အဆန်းပါလား။ သော့ဖြင့် တစ်ခါမှ ဒီလိုမတွေးခဲ့ဖူးတာအမှန်ပါ
လေ။

“မင်းစကားကြီးက ဘာလဲကွ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သိင်ဘက်က ပါနေရင် အန်တီတို့
ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး။ နန္ဒမိဘတွေကတောင် သဘောတူကြသေး
တာ။ သော့က ဘာဖြစ်နေလို့ အန်တီမူက ဆန့်ကျင်ရမှာလဲ”

“ဟာ... စိတ်ရှုပ်လာပြီ။ ခေါင်းစဉ်ပြောင်းကြစို့”

“ငါသိပြီ”

“ဘာသိတာလဲ”

နန္ဒ ထအော်တာမို့ ခေါင်းသုံးလုံးက နန္ဒရှိရာဆီ လှည့်

၂၀၈ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

ကုန်လေ၏။ နန္ဒက သော့ကို မျက်ခုံးပင့်ကြည့်ကာ ရုပ်ရှင်ကား
တွေထဲက ဗီလိန်မင်းသားတွေလို ညစ်ကျယ်ကျယ်ဟန်ဖြင့် ပြုံး
လိုက်လေသည်။ ဒီကောင် ဘာများကြံပြန်ပါလိမ့်။

“သိင်္ဂကြိုက်နေတာ သော်ပဲ”

“ဘာ!”

“ဟာ... ဘာဆိုလဲ”

“ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ စကားလုံးရွေးတာမှားလို့၊
ချစ်တာ... ချစ်တာ၊ သိင်္ဂချစ်နေတာ သော့ကို၊ ပန်းသော်တာ
ကို”

“ကိုသားက”

“အေး”

“သော့ကို”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို”

“လုံးဝ... လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တာကြီး။ နန္ဒက ရယ်ရတယ်
ကွာ... ဟားဟားဟားဟား”

သော် မအောင့်နိုင်ဘဲ ဟားတိုက်ရယ်တော့ နန္ဒတို့သုံး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယုစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၂၀၉

ယောက်လက်က သော့ခေါင်းပေါ် ပြုကျလာလေတော့၏။ ကိုယ့်
ကိုချစ်နေတဲ့လူတစ်ယောက်အကြောင်းပြောတာကို ဘယ်လိုမိန်း
ကလေးမျိုးက ရယ်မှာတဲ့လဲ။ သော်က အဲဒီလို အူကြောင်ကျား
စရိုက်နဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ။

“ဒါ ရယ်စရာလား”

“အေးလေ၊ ငါ့အစ်ကိုကိုများ ရယ်စရာလုပ်ရတယ်လို့”

“ဘာလို့မဖြစ်နိုင်မှလဲ၊ ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ၂ ခဏခဏ
ဝင်တာ အားလုံးအသိ။ Phone ဆက်တာလည်း မကြိုက်၊ အတူ
တူတဲ့ထိုင်လည်း သဘောမကျ။ မင်းကို အမျိုးမျိုးကွိုင်ရှာနေတာ
လေ။ အဲဒါ မနာလိုတာ မဟုတ်ရင် ဘာလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ စက်ဘီးစီးတာတောင် ခါတိုင်း သော်နဲ့
နန္ဒ အတူတူစီးတာ ဘာမှမပြောခဲ့ဘဲနဲ့ အခုဆို သူနဲ့ပဲစီးခိုင်းတာ
ပဲကြည့်၊ နန္ဒပြောတာဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဟာ... ဖြစ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်ကိုဖြစ်နေတာ
သေချာတယ်”

ပြောလည်းပြော၊ သော့ပန်းကို ဟိုဘက်ဒီဘက်တွန်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၁၀ ❦ မမသဒ္ဓါစောင်

ကြတာမို့ အလယ်မှာ ထိုင်နေလျက်မှ လူက ယိုင်ထိုးသွားရလေ
၏။ ဒင်းတို့လုပ်ကြတာနဲ့ သော်တော့ ကြားထဲမှာ အချောင်
သေတော့မှာပဲ။

“နေကြပါဦး”

“ဘာနေကြပါဦးလဲ၊ သိင်္ဂနဲ့တော့ တို့သဘောတူတယ်
သော်။ မင်းတို့က ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် အတွင်းသိအစင်းသိကွ”

“ကျစ်! ဘုမသိဘမသိ စွတ်ပြောမနေနဲ့ကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုသားက သော့ကိုပြောထားပြီးသား”

“ဘာလဲ... I love you. Do you love me? လို့
လား”

“ကြံကြံဖန်ဖန်”

“ဒါဖြင့်ဘာလဲ”

“သူငယ်ချင်းအချင်းအချင်း သစ္စာမဖောက်ကြေးတဲ့”

“ဘာဆိုလဲ”

“ဆိုတာပေါ့၊ နန္ဒနဲ့သော့ကို ငြိနေပြီလို့ စွပ်စွဲတုန်းက

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၂၁၁

နှစ်ယောက်စလုံးကို သစ္စာဖောက်ဆိုပြီး သတ်ပစ်မယ်လို့တောင်
ပြောသေးတာ”

“အဲဒါပဲ”

“ဘာအဲဒါလဲ”

“တို့ကောင်ကြီး ၂ ဝင်တာ အသိသာကြီးလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ Dead Sure ပဲ။ မင်းကို ငါ မရိုးတော်
ချပြီ။ နေဦး၊ မင်းက တော်ရုံစိတ်မကောက်တတ်ဘဲ မာတယ်။
သိင်္ဂက ထစ်ခနဲရုံ စိတ်ကောက်တတ်တဲ့အပုန်း”

“ကြည့်စမ်း! ကိုသားကို အပုန်းတဲ့”

“မင်းကို မရိုးမခေါ်ဘဲ ယောက်ဖလို့ပဲ ခေါ်တော့မယ်
သော်ရာ”

ရယ်သံတွေကြားမှာ သော်နာခေါင်းရှုံ့တွလိုက်မိတော့
၏။ မင်းတော့ နာပြီ ကိုသားရေ။

□□□

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၄)

“ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ့်ကို အိမ်ခေါ်တော့မယ်မဟုတ်လား
သော်”

အပိုင်တွက်ပြီး မေးနေပြီမို့ သော် ပြုံးလိုက်မိပါတယ်။ ခြေ
လှမ်းတွေ သွက်လှချည်လား။ ဖေကြီးပင် ညကတောင် မေးနေ
သေးတာလေ။ ‘ဦးအောင်ရှိန်ရဲ့သားက သမီးဆီ အလာစိပ်နေ
ဘယ်ဆို’ တဲ့။ သော်မှာ ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိဘဲ ဝေလည်ကြောင်
ထပ်ဖြစ်ခဲ့တာ အခုတော့ ဦးဘုန်းက အိမ်ကိုခေါ်တော့တဲ့။ ဘယ်
လိုလုပ်ရမလဲ။

“ဖေကြီးနဲ့သိတယ်ဆိုရင် ဖေကြီးဆီသွားလည်ပေါ့ ဦးဘုန်းရဲ့။ သော့အလုပ်က ဒီမှာဆိုတော့ အိမ်ကိုခေါ်ဖို့ အကြောင်းမရှိ”

“အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ရဘူးလေ၊ အန်ကယ်နဲ့အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလို့ရအောင် ဒီလို Sunday ကို တမင်လာခဲ့တာ သော်ရဲ့”

“ဪ... ဒီအချိန်လာတိုင်း အိမ်မှာ ဖေကြီးရှိမယ်လို့ ထင်နေသလား။ မနက်အစောကြီးကတည်းက ဘော်ဒါတွေနဲ့ Date ပြီး Golf ကွင်းကိုထွက်သွားပြီ။ နေ့လယ်နှစ်ချက်တီးလောက်မှ ပြန်ရောက်တာ ထုံးစံ”

“အန်ကယ်မရှိရင်လည်း သော်က ကိုယ်နဲ့သိတာပဲ၊ သော်ပဲ ဧည့်ခံပေါ့”

“ဧည့်ခံရမယ်၊ ဘယ်လိုဧည့်ခံရမှာတဲ့လဲ။ သော်က အဲဒီလိုအတတ်ပညာမျိုးမတတ်”

အရှောင်အတိမ်း ဂျက်ဆီဂျိန်းပါပဲလား။ မနက်ဆယ်နာရီလောက် ရောက်လာတာတောင်မှ သူမ မအားသေးဘူးလို့

အကြောင်းပြနေတာလေ။ မနက်ဖြန် ဆိုင်ဖွင့်ရင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်နေတာမို့ အပိုပြောတာမဟုတ်မှန်း သိစေလေ၏။

ကြမ်းထက်မှာ ချထားသည့်ပန်းအိုးတွေက အစီအရီလေ။ သူက ဒီနေ့ Off မို့ ခါတိုင်းလို Suit ဝတ်စုံမျိုးမဝတ်ဘဲ Style Pants နှင့် Sport Shirt ပင် ဝတ်ခဲ့ပါ၏။ သူဝတ်လာတာက အထက်က ဆင်စွယ်ရောင်နှင့် အောက်က နက်ပြာပါ။ သူမ ဒီနေ့ဝတ်ထားတာက အောက်ခံ T-Shirt အဝါဖျော့ဖျော့ကလေး အပေါ်မှာ Shirt လက်ရှည်အဖြူနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီအနက်လေ။

“ကိုယ်က သော် တကူးတကညှော်ခံရမယ့်လူမျိုးမှမဟုတ်တာ။ ဒီလိုပဲ ခြံထဲမှာ အပင်တွေ လိုက်ပြုစုကိုများ တွယ်ကပ်နေလိုက်တာ သော်ရာ”

“ဦးဘုန်းက ကိန်းကဏန်းတွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတဲ့ဟာ၊ ဘယ်နှယ် သော့ရဲ့အပင်တွေဘက် စိတ်ကူးပြောင်းလာရတာလဲ။ မဆီရယ်မှမဆိုင်”

“မင်းပဲ တစ်သက်လုံးပျော်ချင်ရင် သစ်ပင်စိုက်ဆို”
သော့စကားနှင့် သော့ကိုပြန်ခွပ်လိုက်တာမို့ ဟက်ခနဲ

ရယ်ချလိုက်မိလေ၏။ မဆိုးဘူး၊ ဦးဘုန်းက စကားပြောတဲ့နေရာမှာ လိမ္မာပါးနပ်ပြီး ကိုသားထက် အများကြီးသာတယ်လေ။

“ဟာဟာ! အဲဒါဆို ဦးဘုန်း မိန်းမမယူတော့ဘူးပေါ့လေ”

“ဘယ်ရမလဲ၊ လူ့လောကထဲရောက်လာပြီး လူ့တာဝန် မကျေပွန်ရင် အလကားဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ဒါနဲ့များ တစ်သက်လုံးပျော်ချင်တယ်လို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်သေး။ ယူမယ့်လူရော တွေ့ပြီလား”

“တွေ့ပြီ”

“ဘာလဲ၊ ဖြူကိုတော့ ရွေးလို့မရဘူးနော်၊ ဖြူက ကိုသားရဲ့နှလုံးသားဗျ။ ကိုသားကိုတော့ အသည်းကွဲရအောင် မရက်စက်ချင်ပါနဲ့”

“ဖြူဖြူမဟုတ်ပါဘူး သော်လဲ့... ဖြူဖြူကိုသာ ကိုယ်သဘောကျရင် ခုပြော ခုယူလို့ရတယ်။ မေမေတို့ကအစ ဖြူဖြူနဲ့ကိုယ့်ကို ဖြစ်စေချင်ကြတာ”

“ဒါဆို ဦးဘုန်းရင်ထဲမှာ ရှိနေတာက တစ်ယောက်ပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်”

“လုပ်ငန်းရှင်တွေထဲကပဲလား”

“No!”

“မာနခပ်ကြီးကြီးမှဟုတ်ရဲ့လား”

ရယ်ချေပြီ။ သော်ပြောတာတွေထဲမှာ ရယ်စရာဖြင့်မပါဘဲနဲ့ ဦးဘုန်း ဘာကိုသဘောကျပြီး ရယ်ရတာပါလိမ့်။ ပြေရာပြေကြောင်းနှင့် စကားပြောကြွယ်တာမို့ ဦးဘုန်းနှင့် သော် ဘယ်သောအခါမှ စကားများရတာမျိုးမရှိပါချေ။ ကိုသားနဲ့များ ဆယ်ခွန်းမှာ ရှစ်ခွန်းလောက်က ရန်စကားဖြစ်ပြီး အမြဲအော်ဟစ်နေရတာမဟုတ်လား။

“ဟင်လို့”

“အင်း၊ ကြီးတယ်ပဲဆိုပါတော့”

“ဦးဘုန်းဖေဖေနဲ့ မသိကြဘူးလား၊ အဲဒီတစ်ယောက်ရဲ့မိဘတွေနဲ့လေ”

“သိတော့သိတယ်၊ သိပ်အရင်းအနှီးကြီးမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ကော်ကောင်းကောင်းသုံးပေါ့ကွ၊ Super Glue မျိုး”

ရယ်ပြန်လေ၏။ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သော် ပြောသမျှ
လိုက်ရယ်နေတာ ဒီလူကြီး ဒီနေ့ ဆေးလုပ်မသောက်လာဘူး
ထင်ပါရဲ့။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ကော်သုံးလို့ရရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ သူက မာ
သမှ သံကတောင် အဘခေါ်ရမယ်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား... ဦးဘုန်းတောင် သော်နဲ့
ပေါင်းပြီး ဟာသပြောတတ်လာပြီ။ တော်တယ် ဆရာ”

နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်မိကြ၏။ သော်လက်လှမ်း
မမီသည့်ချိတ်တွေကို လှမ်းချိတ်တော့ ဦးဘုန်းက သော့လက်ထဲ
မှ ပန်းအိုးတို့ကိုယူ၍ ကူချိတ်ပေးလေသည်။ အင်း၊ ကိုသားဆို
ဒီလိုမျိုးကူလုပ်ပေးဖို့ ဝေးစွာလေ။

“ဦးဘုန်းလို လူကြီးလူကောင်းကို ခေါင်းမညိတ်တဲ့မိန်း
ကလေးရယ်လို့ ရှိပါ့မလား။ ဒီလောက်သဘောကောင်းတဲ့လူမျိုး
ကို။ ထင်တာတော့ ပဲများနေတာပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဘာလဲ၊ ပဲများတာ”

“ဪ၊ မူယာမာယာများတာကို ပြောတာလေ။ ဟုတ်
သားပဲ၊ သော်က ဘော်ဒါတွေနဲ့ပြောနေကျအတိုင်း မေ့မေ့ပြီး
ပြောမိသွားတာ။ Sorry!”

“သူငယ်ချင်းတွေလည်း အကုန်ချာတိတ်တွေချည်းပဲ
လား”

“ဒါပေါ့”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှ မပါဘူးလား”

“No! သော်နဲ့ကိုသားက အိမ်နီးချင်းမို့ ပိုရင်းတယ်။
ကျောင်းနေတော့ နန္ဒက ကိုသားညီလေ။ သော်နဲ့ရွယ်တူမို့ တွဲ
ဖြစ်ကြတာ။ နောက်မှ ကျော်သက်နဲ့မြင့်မြတ်က နန္ဒနဲ့အိမ်နီးပြီး
ငါးယောက်အုပ်စုဖြစ်သွားတော့ ငါးယောက်ပေါင်း လောင်းကျော်
အဖွဲ့ဖြစ်ရော”

သော် လှေကားရွှေ့ပြီး အလုပ်လုပ်တော့ ဦးဘုန်းက
လှေကားကို ကိုင်ပေးထားလေ၏။ ဒါမျိုးတော့ ကိုသားကလည်း
သော့ကို ကူပေးနေကျလေ။ ကုမ္ပဏီအလုပ်ကို ကြိုးစားလေ့လာ
နေရပြီမို့ သော့ဆိုင်ကိုတောင် သူမရောက်ဖြစ်တာ ကြာပြီပဲ။ အရင်

ကဆို သော် စက်ဘီးနဲ့ထွက်လာရင် 'ဟေ့ကောင် နေဦး'ဆိုတဲ့ အသံကိုတောင် လွမ်းသလိုအထိဖြစ်နေပြီလေ။

“လေးယောက်ထဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုအခင်ဆုံးလဲ”

“အင်း၊ အားလုံးတန်းတူပါပဲ ဦးဘုန်းရဲ့။ နန္ဒနဲ့သော်ကျ နန္ဒထက် ခုနစ်ရက်ကြီးတော့ နိုင်လို့ရတာပေါ့။ အားလုံးထဲမှာ ကိုသားက ဗိုလ်အကျဆုံး၊ သူ့ကိုချည်း အားလုံးက သည်းခံရတာ”

“ကိုသားဆိုတာ အိမ်နာမည်လား”

“အင်းပေါ့၊ ကိုသားနာမည်ရင်းက မြတ်သိပ်တဲ့။ ဘာလဲ၊ ဦးဘုန်းနဲ့ဖြူကို အတူတူဝိုင်းလှမယ့်လူဆိုပြီး Enemy List (လူဆိုးစာရင်း) မှတ်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဪ၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်၊ ဖြူဖြူကိုမကြိုက်ပါဘူးလို့ ကြုံပြောထားရဲ့သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ခဏခဏစွပ်စွဲနေရတာလဲသော်ရဲ့”

“သိနိုင်ဘူးလေ၊ တော်ကြာ ဟောင်ကောင်ကားတွေထဲက Boss တွေလို ဒီကောင်ကိုဖြိုလိုက်ဆိုပြီး လူဆိုးတွေနဲ့

လက်တို့လိုက်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ သော့ဘော်ဒါအကောင်းစားလေး ခေါင်းကွဲမယ့်ကိစ္စမျိုးတော့ ကြုံတွေ့ထားရတာပေါ့”

“ဟင်းဟင်း... စိတ်ကူးယဉ်ပါ၊ သော်ရယ်”

ပြောတော့ဖြင့် အားလုံးတန်းတူဆိုပြီး သော့စိတ်ထဲမှာ အဲဒီတစ်ယောက်ကိုတော့ ပိုအလေးထားပုံပါပဲလား။ သူငယ်ချင်းဆိုရင်လည်း အဲဒီအဆင့်မှာပဲ ရပ်ထားသင့်တာပေါ့ သော်။ ကိုယ့်မဟုတ်တဲ့ သူစိမ်းတစ်ဦးကို ကိုယ့်ထက်ပိုတဲ့သံယောဇဉ်တွေ ဖြစ်တည်နေမှာကို အစိုးရိမ်ဆုံးမို့ပါလေ။

“သူတို့တွေနဲ့ အခု ဘွဲ့ယူပြီး တွေ့ဖြစ်ကြသေးလား”

“တွေ့တာပေါ့ ဦးဘုန်းရဲ့၊ သော်တို့အုပ်စုက မိဘတွေချင်းပါ သူငယ်ချင်းဖြစ်ကုန်ကြတာ။ အရင်က တစ်လတစ်ခါဆုံတယ်၊ နန္ဒတို့ Internet Cafe ဆိုင်မှာပေါ့”

“အရင်ကဆိုတော့ ခုရော”

“အခုက ကိုသား မလိုက်နိုင်တော့ဘူးလေ။ သော်ကတော့ တစ်ပတ်မဟုတ်တောင် နှစ်ပတ်တစ်ခါ သွားဖြစ်တယ်။ ဒါပဲ ပျော်စရာရှိတာကိုး။ သူတို့လည်း ဒီရက်မျိုးဆို လေဒီဆွဲ

ဘေဘီတွေကို ဘေးချိတ်ထားကြတာပေါ့”

“ချစ်သူရှိကြတယ်ပေါ့လေ”

“ရှိတယ်၊ ကျော်သက်က Computer သင်တန်းမှာ သင်ပေးနေတဲ့ မမညီပြာပြာနဲ့ငါ့နေတာ။ မြင့်မြတ်က အခု Final တက်နေတဲ့ Zoo Major က ဝါဝါလေးနဲ့ငါ့သွားပြီ။ နန္ဒက သူတို့တစ်လမ်းကျော်က အခုမှ First Year စတက်မယ့် ပိစိညောင်တောင့်စာကလေးကို ချိန်နေတုန်းမို့ ဝိုင်းလှောင်နေရတာ”

“မြတ်သိင်္ကကရော”

“အင်း၊ ကိုသားက ဖြူကိုကြွေတယ်ပြောထားပြီး ခုချိန်ထိ အလုပ်ရှုပ်နေလို့ မတိုးတက်ပေါင်း။ သော်က ကြားပွဲစားလုပ်ပြီး ဖြူဆီ ဟိုဟာပို့ပေး ဒီဟာပို့ပေးနဲ့ လုပ်လုပ်နေရတာ ကြာရင် ဖြူနဲ့ငါ့ဖွဲ့ပဲရှိတော့တယ်... ဟား ဟား ဟား ဟား”

သူမဘာသာသူမ သဘောကျပြီး ရယ်မောနေတာမို့ ငေးကြည့်နေမိ၏။ အဲဒီလို ရိုးသားပွင့်လင်းမှုရှိတာလေးကိုက ချစ်စဖွယ်ဖြစ်နေတာလေ။ များသောအားဖြင့် မိန်းကလေးတွေဟာ အမျိုးသားတွေရဲ့ စကားပြောဆိုတိုင်း ရုတ်သလိုကြောက်သလို

မျက်လွှာချ၊ အကြည့်ဖယ်၊ ရုက်ကိုးရုက်ကန်းပုံစံမျိုးလုပ်တတ်လေ့ရှိပေမယ့် သော်ကတော့ အဲဒါမျိုးမရှိဘဲ သူမ Style နှင့်ပင် ပေါ့ပါးသွက်လက်နေပါ၏။

“ဖြူဖြူကိုကျ ကိုယ်နဲ့သဘောမတူဘူးပြောပြီး သော်ကတော့ သဘောကျနေတယ်ပေါ့လေ”

“အဟင်း၊ ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး ပြောမိတာပါ ဦးဘုန်းရ။ အဲဒီလိုမျိုး သူ့ရှေ့ပြောမိလို့ကတော့ ဒေါသပုန်ထပါလေရော”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ကိုသားပေါ့”

“ဖြူဖြူနဲ့စတာတောင် မနာလိုဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဖြူကိုမနာလိုတာမဟုတ်ဘူး ဦးဘုန်းရဲ့၊ သော့ကို”

“ဘယ်လို”

သူ့ရင်ထဲ ထိတ်သွားရပါ၏။ သော့ကို မနာလိုဘူးတဲ့။ ဘုရားရေ! သူစိုးရိမ်ရမယ့်အခြေအနေမျိုး ဖြစ်ကုန်မှာလား။ ပြောတော့ သူငယ်ချင်းဆိုပြီး သူမတို့နှစ်ဦးရဲ့မသိစိတ်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်များ ရှိနေပြီလား။

“သော့ကို့၊ ဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့၊ နန္ဒမိဘတွေက နန္ဒနဲ့သော့ကို သဘောတူ
တယ်ပြောတုန်းကလည်း တစ်အုပ်စုတည်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
သစ္စာဖောက်ရမလားဆိုပြီး ဂုန်းဒိုင်းကျဲပါရောလား”

“ဟင်! ခုန သော်ပြောတုန်းကဖြင့် နန္ဒမှာ ချစ်ရမယ့်သူ
ရှိနေပြီဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နန္ဒနဲ့သော်က အမြွှာလိုပဲဖြစ်နေတာ၊
နန္ဒဆို အန်တီမူ့ကို ဘာပြောတယ်ထင်လဲ”

“အင်း”

“အဲဒီအရိုးခေါင်းတပ်ကို ယူရမယ့်အစား ငှက်ပျောတုံး
ပဲ၊ ဖက်ပြီး သေပါရစေတဲ့... ဟား ဟား ဟား ဟား”

တော်ပါသေးရဲ့၊ ညီနဲ့လည်း မကြိုက်ဖြစ်ပေလို့ပဲ။ ဘယ်
လိုဖြစ်ပြီး ဒီဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုနဲ့မှ သူမ ပတ်သက်နေရပါလိမ့်နော်။
ညီနဲ့သဘောမတူဘူးလို့ တားခဲ့တဲ့ အဲဒီမြတ်သိင်္ဂရဲ့နှလုံးသားက
သော့အပေါ် ရိုးမှရိုးသားပါရဲ့လား။

“သူဘာပြောသေးလဲ”

“ပါးစပ်ပိတ်သွားတာပေါ့၊ အဲဒါ သူမသိအောင် ဖြူဆီ
ပစ္စည်းတွေ သွားပို့ပို့နေတာသိရင် တစ်စခန်းက ထဦးမှာ”

“မိန်းကလေးချင်းလည်း အူတိုတာပဲလား”

“တိုပါ၊ သူဖြူကိုထိရင် လက်သီးတဲ့၊ အားလုံးက သော့
ကို ယောက်ျားလေးလို့ပဲ မြင်ကြတာ ဦးဘုန်းရဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါ
သော့ကိုယ်သော် မိန်းကလေးဆိုတာတောင် မေ့နေပြီ။ ဖေကြီး
က ‘ဗျာ’လို့ သော်၊ ထူးမိတိုင်း အမြဲသူတယ်”

ရင်ထဲမှာ အပူလာဟပ်ချေ၏။ ရင်မောရပါလား ကလေး
ရယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်ဖြူစင်ရိုးသားတယ်ပြော
ပြော၊ မင်းနှုတ်ဖျားကနေ ‘ကိုသား’ ဆိုတဲ့နာမ်စားက မကြာခဏ
ပါနေတတ်တာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

မခင်နဲ့ မခေါ်နဲ့လို့ပြောပြီး ပိတ်ပင်ရလောက်အောင်က
လည်း ကိုယ်တို့က မသက်ဆိုင်သေးတာပေါ့။ ကိုယ်လည်း ဒီ
လို မနာလိုအူတိုခွင့် လိုချင်လိုက်တာပေါ့။ ကိုယ်ကလွဲပြီး ဘယ်
ယောက်ျားလေးနဲ့မှ အရောမဝင်ရဆိုပြီး မင်းကိုပိတ်ပင်တားဆီး
ချင်တာပါ သော်။ သို့သော် သူမ စိတ်ညစ်ရမယ့်အခြေအနေမျိုး

၂၂၆ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

ကိုဖြင့် သူ မဖန်တီးပုံပါလေ။

“ကိုယ့်အကြောင်းတွေရော အတင်းပြောဖြစ်ကြသေးလား”

“ဖေကြီးနဲ့လား”

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ပါပြောတာ”

“ဟင်းဟင်း... အတင်းမပြောပါဘူး၊ ဖြည်းဖြည်းပြောတာ”

သဘောတကျရယ်နေပြန်ချေ၏။ သူမမျက်နှာထက်မှာ ထိုသို့သော အပူအပင်ကင်းစင်သည့် ရယ်မောရိပ်တို့ကိုသာ ထင်ဟပ်စေလိုပါ၏။ အချစ်ဆိုတာ ပူလောင်စေတဲ့ ‘မီး’ တဲ့။ မင်းကို ကိုယ့်ချစ်ခြင်းတွေ ပုံအပ်ချင်ပေမယ့် ပူစေလောင်စေလိုတဲ့စိတ်မျိုး မရှိတာကို နားလည်စေချင်ပါတယ် သော်။

မေတ္တာတရားရဲ့ အေးမြမှုတွေနဲ့ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ လုံခြုံစွာ ထွေးပွေ့ထားချင်တာ တစ်သက်လုံးအတွက်ပါပဲ။ ဒါကို မင်းယုံကြည်ပေးနိုင်မလား။ ‘ချစ်တယ်’ ဆိုတာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြောထွက်ချင်ပေမယ့် အဲဒီစကားလုံးရဲ့နက်နဲ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၂၂၇

သိမ်မွေ့မှုကို မင်းနားလည်ပေးနိုင်ပါ့မလား ‘ပန်းသော်တာ’။

ကားကို ဆိုင်ရှေ့မှဖြတ်အမောင်း မှန်ချပ်များမှတစ်ဆင့် နှိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် ကားဘရိတ်ကို အမြန် နှင်းလိုက်မိပါ၏။ ဘုရားရေ! သော်နဲ့အနီးဆုံးမှာရှိနေတာ ဘယ်သူများပါလိမ့်။ သူနဲ့မဆုံဖြစ်တဲ့ကာလအခိုက်အတန့်မှာ သူထင်ထားတဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်က သော့အနီးမှာ ဘယ်အချိန်က ချောက်လာခဲ့ရတာပါလိမ့်။

ကားတံခါးကို ဖွင့်ဆင်းလိုက်စဉ် သူမက ဟိုလူကို လှေကားပေါ်မှ ငုံ့ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ကမ်းပေးလိုက်သည့်လက်ထဲသို့ သော်က သူမလက်ကိုထည့်ပေးကာ လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလေသည်။ ကြည့်စမ်း! ဒီလက်သွယ်သွယ်လေးကို အဆုပ်ကိုင်ခွင့်မျိုး ဒင်းမှာရှိလို့လား။ တောက်!...

ဒေါသတကြီးဖြင့် မှန်ချပ်တံခါးကို တွန်းဖွင့်စင်လိုက်စဉ် ခေါင်းလောင်းသံနှင့်အပြိုင် သူ့အသံထွက်လာလေ၏။

“သော်!...”

□□□

ရွှေပဒေသာစာပေ

သော့ဘဝမှာ ဒီလောက်မိတ်ရုပ်စရာမျိုး တစ်ကြိမ်မှ
မရှိခဲ့ပါ...

ဘဝကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့
ခါးပါးလေး ဖြတ်သန်းလာခဲ့တဲ့လူကိုမှ ဘာကြောင့် ဒီလိုတွေ
ခြစ်စေရတာလဲ...

သူငယ်ချင်းက သူငယ်ချင်း...
မိတ်ဆွေက မိတ်ဆွေ...သီးခြားစီ ရှိသင့်တာပေါ့...
ခုတော့ ဒီနှစ်ယောက်လုံးက သော့ကိုမှ မိတ်ဝင်စား
ကြသတဲ့လေ...

တစ်ယောက်က သော်ငယ်စဉ်ကတည်းက ချစ်ခင်
တွယ်တာခဲ့ရသည့်လူ...

နောက်တစ်ယောက်က သော် ခင်မင်လေးစားရသည့်
သူ...

ဒီနှစ်ယောက်တည်းကမှ ဘယ်သူ့ကို သော်ရွေးချယ်
ဧည့်ပါလဲ...

✓ 'အချစ်'ဆိုတဲ့အရာကို ကာလရှည်ကြာ မေ့လျော့သို
က်ထားခဲ့ပါလျက် သော့ရင်ထဲကို အဲဒီအရာက အလျှင်အမြန်
ဆက်လာစေတာလေ...

ပန်းသော်တာ

အခန်း (၁၅)

“ဟာ... ကျားသားမိုးကြီး၊ ဒီနေ့ Off ရက်မို့ ရောက်
လာတာလား GM ကြီးရဲ့”

ကြည့်စမ်း! ပြောလိုက်ပုံက ဘာမှမထူးဆန်းသည့်နှယ်
ပင်။ လေ့ကားအောက်ရောက်သည်နှင့် ဟိုလူက သော့လက်ကို
လွှတ်ပေးလိုက်တာမို့ တော်ပါသေးရဲ့။ သို့သော် သူမလက်ကို
အနုမြောမရှိ ရက်ရက်ရောရော (သူများလက်ထဲသို့) ထည့်ပေး
လိုက်တာကတော့ အတော်လွန်နေတာလေ။

“ငါကိုမခန့်ပါနဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အကောင်းပြောတာပါ ကိုသားရ၊ ညနေ နန္ဒတို့နဲ့တွေ့မယ်ပေါ့လေ”

“မင်းကရော”

“သော် ဒီနေ့မအားဘူး”

“ဘာကွ!”

“ဟုတ်တယ်၊ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်”

“နေပါဦး... မင်းက ငါအားတဲ့နေ့မှ မအားဘူးပြောရအောင် ဘာအထာလဲကွ၊ သော်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သော် တကယ်မအားတာပါ ကိုသားရဲ့ အိမ်မှာ ဒေါ်လေးလည်း နေသိပ်မကောင်းဘူးလေ။ ဟိုကောင်တွေနဲ့က အပတ်စဉ်ဆုံနေကျပဲဟာ”

“ဒေါ်လေးနေမကောင်းတာ ဆရာဝန်ခေါ်ပြပေါ့ကွ။ မင်းက ဆရာဝန်မို့လို့လား။ ဘာများလုပ်တတ်လို့လဲ”

ကြည့်ပါဦး၊ သော်ပြောသလိုပင် ဒီကောင်လေးက သော်အပေါ် တကယ်မိုလ်ကျတာပင်။ ပြောနေတာကိုက အထက်စီးကနေ စီးစီးပိုးပိုးကြီးမဟုတ်လား။ ဒါကို သူ့သော်က သည်းခံပြီး

စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ပြန်ပြောနေရတယ်လို့။

“ကိုသားကလည်းကွာ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ သော်က ကိုသားတို့လို အမေရှိတဲ့သူမဟုတ်ဘူးလေ။ ဒီဒေါ်လေးရဲ့ရင်ငွေ့နဲ့ ကြီးပြင်းလာရတာကို သိရဲ့သားနဲ့”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ ဆရာဝန်ခေါ်မယ်ဆိုလည်း Ph-one ဆက်ခေါ်တော့လေ။ ဒီမှာ ဘာလို့အချိန်ဖြုန်းနေရတာလဲ”

ကဲ၊ ဘာကိုဒေါသထွက်လာတယ်မသိ။ ဒီဒေါသကုမ္ပဏီကတော့ သော်ကိုပြဿနာလာရှာပြီလေ။ ကုမ္ပဏီ GM ပဲဖြစ်တော့မယ်၊ စိတ်က ခုထိမပြောင်းသေးဘူး။ ဘယ်လိုကောင်လဲမသိ။

“ဒေါ်လေးက ဆရာဝန်ခေါ်ရလောက်တဲ့အထိ ဖြစ်တာမှမဟုတ်တာ”

“မင်း ခုနပြောတုန်းကတော့ ဒေါ်လေးနေမကောင်းလို့ ဟိုကိုမသွားဘူးဆို။ ဘာအချိုးလဲကွ”

“ညှဉ်သည်ရှေ့ မင်းစကားပြောဆင်ခြင်ကွ”

“ဘာလို့ဆင်ခြင်ရမှာလဲ၊ မလိုဘူး... အပိုတွေ၊ ခင်ဗျားက ဘာကိစ္စရှိလို့ ဒီရောက်နေရတာလဲ”

ဟော! သော့ကိုပြောရင်းမှ ဦးဘုန်းဘက် လှည့်ချေပြီ။
ရစ်တဲ့နေရာမှာတော့ ကိုသားတို့က ဂျပန်မူလီထက်တောင် အရစ်
ပိုနေသေးတာလေ။ ဦးဘုန်းက သော့လှေကားကို ဆိုင်ထောင့်
နားသို့ ရွှေ့ပေးရင်းမှ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။

“ကိုယ်က မင်းဧည့်သည်မှမဟုတ်ဘဲ မြတ်သိင်္ဂရဲ့ ဘာ
အတွက်ရောက်လာလဲ မင်းသိဖို့မလိုဘူးလို့ ကိုယ်ယူဆတယ်”

“ဘာဗျ၊ သော်က ကျုပ်သူငယ်ချင်း”

“ကိုယ်သိတယ်လေ”

“သိရင် သူနဲ့ကျုပ်ဆိုင်တာကို ခင်ဗျားနားလည်ပေါ့ဗျ၊
သော့နားမှာ ကျုပ်တို့ဘော်ဒါတွေကလွဲပြီး ဘယ်ကောင်မှ လာ
ကပ်လို့မရဘူး”

“ဟုတ်လား သော်၊ မင်းသူငယ်ချင်းနားလည်အောင်
ရှင်းပြပေးပါဦး”

ကြည့်စမ်း! ပါးနပ်လှချည်လား။ သူက တမင် မဆုံဆုံ
အောင် ဒွဲကြီးယှဉ်နေပါလျက်နဲ့ ဒီလူက ဘေးကိုရှောင်ထွက်သွား
တာလေ။ သော့ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ပုံကိုက အပိုင်ပါပဲ

လား။ သူ့ကိုရှင်းပြရအောင် ဒီကောင်က သော်နဲ့ဘာလဲ။

“သော်”

“ဟာ... ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကွ၊ အဲဒါ သော့မိတ်ဆွေ၊ ဦး
ဘုန်းမြင့်ရှိန်တဲ့။ ဦးဘုန်းက ကိုသားကိုသိပြီးသား။ လူချင်း ခုမှ
ဆုံတာ”

မိတ်ဆွေတဲ့။ ‘ဦးဘုန်း’တဲ့လား။ ဘာလို့ ဒီနာမည်ကို
အဖျားဆွတ်ခေါ်ရပါသလဲ။ ဒီဆိုင်ကို အမျိုးသမီးအများစု လာနေ
ကျမှန်း သိပါလျက် ဒီလူစိမ်းကိုဝင်ထွက်ခွင့်ရအောင် သော် ဘာ
ကြောင့် ခွင့်ပြုထားရပါသလဲ။

“ငါမခင်ချင်ဘူး”

ကြည့်! ဂျစ်ပါပြီ ကိုသားကတော့။ အားနာဟန်ဖြင့် ဦး
ဘုန်းကိုကြည့်လိုက်စဉ် နားလည်ပြီးဖြင့် ခေါင်းအသာညိတ်ပြ
လေ၏။ အသက် ဒီလောက်မကွာပါဘဲနှင့် တည်ကြည်မှုက ဘာ
ကြောင့် သိသိသာသာကွာခြားနေတာပါလိမ့်။

“ကိုသားကလည်း”

“ငါမရင်းနှီးချင်တဲ့လူတွေနဲ့ လိုက်မိတ်ဆက်မပေးစဉ်း

နဲ့ သော်ရဲ့။ ဒီညနေ လိုက်မှာလား၊ မလိုက်ဘူးလား၊ ဒါပဲပြော”

“မလိုက်ဘူး”

“မိသော်!...”

“သူမလိုက်ချင်တာကို အတင်းမခေါ်ပါနဲ့လား မြတ်သိင်”

“ခင်ဗျားနဲ့မဆိုင်ဘဲ ဝင်မရှုပ်ပါနဲ့ဗျ။ သူစိမ်းက သူစိမ်းလို သီးသန့်နေစမ်းပါ”

“မင်းက ဘယ်လိုလဲ မြတ်သိင်၊ ကိုယ်က စကားပြောတာ ယဉ်ကျေးပေမယ့် မင်းက အရမ်းရင့်သီးရတယ်လို့၊ မင်းရဲ့ မိဘတွေက မဆုံးမလို့ ဒီလောက်ရိုင်းနေရတာလား”

“ဘာဗျ၊ ခင်ဗျားနော်၊ ကျုပ်မိဘတွေကို ဘာအကြောင်းကြောင့်နဲ့မှ ထည့်ပြောစရာမလိုဘူး။ သော်နဲ့ဘယ်လောက်များ ရင်းနှီးမှုရှိလို့ ဒီလောက်ထိ ဝင်ပြောနေရတာလဲ”

အခြေအနေက မထင်မှတ်ဘဲ တင်းမာလာပါရောလား။ ဦးဘုန်းကို အိမ်ခေါ်သွားရမှာမို့ နှင်လို့မဖြစ်ပါလေ။ ဒါဆို ကိုသားကိုပဲ နှင်ရတော့မှာပေါ့။ သူ့ဘာသာ သွားစရာရှိတာကို မသွားဘဲ

သော့ဆိုင်ထဲလာပြီး ရစ်နေရတယ်လို့။ ခက်ပါ ကိုသားရယ်။

“ကဲ၊ တော်ပါတော့”

“ဘာလို့တော်ရမှာလဲ၊ မင်းနဲ့ပြောလို့မှမပြီးသေးတာ သော်ရဲ့”

“ပြောစရာရှိလည်း နောက်မှအေးဆေးပြောလို့ရတာပဲ ကိုသားရာ။ သော် မအားဘူးလို့ပြောနေတယ်မဟုတ်လား”

“မအားဘူး?... အခုမအားတာလား၊ ညနေမအားတာလား၊ ရှင်းရှင်းပြော”

“ကျစ်! မအားဘူးပြောနေတာ ကြားရဲ့သားနဲ့ ရစ်ပြီ။ အခုအိမ်ပြန်ရင် ဒေါ်လေးကိုဝိုင်းကူပေးရမှာ”

“ဒါဖြင့် ညနေကရော”

“ညနေကျရင် ဘယ်မှသွားလို့မရဘူး၊ ဖေကြီးညှပ်သည်တွေကို Dinner ကျွေးဖို့ ဖိတ်ထားတယ်”

“ဘာ!”

ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲမြည်ဟည်းလေ၏။ ဦးမောင်က ညှပ်သည်တွေကို အိမ်ခေါ်ပြီး ညစာကျွေးမတဲ့။ ဘာသဘောလဲ။ သူ့တို့

တစ်သက် အိမ်ကို တော်ရုံလူ မဝင်ထွက်စေခဲ့တာလေ။ ခုတော့ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့များ ဒီလိုစီစဉ်ရတာပါလိမ့်။

သော်နဲ့သူ အဆက်အသွယ်ပြတ်တောက်နေတဲ့ သုံးလ တာအတွင်းမှာ တစ်ဖက်က အခြေအနေတွေပြောင်းလဲကုန်တာ သူ ဘာတစ်ခုမှ မသိလိုက်တာလေ။

“ဦးမောင်က ဘယ်သူတွေကို ဖိတ်ထားတာလဲ”

“သော် ဘယ်သိမှာလဲ”

“မင်းမသိဘဲနဲ့ အဲဒီညည်သည်တွေကို ညည်ခံစရာလား သော်ရဲ့။ ဦးနှောက်မရှိတာ”

“သော်သိပါတယ် မြတ်သိင်္ဂ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်... အန်ကယ် ဖိတ်ထားတာက ကိုယ်တို့ မိသားစုကိုပါ”

“ဘာ!”

သူ့မျက်လုံးတွေ စူးရှတောက်ပသွားလေ၏။ ကြည့်စမ်း! မထင်မှတ်တဲ့တိုက်ကွက်ပါပဲလား။ သော့ကို သူ့လျှော့တွက်ထား

မိတာလေ။ နန္ဒတို့သုံးယောက် အပြင်လူတွေကို ရွေးကြတာကို သိပါလျက် ဝင်မစွက်ဖက်မိခဲ့ပေမယ့် သော့ကိုကျ ဒီလိုအဖြစ်မခံ တာ အမှန်ပါပဲ။

“သော်”

“ဟာ! သော်မသိဘူး ပြောပြီးသားနော်”

“ဘာမသိရမှာလဲ၊ မင်း သိသိကြီးနဲ့ ငါ့ကိုတမင်ဖုံးကွယ် ထားတာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဘာမဟုတ်ဘူးလဲ၊ သော်... မင်း”

သူ ခြေလှမ်းရွှေ့လိုက်စဉ် ဦးဘုန်းက သော့ရှေ့မှ ပိတ်ရပ် ကာထားလိုက်လေ၏။ အလို၊ တယ်ထူးဆန်းတဲ့အဖြစ်ပါပဲ။ သော့ကို သူနိုင်ချင်သလိုနိုင်ခွင့်ရှိပါလျက် ခုတော့ သော့ရှေ့မှာ မားမားရပ်တည်ကာကွယ်ပေးတဲ့သူနဲ့ ကြုံနေရပြီလေ။

“ခင်ဗျား”

“သော့ကို မင်းဘာမှလုပ်ဖို့မလိုအပ်ဘူး၊ မြတ်သိင်္ဂ”

“ခင်ဗျားနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

၂၄၀ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဆိုင်တယ်ယူဆလို့ ပြောနေတာပဲ”

“သော်နဲ့ကျုပ်က...”

“သူငယ်ချင်းလေ၊ သူငယ်ချင်းဆိုရင်လည်း အဲဒီစည်းမှာပဲ မင်းရပ်သင့်တာပေါ့ မြတ်သိင်္ဂ။ ဒီထက်ပိုဆိုးလာရင်တော့ ကိုယ်က လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာမဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျား... ဟာ!... တောက်ကိ!”

အောက်ခြေနား ချထားသည့်ပန်းအိုးလေးကို သူ ပိတ်ကန်လိုက်မိ၏။ နံရံဘက် လိမ့်သွားသည့်အိုးလေးက ခွပ်ခနဲကွဲသွားချေပြီ။ လှည့်ထွက်ခဲ့ရင်း တံခါးမှ ခေါင်းလောင်းသံက သူ့ရင်တခိုင်းခိုင်းမြည်သံကို မမိနိုင်ခဲ့။

ခံပြင်းပါဘိ။ သူ့ဘေးမှာ အမြဲရှိနေခဲ့သည့်သော့ကို ဘယ်အချိန်ကများ ဒီလူ လုယူသွားပါလိမ့်။ ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်မှာနေတာလဲ၊ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်တုန်းကတည်းက သော့အနီးကို ကပ်ဖို့ကြံရွယ်နေခဲ့တာပါလိမ့်။

မေးခွန်းတို့က ဦးနှောက်ထဲ ချာချာလည်နေပြီး ပူလောင်လွန်းလေစွ။ ဒီလိုခံစားချက်မျိုးကို သူ့တစ်သက် တစ်ကြိမ်မှ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၂၄၁

မကြုံခဲ့ဖူးပါချေ။ ရင်ထဲထိ စီးကျလာသည့် ပူလောင်ခြင်းက တစ်ကိုယ်လုံးကို လောင်မြိုက်စေသည့်နယ်လေ။

သော်... ဘာသဘောနဲ့ မင်းအခုလိုမျိုး ဒီလူနဲ့ကိုယ့်ကို ဆုံစေခဲ့ရတာလဲ။

“ဟဲ့၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်လေ သားရယ်။ ကားကို ဒီတိုင်းကြီး မောင်းလာရသလား”

တိုက်ရှေ့မှာ ကားကိုဆောင့်ရပ်လိုက်သည်နှင့် မေမေက ရင်ဘတ်ဖိ၍ ကြုံလေ၏။ ကားတံခါးကို ပြန်ဆောင့်ပိတ်သံကလည်း ပိုကျယ်နေသည်လေ။

“သား”

“မာမိသိလား”

“ဘာကိုသိရမှာလဲ သားရဲ့... မေးပုံကိုက အရင်းမရှိအဖျားမရှိ”

“မာမိက အိမ်မှာရှိနေပြီး သူ့အိမ်ကို ဝင်ထွက်နေသမျှ ကားကို သတိမထားမိဘူးလား”

“ဘယ်သူ့အိမ်လဲ သားရဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ သော်ပေါ့၊ မာမိုသမီး သော်လေ”

ဒေါသကြောင့် မာမိုကိုပြောသည့်လေသံပင် မာကျောနေပေမည်။ အပြီး ယူလာပေးသည့် ရေဖန်ခွက်ကို သူ မယူတော့မာမိက လှမ်းယူကာ အပြီးကို ရှောင်နေစေရန် လက်ဟန်ပြလိုက်လေ၏။ ဒီဟာရိုက်နိုးမုန်တိုင်းက တစ်အိမ်လုံးကို ပတ်မွှေတတ်တာလေ။

“သော်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သော်က လူတစ်ယောက်နဲ့တွဲနေပြီ”

“ဘယ်လို”

ဒီတစ်ခါ ဇာနည်သြဿာသည့်မာမိုသက်မက မချပါလေတော့။ သူက လည်ပင်းမှာ ပတ်ထားသည့် Tie ကိုဖြည့်လျော့ကာ ချွတ်လိုက်ပြီး ဆက်တီမှာ ပစ်ထိုင်ချလိုက်မိလေ၏။

“ဘယ်ကလူလဲ၊ ဘယ်တုန်းက တွဲတာလဲ”

“အဲဒါကို ကိုသားလည်း သိချင်တာ”

“ကိုမောင်တို့အိမ်ကိုတော့ ဘယ်ကားမှ မလာပါဘူးသားရဲ့။ မလာဖူးတဲ့ကား ဝင်ထွက်ရင် မာမိလည်း မြင်မှာပေါ့။ မာမိ

က ခြံထဲမှာပဲ အနေများတဲ့ဟာ”

“သူက ဘယ်အချိန်လာသလဲမှ မသိတာမာမိရဲ့။ အခု ဒီကောင်နဲ့ ဆိုင်မှာအတူရှိနေတာကို မြင်ခဲ့တာ”

“ဆိုင်ထဲမှာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒင်းက သူ့လက်ကိုတောင် အနုမြောမရှိ ဟိုလူ့လက်ထဲကို ထည့်ပေးတဲ့အဆင့်ထိ ဖြစ်နေပြီ။ ကိုသားကတော့ နန္ဒနဲ့ဖြစ်သွားမှာစိုးပြီး ကြားထဲကနေ ကဖျက်ယဖျက်တွေ လုပ်နေခဲ့တာ အရူးကြီးကျနေတာပဲ။ ဒင်းက တခြားလူနဲ့ ဘယ်အချိန်ကတည်းက နွယ်လိုက်တာလဲမသိ။ သူငယ်ချင်းတွေကိုတောင် ဘာမှမတိုင်ပင်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပုန်း ခုတ်သွားတာ။ နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်ဘူး”

မျက်စိမှိတ်၍အော်လိုက်တာမို့ မာမိက သူ့ပန်းကိုအသာမိ၍ စိတ်လျှော့စေလေသည်။ ငါ တကယ်မကျေနပ်တာအမှန်ပဲသော်။ ပြောတော့ဖြင့် ငါ့ကို ဖြူလေးနဲ့ ကြားထဲကနေ ပွဲစားယောင်ယောင်ဘာယောင်ယောင် ဟန်ပြလုပ်ခဲ့ပြီး အခုတော့ ဘာသဘောလဲ။

မင်းကို ယောက်ျားလေးလိုပဲ သဘောထားခဲ့လို့ ဒီလို သက်သေပြလိုက်တာလား။ ကောင်မလေးတွေကိုပဲ(သူတို့နှစ်ယောက်) သဘောကျတဲ့ ယောက္ခလျာလေးလို့ မြင်ခဲ့တာကို ဒီတစ်ချိန်တည်းနဲ့ ပယ်ချပြလိုက်လေသလား ပန်းသော်တာ။

“မာမီ သေချာစုံစမ်းကြည့်ပါဦးမယ် သားရဲ့”

“မာမီစုံစမ်းတာ နောက်တောင်ကျနေပြီ။ ဒင်းက ဒီညပဲ အဲဒီကောင်မိသားစုကို Dinner ဖိတ်ကျွေးပြီ မာမီရဲ့။ မာမီ သွားမေးမှ Wedding Card ပဲ မာမီလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်လိမ့်မယ်။ တော်ပြီ၊ ဟိုကောင်တွေလည်း ဒီသတင်းကို ဘာမှ မသိကြတဲ့တုံး အ နုလပိန်းတုံးတွေချည်းပဲ။ တောက်!”

ဒေါသဖြင့် ခြေဆောင့်နှင်းခဲ့သည့် လှေကားမှအသံက တဒုန်းဒုန်း။ နားထင်ကို လာတိုးဆောင့်နေသည့်သွေးတိုးနှုန်းကလည်း တဒိုင်းဒိုင်း။ တောက်! ငါတော့ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး သေတော့မှာပဲ။ အဲဒါ မင်းကြောင့်ပဲ သော်။

ငါသာ ဒီရောဂါနဲ့ရုတ်တရက်သေသွားရင် မင်းကိုအရှင်ထားမယ်မထင်နဲ့ သော်ရဲ့။ နောက်ဘဝအထိ မင်းလက်ကိုဆွဲ

ပြီး အပါခေါ်သွားမှာ စိတ်ချ။ ငါက ပြောရင်ပြောသလို လုပ်တတ်တာ မင်းအသိပဲ။

တစ်ခြံကျော်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် မမြင်ရတော့ ကြားထဲမှာ ခံနေသည့်တိုက်အိမ်ကြီးကို စိတ်ထဲမှမကျေမနပ်ပြောဆိုမိတော့၏။ ငါ ဒေါသဖြစ်ရပြန်ပြီ သော်။

အခန်း (၁၆)

“သမီးရေ၊ သော်”

“လာပြီ ဒေါ်လေးရေ... ခဏလေး”

ခေါင်းလျှော်ထားတာ မခြောက်သေးခင် အောက်ထပ်
ကနေ အော်ခေါ်ရတယ်လို့။ နေ့ခင်းတုန်းက သော်တို့အိမ်ကို
ဦးဘုန်း မလိုက်ဖြစ်ပါ။ ဒီညမှ မိဘတွေနဲ့အတူ လာမယ်ဆိုပဲ။
ကိုသားနဲ့ပြဿနာဖြစ်ခါနီးမှ စိုးရိမ်လိုက်ရတာ မပြောပါနဲ့။ သော်
မှာ ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေ(အသစ်)ရတာနဲ့ မနာလိုတိုရှည်ဖြစ်
တာတော့ လွန်တာပေါ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ့ကျတော့ ရည်းစားထားဖို့ကြံဖန်ပြီး သော့ကိုကျ ဟို လူနဲ့မခင်နဲ့၊ ဒီလူနဲ့မခေါ်နဲ့လို့ Order ပေးစရာလား။ သူညီ နုနု နဲ့တုန်းကလည်း လူကို စည်းဖောက်တယ်၊ သစ္စာမရှိဘူးလေးတာ လေးနဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေပြောပြီး တားလိုက်တာအမော။

ဟိုက ဒင်းပဲ သော့ကိုစိတ်ဝင်စားနေပြီဆိုပြီး သုံးကောင် သား စွပ်စွပ်စွဲစွဲနဲ့ သော့ကို မရိုး(မဟုတ်သေးပါဘူး) ယောက်ဖ လို့တောင် နုနုကခေါ်ခဲ့သေးတာ မမေ့သေး။ ဒါကိုမသိဘဲနဲ့ ဦး ဘုန်းနဲ့များ သော့ကို ၂ ဝင်ရတယ်လို့။

“သမီး”

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

ဟော၊ အခန်းတံခါးကို ခေါက်တဲ့အထိ အရေးတကြီး လာခေါ်ရတယ်လို့။ ဒေါ်လေး ဘယ်လိုဖြစ်နေပါလိမ့်နော်။ Towel ဖြင့် ခေါင်းသုတ်နေရင်းမှ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရလေ၏။

“သော် အင်္ကျီတောင် မလဲရသေးဘူး ဒေါ်လေးရ။ ဧည့် သည်တွေ ရောက်လာပြီမို့လို့လား။ ကားသံဖြင့် မကြားပါဘူး”

“ရောက်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဧည့်သည်မဟုတ်ဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဧည့်သည်မဟုတ်ရင် ဘယ်သူလဲ”

“ကိုသား”

“ဟင်! သူက ဘာလာလုပ်တာလဲ။ ညကျ ဧည့်သည် ရောက်မှာပါဆိုမှ”

“အဲဒါတော့ ဒေါ်လေးလည်း မသိဘူးလေ”

“အခုဘယ်မှာလဲ”

“မီးဖိုခန်းမှာ”

“ကျစ်! ဒီကောင်တော့ လူကြီးတွေရှေ့မှာပါ ပြဿနာရှာ တော့မယ်ထင်ပါရဲ့။ ကိုသားကတော့ ဇွတ်ပဲကွာ”

ဒေါ်လေးပြန်ဆင်းသွားပြီမို့ ခေါင်းသုတ်တာကို ရပ်ပြီး အဝတ်အစားလဲရပါ၏။ အိမ်နေရင်း ခပ်လတ်လတ် T-Shirt နှင့် ဂျင်အပျော့စားကိုပင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဝတ်လိုက်ရသည်။ မျက် နှာကို သနပ်ခါးရေကျဲသာ ဖြစ်သလိုလူးလိုက်ပြီး ဆံပင်တွေကို ဘီးဖြင့် သုံးလေးချက်၊ ပြီးလိုက်ပါ၏။

တော်ကြာ လှတပတလေး ပြင်မိလိုက်ရင် ဖေကြီးက အကြောင်းမဟုတ်၊ ဒင်းက ထကြွသောင်းကျန်းဦးမှာ။ ဒုက္ခပဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သော့အဖြစ်က အဖေကိုမကြောက်ရဘဲ ဒင်းကိုကြောက်နေရတာလေ။ လှေကားမှအပြေးဆင်းကာ မီးဖိုခန်းဘက် ဆက်လျှောက်ခဲ့ပါ၏။ အခန်းဝသို့ရောက်စဉ် သခွားသီးစိပ်ကို ယူကိုက်လိုက်သည့်သူက သော့ဘက်ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။ ဒါက ဘာသဘောနဲ့ပါလိမ့်နော်။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟ၊ ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့၊ မင်းအိမ်ကို အခုမှဝင်ထွက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအိမ်လည်း ငါ့အိမ်ပဲ၊ ငါ့အိမ်ကလည်း မင်းအိမ်ပဲ၊ ဆန်းလို့လား”

သူက ထိမထင်ဟန်ဖြင့်ပြောကာ ခုံမှာပင် ဝင်ထိုင်လိုက်ချေပြီ။ သေချာတယ်... ဒီကောင် ဦးဘုန်းကို ပြဿနာလာထပ်ရှာတာလေ။ နေ့ခင်းက စကားများထားတာကို မကျေနပ်သေးတဲ့သဘောနဲ့ပေါ့။ ဦးဘုန်းက လူငယ်မို့ အကြောင်းမဟုတ်။ ဦးဘုန်းမိဘတွေကို အားနာစရာကောင်းတယ်လေ။

“ကိုသား”

“ဘာလဲ”

“အိမ်ကို ဧည့်သည်တွေလာမယ်လို့ ပြောထားတယ်လေကွာ။ သိရဲ့သားနဲ့”

“အေးလေ၊ မင်းဟာမင်း ဧည့်သည်လာတာကြိုပေါ့။ ငါနဲ့ဘာဆိုလဲ။ ငါက ဒေါ်လေးနေမကောင်းဘူးဆိုလို့ လာတာ၊ ဒေါ်လေးကိုလာကြည့်တာ၊ နော်... ဒေါ်လေး”

စစ်ကူတောင်းသလိုအပြောကို ဒေါ်လေးက ပြန်မဖြေပါဘဲ ပြုံးရုံသာပြုံးပြလိုက်ပြီး တို့စရာပြင်နေတာကိုသာ ဆက်ပြင်နေလေ၏။ ဟင်းတွေအားလုံးကျက်ပြီမို့ ဒီတို့စရာကို နောက်ဆုံးမှ လုပ်နေတာမှန်း သော်သိပါသည်။ အိမ်အလုပ် အကုန်မလုပ်တတ်ပေမယ့် ဒေါ်လေးလုပ်သမျှ အကုန်မြင်နေကျပေကိုး။

“အခု ဒေါ်လေးနေကောင်းတာ မြင်ပြီမဟုတ်လား။ ပြန်ရင်ပြန်တော့ပေါ့”

“ငါ့ခြေထောက်နဲ့ငါလာတာ ပြန်ချင်မှပြန်မှာပေါ့။ မင်းငါ့ကိုညာတယ် သော်”

“ဘာညာလို့လဲ”

“မင်းဒေါ်လေးက ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေပါလျက်နဲ့ နေ

မကောင်းဘူးလို့ပြောတာ ညာတာမဟုတ်လို့ ဘာလဲ၊ ပြော”

“ဟာ... သော် အမှန်ပြောတာပဲကွ”

“ဘာအမှန်လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် သားရဲ့၊ မနက်က ဒေါ်လေး ခေါင်းနည်းနည်းမူးနေတာအမှန်ပဲ။ ဆရာဝန်လာမှ သွေးပေါင်ကျမှန်း သိရတာ”

“ဒါဖြင့် ဒီဟင်းတွေကို ဘယ်သူချက်တာလဲ”

“သော် ဝိုင်းကူချက်ပေးတာပေါ့ သားရဲ့။ ဟင်းအိုးနယ်တာ၊ မြည်းတာကို ဒေါ်လေးပဲ နည်းနည်းကူလုပ်ပေးရတာ”

တောက်! မနာလိုလိုက်တာနော်။ ဒီကောင် ဘာမှမချက်တတ်ဘူးဆိုပြီး နေနေတာ။ အခု ဒီကောင်ချက်တဲ့လက်ရာကို သူ အရင်မစားရပါဘဲ ဟိုလူ အရင်ဆုံးစားခွင့်ရတယ်လို့။ မင်းမတရားဘူး သော်။

“ကိုသား”

“ဘာလဲ”

“လာ၊ လိုက်ခဲ့”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“လိုက်ခဲ့ပါဆိုနေမှပဲ”

လက်မောင်းမှဆွဲခေါ်နေပြီမို့ သူထလိုက်ခဲ့ရပါ၏။ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့လေ၊ အင်း ဘယ်လိုအချို့သပ်ပြီး သူ့ကို ‘ပ’လွှတ်မလဲဆိုတာ။ မင်းအကြောင်းကို ခရာစေ့တွင်းကျတဲ့အထိ သိတဲ့လူဆိုတာ ငါဆိုတဲ့မြတ်သိင်္ဂတစ်ယောက်တည်းရှိမှန်း မင်းသိပြီးသားပါ သော်ရာ။ ဒါနဲ့များ ငါ့ကိုလျှို့ဝှက်တဲ့ကိစ္စတွေများ ကြံဖန်လုပ်ရတယ်လို့။

“ကဲ၊ ဘာပြောချင်လဲပြော၊ ပြီးရင်ပြန်တော့”

“ဘာ!”

“သော့ကိုပြောချင်တာပေါ့ပြီးရင် ပြန်တော့လို့ပြောနေတာလေ”

“မိသော်”

“ဦးဘုန်းနဲ့ပြဿနာထပ်မဖြစ်ဖို့ သော် ကြုံပြီးတောင်းပန်ပါတယ် ကိုသား”

“မင်းက... မင်းက သူ့ဘက်ကနာပြီး ပြောတယ် ဟုတ်

လား၊ သော်”

“ကျစ်! အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ရင် မပြောနဲ့ပေါ့ကွ။ အခု ငါဘာမှမပြောရသေးဘဲ မင်းကြိုကာနေတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး”

“မဟုတ်ရပါဘူး၊ ဦးဘုန်းက လူငယ်မို့ ကိစ္စမရှိပေမယ့် ဦးဘုန်းမိဘတွေရှေ့မှာတော့ ပြဿနာမရှာစေချင်ဘူး ကိုသား။ သော် စေတနာနဲ့ပြောနေတာပါ”

“ဘာစေတနာလဲ၊ ငါတို့ဘော်ဒါတွေကို ဘာတစ်ခုမှ အသိမပေးဘဲ မင်းထင်ရာလုပ်နေတာ အဲဒါစေတနာလား။ သွားစမ်းပါ”

တိုက်ရှေ့မှာမို့ သူ့အသံက အတော်ပင် ကျယ်နေပါ၏။ အိမ်ထဲမှာ ဒေါ်လေးရှေ့မပြောချင်လို့ ခေါ်ထုတ်လာမှပဲ အပြင်က အကုန်ကြားကုန်တော့မှာလေ။ ကိုသားကတော့ ကွဲပြားပါလား။

ဘော်ဒါတွေကို မသိအောင် ခေါက်ထားတာမျိုးမရှိပါဘူး။ သော်၊ ဦးဘုန်းနဲ့ခင်မင်နေတာကို အကုန်လုံးသိထားတာပဲ။ မသိတာဆိုလို့ ကိုသားတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပါ။ ပြီးတော့ ဒီညနေ

ဧည့်သည်ဖိတ်တာကိုသာ သိထားပြီး ဦးဘုန်းတို့မိသားစုဆိုတာ မှန်း သော် မသိတာအမှန်ပါလေ။

“သော်က ဘာကိုအသိပေးရမှာလဲ”

“မင်းနဲ့ဒီလူကိစ္စလေ”

“သော် ဦးဘုန်းနဲ့ရင်းနှီးနေတာ အားလုံးသိပြီးသား”

“ဘယ်လို”

“နန္ဒတို့ အကုန်သိပြီးသားလို့ပြောတာလေ။ သော်တို့ ရိုးရိုးသားသားခင်တာ ဘာဖြစ်လဲ။ နန္ဒတို့တောင် နားလည်ပေးနိုင်သေးတာ၊ ကိုသားက”

“နားမလည်ဘူး”

“ကျစ်!”

ကလေးဆိုးကြီးလို ဂိုဏ်းပြန်ပါရောလား။ လုပ်နေတာက ကုမ္ပဏီမှာ GM, ဒီပုံစံနဲ့ ဟိုမှာ ဝန်ထမ်းတွေကို သူ့ဘယ်လိုများ အုပ်ချုပ်ပါသလဲ။ ပြုမူနေဟန်က ခုထိ အချိုးတစ်စက်ကလေးမှ မပြောင်းလဲသေးတာလေ။

“ငါ့တစ်ယောက်တည်းပယ်ပြီး ဟိုကောင်တွေပဲ သိတာ

တရားလား သော်ရဲ့။ ငါ့ကို ဘာလို့ပေးမသိတာလဲ။ ဟိုကောင်
တွေကလည်း ငါ့ဆီ Phone တစ်ချက်လေးတောင် ဆက်ဖို့သတိ
မရကြဘူး။ ဘာသဘောလဲကွ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ကိုသားက ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေ
နဲ့ ရှုပ်နေလို့”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

အော်ထည့်လိုက်တာမို့ သော်ပင် လန့်သွားရပါ၏။ ဘယ်
လိုဖြစ်နေပါလိမ့်နော်။ ညခုနစ်နာရီကျော်နေပြီမို့ ဧည့်သည်တွေ
ပါလာတော့မှာလေ။ ဖေကြီးက တမင်တကာပင် ဦးဘုန်းတို့အိမ်
ကို အရင်သွားလည်ကာ အိမ်သို့ခေါ်လာမှာကိုး။

“သော် ရှင်းပြတာ နားမလည်ဘူးလားကွာ”

“နားမလည်ဘူး၊ မင်းရော နန္ဒတို့ပါ ငါ့ကိုဝိုင်းဘောင်
ကြတာ”

“ဟာကွာ... ကိုသားကလည်း”

“မဟုတ်လို့လား၊ မင်းက ငါနဲ့အနီးဆုံးမှာနေတာ။ ဒီ
ကိစ္စ ငါ့ကိုအရင်ပြောသင့်တာပေါ့ကွာ။ ငါ့အိမ်နဲ့မင်းအိမ်က ခြေ

လှမ်း သုံးဆယ်တောင် မပြည့်ဘူး။ မာမိုဆီလည်း မကြာမကြာ
ရောက်ပါလျက်နဲ့ ဘာတစ်ခွန်းမှမဟတာ ဘာသဘောလဲ။ ဟို
ကောင်တွေကလည်း တခြားကိစ္စတွေတော့ ပြောပြီး ဒီကိစ္စကျ
Phone...ထဲမှာ တစ်ခွန်းမှထည့်မပြောဘူး။ အဲဒါ၊ဘောင်တာ
မဟုတ်လို့ ဘာလဲကွ”

“ကျစ်! ခက်လိုက်တာ ကိုသားရာ။ ကိစ္စရှင်းရှင်းလေး
ကို ရှုပ်အောင်လုပ်နေပြန်ပါပြီ”

“ငါက ရှုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကမှ ရှုပ်တာကွ သော်
ရဲ့”

“သော်ရှင်းပြနေတာဖြင့် နားမလည်ဘဲနဲ့”

“ဘာကိုနားလည်ရမှာလဲ”

ကဲ၊ ဆက်ဖုံးထားလို့လည်း အပိုပါပဲ။ သော် ဘယ်လို
ပဲကာထားကာထား လျှို့ဝှက်ချက်က မကြာခင်ပေါ်တော့မှာလေ။
ဖြူနဲ့ဆက်နွယ်ပြီး ဦးဘုန်းကို ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့တာကို အစကနေ
ပြန်ကောက်ပြရတော့မှာပါပဲ။ ခက်ချေပြီကော သော်။

“ပြောလေ၊ မင်းဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘူးမဟုတ်လား”

“ဘာလို့မပြောရမှာလဲ၊ ပြောနိုင်တယ်”

“ဒါဖြင့်ပြော၊ အဲဒီလူနဲ့ ဘယ်မှာတွေ့ ဘယ်မှာခင်ပြီး
ခုအိမ်ကိုပါ ဝင်ထွက်ခွင့်ပေးခဲ့တာလဲ... ပြော”

ကြည့်! လက်က ပါလာပြီ။ သော့ပခုံးကို နှစ်ဖက်ကိုင်
ကာ လှုပ်လိုက်တာမို့ ခပ်ပါးပါးခန္ဓာကိုယ်လေးက ယိုင်ထိုးသွား
ရလေ၏။ နိုင်စားလွန်းလှသည်လား။ အဲဒီလိုကြမ်းတမ်းလွန်းလို့
သူ့ကို ဖေကြီး ကြည့်မရတာလေ။

“ဖြူနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိတာ”

“ဘာ!”

“အဲဒါ ကံသားကြောင့်လည်းပါတယ်”

“ဘာငါ့ကြောင့်လဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဖြူနဲ့ရင်းနှီးချင်တယ်ပြောထားတော့
ဖြူဆီကို သစ်ခွပန်းအိုးလေး သွားပို့ပေးတုန်း သူနဲ့စတွေ့တာ”

“အဲဒါနဲ့ ပစ်ခင်လိုက်တာပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြူက မိတ်ဆက်ပေးပေမယ့် သော်
ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်ပါဘူး”

“အဲဒါဆို ဘာလို့ ဆိုင်ကိုရောက်လာတာလဲ။ အိမ်ကို
ဖိတ်တဲ့အဆင့်ရောက်နေတာတောင် မင်းဝန်မခံသေးပါလား သော်
ရဲ့ ဟင်”

“သော်မညာပါဘူး ကိုသားရာ။ တကယ်ပြောနေတာပါ။
သော့ဘက်က ခုချိန်ထိ ရိုးရိုးသားသားခင်ရုံထက် မပိုဘူး”

“မင်း မပိုပေမယ့် ဟိုက၊ ပိုလို့ ရှေ့ကိုဆက်တိုးလာတာ
ပေါ့ကွ။ ဒါကြောင့် ငါ့ကို Challenge ခေါ်တာပဲဖြစ်မှာ။ ငါ့ကို
များ လက်မှိုက်ကြည့်မနေဘူးလေးဘာလေးနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ရတယ်
လို့။ အဲဒါ မင်းအသုံးမကျလို့”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ခံငြင်းမယ်မကြနဲ့။ မင်းသာ သူ့ဘက်ရှိ
မနေရင် ဒီလူ ငါ့ကိုအပေါ်စီးက ဆက်ဆံလို့ရမလား။ ဒီဦးနှောက်
က စဉ်းစားပေါ့၊ တွေးခေါ်ပေါ့၊ ဆုံးဖြတ်ပေါ့ကွ”

ခေါင်းကိုလှုပ်ခါလိုက်တာမို့ မူးနောက်သွားရပါတယ်။ ကို
သားကတော့ သော့ကို အဆံ့ချောင်အောင် လုပ်ကြပြန်ပါပြီ။
လုပ်ချင်တာ ဖြစ်ချင်တာပဲသိတဲ့နေရာမှာတော့ နှစ်ယောက်မရှိပါ

၂၆၀ မမသဒ္ဓါမောင်

လားနော်။

“အာ... မူးတယ်ကွ”

“နှော့လား၊ အခု မင်း ငါ့ကိုခပ်စိမ်းစိမ်းဆက်ဆံချင်ပြီ
မဟုတ်လား။ အဲဒါတွေ ငါမကြိုက်တာ။ ဟိုကောင်တွေ ရည်းစား
အသီးသီးရသွားတာတောင် ဘော်ဒါကဏ္ဍကို အပွဲခံတာမဟုတ်
ဘူး။ မင်းမှာ ဟိုလူရှိသွားတာနဲ့ ငါ့ကိုအထိတောင် မခံချင်တော့
ဘူးမဟုတ်လား”

“ကျစ်! မဟုတ်ဘူးဆိုနေမှကွာ”

“မင်းမှာ အဲဒီဘူးတစ်လုံးပဲ ရှိတော့တာလား။ ခေ့ထဲ
သွားမျှောပစ်လိုက်”

“အား! ညစ်လာပြီကွာ။ မင်းက ဇွတ်ကြီးတင်နေတာပဲ”

“ဘာ၊ မင်းလဲ၊ လာပြန်ပြီလား၊ မင်း”

“ဦးဘုန်းနဲ့ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးလို့ ဒီလောက်ရှင်းပြနေတာ
မှ မယုံရင် သော်က ဘယ်လိုရှင်းရမှာလဲ”

“ရှင်းမနေနဲ့၊ လုံးဝမယုံဘူး။ မင်းဘက်က မနွယ်ဘူး
ဆိုရင် သူနဲ့ကင်းကင်းနေ။ ဆိုင်လည်း မလာမခန့်၊ အိမ်ကိုလည်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ၂၆၁

မလာစေနဲ့။ အေး၊ Phone ပါ မဆက်စေနဲ့။ ဒါပဲ”

လုပ်ချလိုက်ပြန်ပါပြီ။ သော်နဲ့ရင်းနှီးတဲ့ယောက်ျားတွေ
ကို မခင်ရ မပေါင်းရဆိုပြီး ပြောပြန်ပါပြီ နောက်တစ်ယောက်လေ။
မအေးနဲ့သားကတော့ စိတ်တစ်ထပ်တည်းပါပဲလား။

“ဒီလိုတော့ မရဘူးလေ၊ ဦးဘုန်းက သော့ဆီလာတဲ့
Customer ကွ”

“မရလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“အဲဒါဆို ညမှ Phone ဆက်ရှင်းမယ်ကွာ။ လောလော
ဆယ် ဖေကြီးပြန်ရောက်တော့မှာ။ ကိုသား ပြန်နင့်”

“မဆက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဆက်မှာ၊ စိတ်ချ”

“နာရီ”

“ဆယ်နာရီကွာ”

သူ မကျေမနပ် မှုန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်နေစဉ် ခြံထဲသို့ ကား
နှစ်စီးက ဝင်လာတော့၏။ ငါ့ကိုနှင်ပြီကော၊ သော်။

□□□

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၇)

“ဖိုးသား ဘာလာလုပ်တာလဲ သမီး”

“ဟိုလေ၊ ဒေါ်လေးနေမကောင်းဘူးဆိုလို့ လာကြည့်
တာ ဖေကြီးရဲ့”

ဖေကြီးကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်စဉ် ကိုသားက ခြံ
မှပြန်သွားလေပြီ။ နောက်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည့်အန်တီတို့
ကို လှမ်းပြီးပြလိုက်ပေမယ့် သော့အပြီးက အီလယ်လယ်ဖြစ်နေ
မည်မှန်း သိပါ၏။

“သမီးက အချောလေးပဲ သားပြောတုန်းက ဒီလောက်

၂၆၄ ❖ မမသဒ္ဓါမောင်

ချောမယ်လို့ ထင်မထားဘူး”

“အာ၊ သော်တာ မချောပါဘူး အန်တီရဲ့။ အဲဒီဦးဘုန်းက လျှောက်ဖွနေပြန်ပါပြီ။ အိမ်ထဲကိုကြွပါ အန်တီ”

ပဋိသန္ဓာရစကားဖြစ်ပေမယ့် သော့မျက်နှာ အနည်းငယ် နွေးသွားရပါ၏။ ဟုတ်တယ်လေ၊ သော့ကို ဒီလိုမျိုး ဘယ်သူက မှ မပြောဖူးတာကိုး။ ဒီသနပ်ခါးရေကွဲကွက်ကြားနဲ့မျက်နှာကိုများ အချောလေးတဲ့။ ဟာဟာ! ရယ်စရာကြီးနော်။

“သားကို ဦးဘုန်းလို့ခေါ်တယ်?”

“ဟုတ်”

“အဲဒါတောင် မနည်းခေါ်ခိုင်းရတာ မေမေရေ။ သော်က စကားပြောရင် ယောက်ျားလေးလို တောင့်တောင့်ကြီးရယ်”

“ဟောတော်၊ ဖြစ်ရမယ်”

“ခုန သမီးရဲ့သူငယ်ချင်းလား”

အန်ကယ်က သော့ပခုံးကို အသာဖက်ကာ မေးတော့ ဦးဘုန်းက ပြုံးစစဖြင့် ကြည့်လေ၏။ ဘယ်လိုအပြုံးပါလိမ့်။ သော့ကို လူကြီးအတော်များများက ထိုသို့ဖက်လှဲတကင်း ရင်းရင်းနှီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❖ ၂၆၅

နှီးရှိတတ်ပါ၏။ ကိုသားဒက်ဒီ ဦးဦးအဂ္ဂါလည်း ထိုအတိုင်းပါပဲ။ ဒါကို ဦးဘုန်းက မည်သို့သဘောနှင့် ပြုံးကြည့်ရပါသလဲ။

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်၊ သော်ငယ်ငယ်ကတည်းက သူငယ်ချင်းပါ”

“ကိုဘုန်းနဲ့သူ၊ ဘယ်သူက ပိုပြီးသဘောကောင်းလဲ”

“ဟာ... မေမေကတော့လုပ်ပြီ သူက သူ့သူငယ်ချင်း ဘက်ကပဲ လိုက်တော့မှာပေါ့ဗျ”

ဦးဘုန်းက သော်မဖြေခင် ဝင်ပြောလေ၏။ ကိုသားမှာ ဘယ်လိုအကျင့်စိုက်ရှိတယ်ဆိုတာကို သော်မပြောပြပါဘဲ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့သိသွားပြီးပြီလေ။ သို့သော် သော့သူငယ်ချင်းလေးကို သူစိမ်းတရံက မကောင်းပြော မကောင်းမြင်တာကိုတော့ဖြင့် ဘော်ဒါကဏ္ဍအရ သော် မခံမရပ်နိုင်ပါချေ။

“ဦးဘုန်းကတော့ သော့ထက် လေးငါးခြောက်နှစ် ကြီးတာဆိုတော့ အကြီးတစ်ယောက်က အငယ်ကို ညှာသလိုမျိုး သဘောထားကြီးတာပေါ့ အန်ကယ်ရဲ့။ ကိုသားကတော့ သော်နဲ့ သက်တူရွယ်တူမို့ အဲဒီလို သည်းမခံပေမယ့် သူငယ်ချင်းလို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

တော့ သဘောထားရှိပါတယ်။ ဟဲဟဲ... စိတ်ကတော့ အတော် ပုပ်တာ ဦးဘုန်းအသိပဲ”

ခပ်တိုးတိုးရယ်ဖြစ်ကြလေ၏။ ဦးဘုန်းသဘောထားကြီး တာက မိဘတွေကအစပါပဲ။ ကိုသားကတော့ ဦးဦးနှင့်အန်တီ သဘောကောင်းပေမယ့် သူတစ်ယောက်တည်းသာ စုန်းပြုံးတစ် ယောက်လို ပုပ်စပ်နေတာလေ။

“မြရေ၊ ထမင်းပွဲအဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီလား”

“ပြီးပါပြီ အစ်ကိုကြီး၊ ဟင်းချိုတစ်မျိုးပဲ ပြင်ဖို့ကျန်ပါ တော့တယ်”

“သော်၊ ကူပေးပါ့မယ် ဒေါ်လေးရဲ့”

“အလို! သမီးလည်း ဟင်းချက်တယ်ပေါ့လေ”

“ဟင်းဟင်း... အထင်မကြီးနဲ့ အန်တီရေ၊ သော်က ထမင်းအိုးကိုတောင် ကောင်းကောင်းမတည်တတ်တဲ့အထိ Ex-pect ဖြစ်တာ... ဟား ဟား ဟား ဟား”

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြီး ရယ်တာကို သဘောကျကြ ပြန်လေ၏။ ထမင်းစားခန်းထဲရောက်တော့ သော်က ဒေါ်လေးနှင့်

အတူ ဟင်းချိုပန်းကန်လုံးတို့ကို လင်ဗန်းထဲထည့်ကာ ကူသယ် ပေးပါသည်။ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ကို ငါးဆုပ်လုံးနှင့်ချက်ကာ ပဒတ် စာ၊ အုပ်ထားတာမို့ ဟင်းချိုရနံ့က သင်းပျံ့လို့ပါလေ။

“သုံးဆောင်ပါ ကိုအောင်နဲ့ မစိမ့်ရေ၊ လက်ရာကတော့ ကျွန်တော်ညီမလက်ရာဆိုတာ သိပြီးရောပေါ့။ သမီးကတော့ အပင်ဆို မြက်ကအစ လှအောင်စိုက်ရုံကလွဲပြီး ဘာကိုမှစိတ် မဝင်စားဘူးဗျို့”

“သမီးက မအေဟူထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မအေဆီက အချောအလှအကုန်ယူထား တာလေ။ ကျွန်တော်နဲ့တူတာဆိုလို့ အရပ်အမောင်းပဲရှိတယ်”

လုပ်ပြန်ပြီ။ အနေခက်အောင် ဖေကြီးကအစ ပြောနေ ပြန်ပါရောလား။ အန်ကယ်နှင့် အန်တီကို ဟင်းတွေဦးဖယ်ထည့် ပြီးမှ ဖေကြီးကို ထည့်ပေးတော့ ဦးဘုန်းက ထမင်းပန်းကန်ကို ‘မ’ပြီး သော့ဆီလှမ်းပေးလေ၏။ ဟော၊ ဒါ ကိုသား Style ပါ ပဲလား။

“ဟာ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မထည့်ဘူး”

၂၆၈ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဘယ်ရမလဲ၊ ကိုယ်လည်း လူကြီးစာရင်းဝင်လေ။ သော် ဦးဖယ်တဲ့အထဲ ပါရမှာပေါ့”

“သမီးရော တစ်ခါတည်းဝင်မစားဘူးလား”

“ဟိုလေ၊ နောက်မှပဲ ဒေါ်လေးနဲ့အတူ စားမလားလို့”

“မဟုတ်တာ သမီးကလည်း တစ်ခါတည်းအတူစား လိုက်ပါ။ ဒေါ်လေးက သိပ်နေလို့မကောင်းလို့ စားဖြစ်ချင်မှစား တော့မှာ”

“ဘာလဲ၊ အန်ကယ်တို့ရှေ့မှာ စားရမှာ ရှက်လို့လား”

“အာ... ဘာလို့ရှက်ရမှာလဲ အန်ကယ်ရဲ့ အစားနဲ့ပတ် သက်လာရင် သော်က ရှက်တာမျိုးမရှိပါဘူး”

“ကောင်မလေးတွေကို ပိုးကြေးပန်းကြေးပေးရင်တော့ ရှက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဦးဘုန်းနော်”

ဖြူကို ပန်းပင်သွားပေးတုန်းကအဖြစ်ကို ရည်ညွှန်းပြီး ပြောလိုက်တာမို့ သတိရသွားပြီး သော် ရှက်ရယ်၊ ရယ်လိုက်မိပါ တ်။ မျက်နှာရဲသွားတာကို ဖုံးဖိကာ ဖေကြီးဘေးရှိခုံမှာ ဝင်ထိုင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၂၆၉

လိုက်ရတော့သည်။ အား! ဦးဘုန်းနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားပါ ရောလား။

“ဇေသမီးက ဘယ်ကောင်မလေးကို သွားပိုးပန်းတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေကြီးရဲ့ ကိုသား သဘောကျနေတဲ့ ကောင်မလေးကို ပန်းပင်သွားပို့ပေးတာပါ။ ဦးဘုန်းနဲ့ စဆုံတဲ့နေ့ ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုတင်မောင်ရေ၊ နောက်နေ့မှာ စိမ့်မွှေး နေ့မို့ မဟူရာဘယက သွားဝယ်ရင်း ဆုံတာတဲ့။ အဲဒါ သားတော် မောင်က မအေကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးပြီး ပူဆာတော့တာ ဝဲ”

မြင်းခွာရွက်သုပ်ငွန်းကိုခပ်ရင်း သော် အံ့သြသွားရပါတ်။ အထူးအဆန်းစကားပါလား။ ဦးဘုန်းက ဘာကိုများ ပူဆာတာ ပါလိမ့်။ ဖေကြီးကိုမော့ကြည့်တော့ နှစ်သက်သည့်အပြုံးမျိုးဖြင့် ပြုံးနေလေသည်။

“အဲဒါနဲ့ သားအမိတွေ စကားများနေတုန်း ကျွန်တော် ပြန်ရောက်တော့ သိရတာလေ။ သမီးနာမည်ကိုကြားမှ ကိုတင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မောင့်သမီးပဲဖြစ်ရမယ်လို့ တွက်လိုက်တာ မှန်တာမှ ကွက်တိပဲ”
 အလို! သော့ကွယ်ရာမှာ အတင်းအုပ်ကြတာပါလား။
 ဦးဘုန်းကို ဒီလိုပြောတတ်တဲ့လူမှန်း ထင်မထားတာမို့ မျက်မှောင်
 ကြုတ်လျက် ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ သူက သော့မျက်လုံးတည်
 တည်ကို စိုက်ကြည့်နေတာပါလေ။

“ဘယ်လိုလဲ သမီး”

“ဟင်... ဘာကိုလဲ”

“မောင်ဘုန်းက ဖေသမီးကို တောင်းနေပြီလေ”

“အာ... ဖေကြီးကလည်း”

“ဒါရုက်စရာမှမဟုတ်ဘဲ သမီးရဲ့ ဟိုတစ်လောကပဲ
 ဒီကိစ္စ သမီးကို ဖေဖေရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းပြောထားပြီးသားလေ”

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ မသိဘူးကွာ။ ဖေကြီး
 ကလည်း၊ သော် အဲဒါတွေ စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“စိတ်မဝင်စားလို့ ဖြစ်မလား၊ ဖေသမီးက ယောက်ျား
 မယူဘဲ မိန်းမယူမလို့လား”

ဝေါခနဲရယ်ကြစဉ် သော့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲရဲနီလေ၏။

ကုန်လုစစ်ထမင်းကို မည်သို့ဆက်စားရပါ့မည်နည်း။ အခုလေး
 တင်ပဲ ကိုသား သတိပေးသွားတာလေ။ ဟိုဘက်က ရှေ့ဆက်
 တိုးလာတာတဲ့။ ဒါကို သော် ဘာဖြစ်လို့ ကြုံမမြင်တာလဲ။ ဘေး
 လူက ကြုံသိကြုံမြင်နေသလိုမျိုး သော် မသိမမြင်ရအောင် ညံ့
 ဖျင်းလှချည်လား။

“မဟုတ်ပါဘူး”

ငြိမ်သက် တိုးသွဲ့သွဲ့။ သော်တော့ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်ဖြစ်
 နေပြီ နန္ဒရေ၊ မင်းတုန်းကလိုမျိုး သော့ကိုငြင်းဆန်သလို ပေါ့
 ပေါ့ပါးပါးလေး ဆန့်ကျင်ပြချင်ရဲ့။ သို့သော် သူစိမ်းတွေရှေ့မှာ
 သော် ရိုင်းပြလိုက်ရင် ဖေကြီး အရှက်ရသွားမှာလေ။

“မဟုတ်ရင် မောင်ဘုန်းကို စဉ်းစားပေးသင့်တာပေါ့
 သမီးရဲ့။ မရင်းနှီးတဲ့လူလည်းမဟုတ်၊ တစ်ယောက်အကြောင်း
 တစ်ယောက်လည်း သိနေပြီပဲ”

“သော်က ဦးဘုန်းကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပဲသဘော
 ထားတာ ဖေကြီးရ၊ အဲဒီလိုတွေ မတွေ့ထားပါဘူး။ စိတ်ရှုပ်စရာ
 ကြီး”

ရယ်ကြပြန်လေ၏။ သော့ကို ကလေးဆိုပြီး ရယ်စရာ လို့ မြင်နေကြပြီလား။ ဒီလိုမျိုးစိတ်ဝင်စားလို့ဆိုပြီး ပြောတာကို သော် တစ်ကြိမ်မှမကြားဘူးတဲ့။ စိတ်ထဲမှာ တုန်လှုပ်နေတာ အမှန်ပါလေ။ ရင်ထဲမှာ တုန်ရီနေပြီပဲ။

“ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ငါးပိရည်တွေချည်း ဆမ်း နေတာလဲ သော်ရဲ့”

ဦးမိုး သတိပေးလိုက်စဉ် သော့ထမင်းနည်းနည်းလေး က ငါးပိရည်တွေဖြင့် ပင်လယ်ဝေနေချေပြီ။ လူကြီးတွေ ဝိုင်းရယ် ကြတော့ ထမင်းစားဖွဲ့မှ ထရပ်လိုက်မိလေ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန် တာပါလိမ့်နော်။ ရှက်ဖွယ်ပါပဲ။

“တော်ပြီလား သော်ရဲ့”

“တော်ပြီ... သော် သွားနှင့်ပြီ”

“သမီးကတော့ကွာ”

ဖေကြီး ရယ်ဟဟပြောတာကို ဆက်နားမထောင်ဖြစ် တော့ဘဲ အိမ်ရှေ့ကို ပြေးထွက်ခဲ့မိတော့၏။ အပိုတွေများ လုပ် မိကုန်ပြီလား။ သော်ဆိုတာ သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာတောင် ရှက်

ကိုးရှက်ကမ်းဖြစ်တာမျိုး တစ်ခါမှမဖြစ်ဖူးတာလေ။

“သော်”

တိုက်ရှေ့မြက်ခင်းအနီးမှာ ရပ်နေမိစဉ် နောက်ပါးဆီမှ ခေါ်လိုက်သည့် ဦးဘုန်းအသံကို ကြားရလေ၏။ ဘယ်လိုလုပ် ရမလဲ၊ လှည့်ကြည့်ရမှာလား။ ဟင့်အင်း... သော့မျက်နှာ ခုထိ ရဲနေဦးမှာလေ။

“စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

စိတ်ဆိုးသွားလားတဲ့ ‘အင်း’ လို့ပြောရအောင်ကိုလည်း သော် မပြောရဲ။ သော့လို ဟိုမရောက်ဒီမရောက်ပုံစံနဲ့ ကောင်မ လေးကိုမှ စိတ်ဝင်စားတယ်ပြောရအောင် ဦးဘုန်းရဲ့အမြင်အာရုံ တွေများ ချွတ်ယွင်းနေပြီလား။

“ကိုယ့်ကို တစ်ခုခုပြောပါဦး သော်ရဲ့”

ဟစ်ခုခုတဲ့ ဘာကိုပြောရမှာလဲ။ ဘော်ဒါတွေနဲ့ဆို စကား ကို အလှအယက်ပြောရအောင် စကားလုံးတွေ ဖောဖောသီသီ ရှိခဲ့ပါလျက် အခုတော့ သော်ပြောဖို့စကားလုံးက ရှားပါးနေပါရော လား။

“မေမေတို့ပြောကြတာ အမှန်ပါ သော်။ ဖြူဖြူတို့ဆိုင်
မှာ သော်နဲ့ဆဲဆဲကတည်းက ကိုယ့်နှလုံးခုန်သံတွေ ပြောင်းဆန်
ခဲ့ရတာပဲ။ သော့လိုပုံစံလေးကိုမှ သဘောကျရလားဆိုပြီး ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုလည်း ပြန်ရယ်ခဲ့မိသေးတာ။ ဒါပေမဲ့ ညစဉ် မြင်မက်
တဲ့အိပ်မက်တွေတိုင်း သော့ကိုပဲ အမြဲတွေ့တွေ့နေတာ ကြာတော့
ကိုယ့်ဖူးစာရှင်ဟာ သော်ပဲလို့ တစ်ထစ်ချဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ”

ငြိမ်နေမိ၏။ ‘ဘာတွေလာပြောနေတာလဲကွာ’ ဟု စိတ်
ထဲမှပြောလိုက်ပေမယ့် နှုတ်ကမူ ထွက်မလာတာလေ။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ် သော့ကိုချစ်မိသွားတာ အမှန်ပါပဲ။
ချက်ချင်းလက်ငင်းကြီးတော့ သော် ဘယ်ဖြေနိုင်ပါ့မလဲ။ အချိန်
ယူစဉ်းစားဦးမှာပေါ့”

“သော် မသိဘူး”

အသံက တုန်နေသည်ထင်း။ ဦးဘုန်းက တိုးသဲ့သဲ့ရယ်
လိုက်လေ၏။ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သော်၊ ဦးဘုန်းကို စိတ်မဝင်စား
ဘူး။ ဦးဘုန်းထင်သလို ဖြစ်မလာဘူးဆိုတာ အသေအချာပါပဲ။

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ် ကလေးရဲ့၊ စောင့်ဆိုလည်း

ဘယ်လောက်ကြာကြာ စောင့်ပေးမယ်လေ”

အသည်းယားလိုက်တာနော်။ ‘ကလေး’တဲ့။ လျှာယား
စရာ သညာကိုမှ ဘာလို့ခေါ်လိုက်တာပါလိမ့်။ ခါတိုင်းဆို လျှာင်
ရယ်၊ ရယ်ချလိုက်မှာ မှန်ပေမယ့် ခုတော့ မရယ်ရဲပါလေ။

တစ်ခြံကျော်မှ Sound Box သံ မိုင်ကုန်ဖြင့် သီချင်း
သံက လွင့်ယုံထွက်လာလေ၏။ ကိုသားတော့ ပေါက်ကွဲချင်တိုင်း
ပေါက်ကွဲချေပြီ။

“တံခါးပိတ်လိုက်ပါဦး x x ပြန်ပြီးတော့ x x x စိတ်ချ
ရအောင်လို့ ကန့်လန့်ထိုး x x x ဂရုစိုက်လိုက်ပါဦး၊ နင့်အခန်း
တံခါးကို x x x ဘယ်သူမှပေးမဝင်နဲ့ ငါမကြိုက်လို့ x x x

“တံခါးပိတ်လိုက်ပါဦး x x x ပြန်ပြီးတော့ x x x စိတ်ချ
ရအောင်လို့ ကန့်လန့်ထိုး x x x ဂရုစိုက်လိုက်ပါဦး၊ နင့်အခန်း
တံခါးကို x x x ဘယ်သူမှပေးမဝင်နဲ့ ငါမကြိုက်လို့ x x x

ငါပြောချင်တာက နင့်နှလုံးသားနဲ့ချိန်ဆပြီး ပြောတာ
x x x အခွန်းရောက် ရင်ခွင်တံခါးဖွင့်ပြီးတော့ နေရာယူသွားမှာ
စိုး x x x

၂၇၆ မမသဒ္ဒါမောင်

“တံခါးပိတ်လိုက်ပါဦး x x ပြန်ပြီးတော့ x x x စိတ်ချ
ရအောင်လို့ ကန့်လန့်ထိုး x x x ဂရုစိုက်လိုက်ပါဦး၊ နင့်အခန်း
တံခါးကို x x ဘယ်သူမှပေးမဝင်နဲ့ ငါမကြိုက်လို့ x x

ငါပြောချင်တာက နင့်နှလုံးသားနဲ့ချိန်ဆပြီး ပြောတာ
x x x အစွန်းရောက် ရင်ခွင်တံခါးဖွင့်ပြီးတော့ နေရာယူသွားမှာ
စိုး x x x အိုး x x x စိုး x x x အိုး x x x

ငါပြောချင်တာက နင့်နှလုံးသားနဲ့ချိန်ဆပြီး ပြောတာ
x x x အစွန်းရောက် ရင်ခွင်တံခါးဖွင့်ပြီးတော့ နေရာယူသွားမှာ
စိုး x x x

ငါပြောချင်တာက နင့်နှလုံးသားနဲ့ချိန်ဆပြီး ပြောတာ
x x x အစွန်းရောက် ရင်ခွင်တံခါးဖွင့်ပြီးတော့ နေရာယူသွားမှာ
စိုး x x x အိုး x x x စိုး x x x အိုး x x x

“တံခါးပိတ်လိုက်ပါဦး x x ပြန်ပြီးတော့ x x x စိတ်ချ
ရအောင်လို့ ကန့်လန့်ထိုး x x x ဂရုစိုက်လိုက်ပါဦး၊ နင့်အခန်း
တံခါးကို x x ဘယ်သူမှပေးမဝင်နဲ့ ငါမကြိုက်လို့ x x x

□□□

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၈)

သော့ကို သင်းသင်းရဲ့လက်ထဲထည့်ပြီး စက်ဘီးကို ခပ်
သွက်သွက်နင်းလာခဲ့ပါ၏။ စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေတာမို့ ညက
ကောင်းကောင်းပင် အိပ်မပျော်ခဲ့တာလေ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့မှ
မတိုင်ပင်ရင် သော်တာလုပ်ရမှာပါလိမ့်။

“နန္ဒရေ... မင်းယောက်ဖ လာပြီဟေ့”

ကျော်သက်က အတွင်းခန်းထဲသို့ လှမ်းအော်လိုက်တာ
မို့ ပါးစပ်ထဲမှာ မုန့်ပလုပ်ပလောင်းဝါးလျက် နန္ဒထွက်လာလေ၏။
ဒင်းကတော့ စားဝင်အိပ်ပျော်ပုံပါလား။ မနာလိုချင်လိုက်တာနော်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“စောစောစီးစီး ဘာထကြောင်လာတာလဲကွ”

“ပြောစရာရှိလို့”

“Phone နဲ့ပြောလည်း ရတာပဲ သော်ရာ”

“Phone နဲ့မပြောချင်လို့ပေါ့ကွ။ ညစ်နေရတဲ့ကြားထဲ
မင်းက တစ်မှောင့်”

“Fuji နဲ့ လျှော်လိုက်ဟေ့”

မြင့်မြတ်က ဆိုင်ထဲမှလှမ်းအော်လိုက်လေ၏။ ဒီကောင်
တွေကျ ရည်းစားကိုယ်စီရှိပြီး မညစ်ကြပါလားနော်။ သော့မှာ
တော့ ဦးဘုန်းက တစ်မှု၊ ကိုသားက တစ်ရန်လေ။

“ဘာဖြစ်လာလို့လဲ”

“ဖေကြီးပေါ့ကွာ”

“ဟာ... သိကံနဲ့မဖြစ်ရတော့ အဖေနဲ့ရန်ဖြစ်ရတယ်လို့
သော်ရာ”

“ကျစ်! ဘာမှမသိဘဲနဲ့ စွတ်ပြောမနေနဲ့ကွ။ ငါ့ကို ဖေ
ကြီးက ဦးဘုန်းနဲ့စေ့စပ်ပေးမလို့ပြောတာနဲ့ ညစ်နေတာကို”

“ဟေ့! ဟေ့ကောင်တွေရေ၊ သော့ကို သူ့ Father

ကြီးက ဟိုဗလမောင်ကြီးနဲ့ Engage လုပ်ပေးမလို့တဲ့ဟေ့”

“မြန်လှချည်လားကွ”

ဆိုဝံ့ခွင့်ခါစမို့ အလုပ်ကိုယ်စီရှုပ်နေကြလေ၏။ နန္ဒက
ဆတ်ရောက်နေတာမို့ သော့ဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး စကားပြော
ပေးနေတာပင်။ ဒင်းတို့ကမှ အချင်းချင်းတိုင်ပင်ညှိနှိုင်းဖော် ရှိကြ
သေးတာ။ သော့မှာတော့ အနီးဆုံးရှိနေတဲ့ကိုသားကို ဘာမှတိုင်
ပင်လို့မရ။ ညက Phone ခေါ်မယ်ပြောထားပြီး မဆက်ဖြစ်တာ
မို့ ဒီမနက် လာရန်ထောင်မှာစိုးပြီး ဆိုင်မှာတောင်မနေဘဲ Stay
ရှောင်ခဲ့ရတာလေ။ ဘယ်အချိန်မှ ဒေါကြီးမောကြီးနဲ့ပေါက်ချလာ
ညော်မယ်။ ဒီနေ့ Monday မို့ သူ့မှာ ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေ ရှိသေး
တာလေ။

“ဦးမောင်ပဲ ပြောသေးတာမဟုတ်လား သော်ရဲ့”

“ဘာကသာ၊ ညကပဲ မိသားစုအစုံအလင်နဲ့ Dinner
စားကြပြီး ဦးဘုန်းကပါ ငါ့ကို Talky လွှတ်သွားတာ”

“ဟာဟာ! ဘယ်လိုလဲ အသည်းစကားတွေ ကြားရတော့
ငါး Heart လေး ရွစ်ရွစ်ဖြစ်မသွားဘူးလား”

၂၈၀ ❖ မမသဒ္ဓါမောင်

“မင်းနော်”

“အေး၊ ငါတို့က မင်းနဲ့သိင်္ဂကိုပဲ ဖြစ်စေချင်တာ သော်
ရ။ ဒီကောင် လက်နှေးနေတာနဲ့ ငါတို့သော် သူများနောက် ပါ
သွားတော့မယ်”

“အေးလေ၊ ငါ့အစ်ကိုဖြစ်ပြီး ညံ့ချက်က ကမ်းလွန်”

စားပွဲထိုးကောင်လေးတွေ ရောက်လာပြီမို့ ကျော်သက်
က သော်တို့နားမှခွာကာ ကောင်လေးတွေကို ဦးဆောင်ပြီး ခိုင်း
နေလေပြီ။ မြင့်မြတ်က Main Switch တွေ တစ်တန်တင်ကာ
တစ်ဆိုင်လုံးလင်းအောင် မီးထွန်းလိုက်လေ၏။

“အဲဒီတော့ မင်းဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ၊ ဦးဘုန်းလား”

“အေး”

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ၊ စိတ်မှမဝင်စားတဲ့ဟာကို”

“အနည်းဆုံးတော့ စဉ်းစားဦးမယ်လို့ မင်းပြောမှတ်
ကွာ။ မဘောင်စမ်းပါနဲ့”

“မပြောပါဘူးကွာ သူကပဲ ဘယ်လောက်ကြာကြာစောင့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❖ ၂၈၁

မယ်ပြောသွားတာ”

“အလဲ့! မဆိုးဘူး၊ ဒီလူကြီး အဝင်ညက်သားပဲ”

“ညက်မနေနဲ့ကွာ၊ ငါတို့ကမှ ကိုသားလက်ချက်နဲ့ စိပ်
ညက်ညက်ကျေမှာ”

“ဘာလို့လဲ”

“ဘာဖြစ်မှန်းလဲ၊ ငါ့ကိစ္စကို မင်းတို့သုံးယောက်ပါပေါင်း
ပြီး ဝိုင်းဖုံးထားလို့တဲ့။ လာပြီးစစ်ကြေငြာသွားတာ”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ညကပဲ”

ပြဿနာက မပေါ့ပါလေ။ တစ်ညလုံး တအုန်းအုန်းနဲ့
BOX သံမြင့်ပြီး ပေါက်ကွဲတာ တစ်လမ်းလုံးအသံ။ အလကား
စိတ်ပုပ်ကောင်။ ဒင်းအတွက် သော်က အကျိုးမဆောင်ပေးပေ
မယ့် ဒင်းကျ သော့ကို တစ်ချက်တောင် ငဲ့မကြည့်တာလေ။

“အဲဒီသိင်္ဂကတော့ကွာ၊ နှင်းပွင့်ဖြူဆိုလည်း တိတိကျ
ကျ ဖြူလိုက်ပေါ့။ ခုတော့ ဟိုလည်း မလွတ်၊ ဒီလည်း မလွတ်
နဲ့ ဆိတ်ဟိုဒင်းကောင် ဖြစ်နေပြီ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟာ၊ မင်းကလည်း နှိုင်းစရာရှားလို့ မြင့်မြတ်အစုတ် ပလုပ်”

မရယ်ဖြစ်ကြပါလေ။ သော့အပူတွေများ ကူးသံလိုဖြစ် ကုန်ပြီလား။ အေးအတူပူအမျှ ရှိခဲ့ကြတာမို့ သော်ခေါင်းခဲသည့် ကိစ္စကိုလည်း ဝိုင်းကူဖြေရှင်းနိုင်မယ်ထင်ပြီး ရောက်လာခဲ့တာပင်။

“ကဲ၊ မင်း တကယ်ပဲ အဲဒီလူကိုမကြေတူး... ဟုတ်”

“မကြေပါဘူးကွာ၊ ဒီလိုပဲ ခင်မင်စရာကောင်းလို့ ခင်ရုံ သက်သက်ပဲ”

“နည်းနည်းမှမပိုတာ သေချာတယ်နော်”

“သေချာတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဘာခက်လို့လဲသော်ရ၊ အများကို မလှူ၊ ကန်တော့ဆွမ်းသာယူဆိုပြီး ပွဲသိမ်းပေါ့။ မင်း Father ကြီးက ကျိုင်ရှာချင်ရှာဦးမှာ”

“ဖေကြီးကိုမကြောက်ရဘူးဟေ့၊ ဟိုကောင်ကိုကြောက် နေရတာ”

“ဘယ်သူလဲ၊ သိင်္ဂလား”

“အစစ်ပေါ့”

“အဲဒီလဒ်က ဘာယားမှန်းကိုမသိတာ။ ခွကျတာပဲ”

“လုပ်ပြန်ပြီ နောက်တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းက နာနေလား”

“အံ့မာ၊ ငါက ဘာလို့နာရမှာလဲ၊ အနေသာကြီး။ မင်း တို့သာ ဒင်းရန်လာရှာရင် ရှောင်နိုင်အောင် ကြိုးစားထားကြ”

“ဒီကောင်လောက်ကတော့ အပျော့... ပျော့... တို့ ဆိုင်ရှေ့ Scott ခုံးကျည်ရောက်လာပြီဟေ့”

မြင့်မြတ်က ပြောလည်းပြော၊ ရှောင်လည်းရှောင်သည့် အနေဖြင့် ထလစ်ချေပြီ။ ခုံတန်းပေါ်မှာ ခြေဆန့်ထိုင်နေရင်း နန္ဒ က သော့နားသို့ တိုးတိုးကပ်ပြောလိုက်လေ၏။ ဘာမှန်းမသိ ကွဲစိကွဲစေ့မို့ အသည်းယားကာ ဇက်ပူပြီး ခေါင်းကိုရှောင်၍ နန္ဒပေါင်ကို ဖြန်းခနဲရိုက်ချလိုက်မိတော့သည်။

မြင်လိုက်ပါ၏။ သော့မျက်နှာရဲပြီး ခေါင်းရှောင်လိုက်တာ ကိုရော၊ ရှက်ရှက်နှင့် နန္ဒပေါင်ကို ရိုက်လိုက်တာကိုပါ ထင်းခနဲ မြင်သာတာလေ။ ကြည့်စမ်း! ဒီကောင်နန္ဒ သော့ကို... သော့

ပါးကို...

“ဟေ့ကောင်... မင်းဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘာလုပ်လို့လဲ”

“မင်း ခုနဲ့ပဲ သော့ပါးကို နမ်းလိုက်တာ ငါမြင်တယ်ကွ။

မင်း၊ မင်း၊ ဘော်ဒါအကန့်ချင်း ကျူးကျော်ရလား... ငါ”

“သိင်္ဂ... သိင်္ဂ... ဟေ့ကောင်၊ မဟုတ်ပါဘူးကွ။ နန္ဒတိုးတိုးစကားပြောလိုက်တာ ငါတို့မြင်ပါတယ်”

“ဘာတိုးတိုးပြောရမှာလဲ၊ ဒီကောင် အဲဒီလိုလုပ်လိုက်လို့ သော့မျက်နှာ ရဲသွားတာပေါ့ကွ။ မင်းတို့ Bulb သီးတွေ ကျွမ်းကုန်ပြီလား”

နန္ဒအင်္ကျီကို ဆွဲကိုင်ထူလိုက်တာမို့ ကျော်သက်ရော မြင့်မြတ်ပါ အပြေးဝင်ဆွဲလိုက်ကြပေမယ့် သော်က သူထင်ချင် မြင်ချင်ရာမြင်ပြီး ဖြစ်ပုံကိုကြည့်ကာ မအောင့်နိုင်ဘဲ ရယ်ချလိုက်မိပါတော့သည်။ ကိုသားရဲ့ ၂ တွေက ငယ်ထိပ်ထိအောင် ပြည့်နှက်နေပါရောလားလေ။

“မရယ်နဲ့ကွ... မင်းကြောင့် ငါဒေါသတွေ ဟုန်းဟုန်း

တောက်နေတာ တစ်ညလုံးအိပ်လို့မရဘူး”

“အိပ်မပျော်ရင် အိပ်ဆေးသောက်ပေါ့ကွ”

“မင်းနော်... ညဆယ်နာရီ Phone လာမယ်ဆိုလို့ Phone နားမှာ ထိုင်စောင့်နေတာ မိုးကိုလင်းရော။ ငါ့ကိုမတည်ရင် ဘာလို့ ကတိလွယ်လွယ်နဲ့ ပေးရသလဲ။ မင်းတော့ ငါ့လက်ချက်နဲ့ အသက်ထွက်တော့မယ်နော်၊ သော်”

ကြည့်! ပခုံးကို ပိတ်တွန်းပြန်ချေပြီ။ မြင့်မြတ်တို့က တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်စိပြ မေးငေါ့နေချေပြီ။ ဒီကောင်တော့ ကုမ္ပဏီမသွားဘဲ ဒီကိုရောက်လာတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်နော်။

“မင်း ကုမ္ပဏီမသွားဘူးလားကွ”

“အဲဒါ ငါ့ကိစ္စပါ။ ငါ့ဘာသာငါ သွားသွားမသွားသွား မင်းအပူ တစ်ပြားသားမှမပါဘူး”

“ဦးဦးကုမ္ပဏီတော့ မင်းလုပ်ပုံနဲ့ ဒေါလီခံရတော့မှာပဲ”

“မရှည်ပါနဲ့၊ မင်းကရော ဆိုင်မဖွင့်ဘဲနဲ့ ဒီမှာဘာလုပ်

၂၈၆ ❖ မမသဒ္ဓါမောင်

လုပ်နေတာလဲ။ ငါ့ကိုအတွေးမခံဘဲ လာရှောင်နေတာမဟုတ်လား မှန်မှန်ပြော”

သိလိုက်ပြန်ပါပြီ။ သူ့ကုမ္ပဏီအလုပ်နဲ့ဆိုင် ဘယ်ဟာက အရေးကြီးသလဲဆိုတာကို သိရဲ့သားနဲ့များ လာရစ်နေရတယ်လို့ ခုန နန္ဒကိုသံသယဝင်သွားတဲ့ကိစ္စက ခဏနဲ့ပျောက်သွားပြီပဲ။

“ပြောလေ”

“ဒီလိုပဲ ပြောစရာရှိလို့ လာတာပေါ့ကွာ”

“ပြောစရာကလည်း ကုန်ကိုမကုန်နိုင်ဘူး။ ငါ့ကိုပြော ရမှာတော့ မပြောဘဲ ဒီကိုရောက်နေလို့ရမလား။ ညက ဟိုလူ ဘာပြောခဲ့တာလဲ”

နန္ဒကိုလှမ်းကြည့်တော့ နန္ဒက ဘာမှမတတ်နိုင်သည့် သဘောမျိုးဖြင့် ပခုံးတွန့်ပြလိုက်လေ၏။ ပြဿနာကတော့ ရှာ ကြုံဖြစ်ရဦးမှာလေ။

“မေးရင်ဖြေလေကွာ၊ မင်းဘယ်လိုလဲ”

“ဦးဘုန်းက ငါ့ကိုသဘောကျလို့တဲ့”

“တွေ့လား၊ ငါပြောရင် မင်းက မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ဘူးခံ

၂၈၇ ❖ ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ်

ဖို့ပဲသိတယ်။ မင်းဘက်က မြောင်းပေးနေလို့ ဟိုက အလိုလိုရေ စီးပြီး ဝင်လာတာ။ အသုံးကိုမကျဘူး”

“ဟာ! ဖြည်းဖြည်းပြောပါ သိင်္ဂရာ။ သော့တက်ကလည်း အဲဒီလူကို သဘောကျချင် ကျမှာပေါ့ကွ။ မင်း စွတ်ဟောက်မနေ ပါနဲ့”

“ဘာကွ! သဘောကျစရာလား။ ပုံစံကိုက မိန်းမကျမ်း ကျေတဲ့ရုပ်ကြီး။ သဘောမကျရဘူး... ဒါပဲ”

ကဲ၊ ဘယ်လိုဟာကြီးပါလိမ့်နော်။ သူ့ဟာသူ ဘာကို သဘောမကျမှန်းမသိပါဘဲ လူကိုလာကြိုးကိုင်ရတယ်လို့။ အမြင် ကပ်တယ်ကိုသားရေ။ ကျန်တဲ့ဘော်ဒါတွေမှန်သမျှ သော့အပေါ် နားလည်မှုရှိကြပေမယ့် ဒီစုန်းပြူးတစ်ယောက်တည်းကပဲ အမျိုး မျိုးပြဿနာရှာနေတာလေ။

“ငါ့ကို ဘုကြည့်မကြည့်နဲ့ကွ”

“သိင်္ဂရာ၊ သော်က မင်းညီမလည်းမဟုတ် ဘာမဟုတ်၊ လိုက်ပြီး Cover လုပ်နေလို့ရမလား။ နည်းနည်းပါးပါးစဉ်းစား ကြည့်ဦး”

“အေးလေ၊ ငါတို့တောင် ဘာမှမပြောကြတာ။ မင်း အနေသာကြီးပါကွ”

“မနေသာဘူး၊ မင်းတို့မပြောပေမယ့် ငါကတော့ ပြောရမှာပဲ။ သော့ကို ပိုင်တောင်မပိုင်ရသေးဘူး၊ အခုကတည်းက ငါတို့ကို တစ်ကန့်စီ ကန့်နေတာ မင်းတို့သိလို့လား”

“ဒါကတော့”

“ရုရှားရသွားရင် ငါတို့ဘော်ဒါတွေကို လမ်းတွေရင်တောင် နှုတ်ထက်ခွင့်ရှိပါတော့မလားမသိ။ မင်းတို့ရည်းစားတွေတောင် ငါတို့ထက် အရေးကြီးသလား တွေးကြည့်၊ ရည်းစားက မကြိုက်ရင် ဒီတစ်ယောက်ဖြတ်ပြီး နောက်တစ်ယောက် ထပ်တွဲလို့ရတယ်၊ ဒီဘော်ဒါတွေက သွေးကွဲပြီးရင် ဘယ်လိုမှပြန်ပြီးစုစည်းလို့မရဘူးကွ။ ဘော်ဒါအကန့်က Number one ပဲ။ မင်းလူကြီးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ငါသဘောမကျဘူး။ အေး၊ ဒီတော့ မင်းလည်း ဘာအကြောင်းကြောင့်နဲ့မှ ဒင်းကိုမရွေးလေနဲ့၊ သော်”

ကောင်းရော... သော့ကို ဖေကြီးက ရွေးချယ်သင့်တဲ့ လူဆိုပြီး ညကပဲ သေချာနားသွင်းထားတာ လောလောလတ်

လတ်ကြီးလေ။ ဒါကို သူ့ဘာသိလို့လဲ။ ဦးဘုန်းဟာ သော့ထက် အသက်ခြောက်နှစ်ခန့်ကြီးကတည်းက သော့ကိုသည်းခံပြီး အနစ်နာခံ အလိုလိုက်မယ့်သူတဲ့။

ကုမ္ပဏီလောကမှာ ဖခင်ရဲ့အရိပ်မမိဘဲ တစ်ခဏချင်း တစ်ဟုန်ထိုး နာမည်ကျော်ကြား အောင်မြင်နေတဲ့လူ၊ မိဘတွေက ပွဲစားတွေ မိတ်ဆွေတွေကတစ်ဆင့် အမျိုးသမီးလေးတွေနဲ့ ဆက်သွယ် စပ်ဟပ်ပေးနေပေမယ့် တစ်ယောက်ကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘဲ ခေါင်းခါချခဲ့တဲ့လူပါတဲ့လေ။

စီးပွားရေးဘက်ကိုပဲ တစိုက်မတ်မတ်နဲ့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လုပ်ကိုင်နေတဲ့ ဣန္ဒြေရှင်ကြီးက သော့ကို အမှတ်မထင်ပြုန်းစားကြီး တွေ့လိုက်ရချိန်မှာ နှလုံးသားကို ဖျတ်ခနဲဆွဲခါခဲလိုက်ရသလိုမျိုး လှုပ်ရှားမှုပြင်းစွာနဲ့ ချစ်သွားခဲ့တာဆိုပဲ။ တစ်ချို့တည်းနဲ့ တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်သွားရတဲ့ သော့ကိုမှမရရင် မဖြစ်တော့လို့ပါဆိုပြီး မိဘတွေကို အပူကပ်လေမှ သော့တို့အိမ်ကို သူရောက်လာရတာလေ။

ဒီလိုအဖက်ဖက်က ပြည့်စုံပြီး တည်ငြိမ်လေးနက်တဲ့လူ

မျိုးကိုမှ မရွေးရင် ဘယ်သူ့ကို သော်ရွေးပါတော့မလဲလို့နော်။

“ပေးလေ”

“ဘာပေးရမှာလဲ”

“အဲဒီလူကို ခေါင်းမညိတ်ပါဘူးဆိုတဲ့ကတိပေါ့။ တည်မှပေး”

တွေ့လား... ကိုသားတို့ရစ်ချက်က အဲဒီလိုလေ။ ဘယ်လိုလူမှန်းကိုမသိ။ ဦးဘုန်းဆို သော့ကိုအလေးထားပြီး ဘယ်တော့မဆို ဦးစားပေး လိုက်လျောတတ်ပါလျက် ဒင်းကတော့ ထိုသို့မဟုတ်တာလေ။

လူကိုပြောချင်သလိုပြော၊ နိုင်ချင်သလိုနိုင်၊ ထုချင်သလိုထုနဲ့ သူချည်း ဗိုလ်ကျနေတဲ့ကောင်။ ‘ဒင်းနဲ့မပေါင်းနဲ့၊ ဦးဘုန်းနဲ့မပေါင်းနဲ့’ ဆိုတဲ့ ကန့်သတ်ချက်မျိုးကို ရွေးခိုင်းရင်တောင် သော်က ဦးဘုန်းဘက်ကိုပဲ ရွေးလိုက်တော့မှာလေ။ ဟုတ်တယ်၊ ဒင်းကို သော် အတော်စိတ်ကုန်နေပြီ။

“မပေးနိုင်ဘူး”

“ဘာ!”

“သူ့ကိုခေါင်းညိတ်မညိတ်ဆိုတာ သော့ကိစ္စပဲ၊ ကိုသားနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မိသော်”

“သူက သော့အပေါ် အများကြီးကောင်းတယ်၊ နားလည်မှုရှိတယ်၊ ငဲ့ညွှာတယ်၊ အလိုလိုက်မှုရှိတယ်။ ဘာမဆို သော့ကို အရင်ဦးစားပေးပြီးမှ ဆုံးဖြတ်တတ်တာ။ မင်းလို အမြဲအနိုင်ကျင့်ဗိုလ်ကျတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး။ မလုပ်ရ၊ မကိုင်ရ၊ မကြည့်ရ၊ မထိရဆိုပြီး လိုက်ဘောင်ခက်နေတဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ ငါ ဦးဘုန်းကို ချစ်တယ်ကွာ... ဘာဖြစ်လဲ”

မျက်လုံးကြီးပြုံးပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲရဲနီလျက် သော့ကိုစိုက်ကြည့်နေသည့်သူ့ကို အားလုံး ဝိုင်းဝေးနေမိသည်မှာ တအံ့တဩပါလေ။

□□□

အခန်း (၁၉)

“တောက်!”

ရုံးခန်းထဲမှာမို့ သူ့တက်ခေါက်သံက အတော်ကျယ်သွား
ပါတာ။ နားထဲမှာ အထပ်ထပ်ကြားနေသည်က ‘ငါ ဦးဘုန်းကို
ချစ်တယ်ကွာ’ ဟူသည့်သော့အသံပါပဲ။ အာခံတတ်ပြီပေါ့။ ဘယ်
တော့မဆို စကားသုံးလေးခွန်းများ အော်ဟစ်ရန်ဖြစ်ပြီးတာနဲ့ ‘ကို
သားသဘောကွာ’ ဆိုတဲ့လေသံလေးကို မကြားရတော့ပြီ။

ရင်ဘတ်ထဲက နာလိုက်တာကွာ၊ မခံနိုင်ဘူး၊ ဘယ်လို
ကနေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တယ်မသိ။ တစ်ညလုံး မမှေးဖြစ်ဘဲ Ph-

one စောင့်ခဲ့ရတာ သူညာတာမဟုတ်ပါ။ ညက အဲဒီလူမိသားစု တစ်စု သူမတို့အိမ်ကို ရောက်လာပြီဆိုမှတော့ သတင်းထူးရှိပြီ ပေါ့။

ဒေါ်လေးကိုလာကြည့်တယ် အကြောင်းပြပြီး ဒင်းရှေ့မှာ ပေတေပြီး ထိုင်ဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်ပြီး သွားခဲ့တာပါ။ လူကြီးတွေ ရှေ့မှာ အားနာစရာတွေဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့ ပြန်ပါဆိုပြီး မရမက မျက်နှာငယ်လေးနဲ့တောင်းပန်လို့ သူပြန်ခဲ့ရတာ။ လေသံပျော့လေးနဲ့ သူနားဝင်အောင် ပြောလို့လေ။

အလကားအကောင်၊ မျက်နှာနှစ်ဖက်နဲ့ အကြွေစေ့လိုကောင်၊ အသုံးမကျတဲ့ကောင်၊ ဝါးခြမ်းပြားပိတ်ပတ်ထားတဲ့ အနီခေါင်းတပ်ကောင်... တောက်! ငါထုသတ်ရ၊ စိမ့်ညက်ညက်ကြတော့မှာပဲ။

“GM! နေ့လယ်နှစ်နာရီ Metting...”

“ငါမအားဘူး၊ လာမခေါ်နဲ့”

သူ့ Secretary မလေး အလန့်တကြားဖြစ်ကာ အခန်းပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ ခုံမှာ ငုတ်တုပ်ကြီး ထိုင်နေတဲ့လူ

က မအားဘူးပြောတာကို ဘယ်လိုယုံပါ့မလဲ။ ဒါဆို သော်ကရော မယုံလို့ပေါ့။ သူ့ကိုများ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောဆိုဝေဖန်လိုက်တာလေ။

အမြဲအနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျတဲ့အကောင်တဲ့။ ဟုတ်ရဲ့လား၊ သူက အဲဒီလောက်ထိ ဆိုးသွမ်းနေတဲ့လူဖြစ်နေသလား။ သူ့ကိုယ်သူ တစ်ခါမှမမေးကြည့်ဖူးတဲ့ ပဟေဠိတွေနဲ့ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ပြည့်ကျပ်နေတာအမှန်ပါလေ။

တစ်ဦးတည်းသောသားသမီးတွေချည်း စုဖြစ်နေတဲ့ ဒီ Group ထဲမှာ သူက လူဆိုးတစ်ဦးအဖြစ်နဲ့ ရှိခဲ့တာများလား။ အစာချေးများ၊ မနာလိုစိတ်များ၊ ပုပ်စပ်ညစ်ထေးတဲ့အကျင့်စရိုက်တွေနဲ့ပဲ ပြည့်နှက်နေခဲ့တာလား။

ဒက်ဒီနဲ့မာမီ အလိုလိုက် ဖူးဖူးမှုတ်ထားသလို သူငယ်ချင်းတွေကအစ သူ့စိတ်တိုင်းကျ အစဉ်လိုက်လျောပေးလေ့ရှိခဲ့တာမို့ သူ့ကိုယ်သူ ခပ်ဆိုးဆိုးကောင်လေးဆိုပြီး သတိပင် မထားဖြစ်ခဲ့။ ကျော်သက်နှင့်မြင့်မြတ်က ရွယ်တူမို့ အလေးထားဆက်ဆံပေမယ့် နန္ဒနှင့်သော်က အငယ်မို့ သူ့ဗိုလ်ကျသမျှ သည်းခံခဲ့

ကြတာပေါ့လေ။

အားလုံး ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ချစ်သူတွေအသီးသီး ရွေးချယ် သွားကြတာ သူနှင့်သော်နှစ်ဦးပဲ ကျန်တော့တာလေ။ နှုတ်ဖျား ကနေ 'ဖြူ'ကိုရင်ခုန်တယ်ဟု ပြောဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် အလုပ်မအား ဖြစ်တဲ့အချိန်အတွင်းမှာ ဖြူအရိပ်ကိုမျှ သွားမကြည့်ဖြစ်ခဲ့။

အခု သော်က... သော်က ဦးဘုန်းဆိုတဲ့ကောင်ကို ချစ် တယ်တဲ့လေ။ ဘာလဲ... ဘာကြောင့်လဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒီ လူ့မှာ ဘာအချက်တွေ ရှိနေလို့ ရွေးလိုက်ရတာလဲ။ အဲဒီ 'ဦး ဘုန်း'လို့ခေါ်တဲ့အသံထဲမှာတောင် လေးစားရိုကျိုးတဲ့အရာ ပျော် ဝင်နေတာကို မနာလိုလိုက်တာနော်။

မကျေနပ်ဘူး၊ လုံးဝကိုမကျေနပ်တာ။ ဒင်းကို အားပေး အားမြှောက်လုပ်တဲ့ ဟိုငနာသုံးကောင်ကိုလည်း စိတ်နာတယ်။ ဒင်းတို့ လျစ်လျူရှုထားလို့ ဟိုလူ့ကို သော်ရွေးလိုက်တာ။ မင်း ကြောင့် ငါ့ရင်တစ်ခုလုံး တစ်စိတ်စိတ် နာကျင်ခံစားနေရတာကို မင်း မြင်ရဲ့လား သော်။ ငါ့ရင်နာတယ်။

“ဟာ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ သားရ၊ Phone တွေ ဝင်

နေတာ ပြိုင်တူပဲ။ တစ်ခုမှမကိုင်ဘဲ ထိုင်နေရအောင် ဘာတွေ စဉ်းစားနေလဲ”

သူ့ရုံးခန်းထဲ ဒက်ဒီဝင်လာမှ သတိဝင်သွားရပါ၏။ စား ပွဲထက်ရှိ Phone တို့ကို သူကောက်ကိုင်တော့ လိုင်းကျသွားချေ ပြီ။ သွားပါပြီ... သော့ကို အသုံးမကျဘူးဟု အခါခါပြောမိသည့် သူက တကယ်တမ်း အသုံးမကျဖြစ်နေတာလေ။

“ခုန ဝပကိုအော်လွှတ်တယ်ဆို၊ ဟိုမှာ ငိုမဲ့မဲ့နဲ့ လာ တိုင်ရော”

“ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ဒီလောက်အသံလေး မာမိတာကို များ”

“ကိုယ့်လက်အောက်ဝန်ထမ်းလေ သားရာ၊ အထက် စီးက ဖိရင်တော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ သူအပြစ်လုပ်မိရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ လူတိုင်းကို မင်းသူငယ်ချင်းသော့လို သည်းခံမယ် ထင်မထားနဲ့လေ”

သူ့မျက်နှာ မှုန်နေရင်းမှ ပျက်လေ၏။ အနာပေါ် တုတ် ကျသလိုပါပဲလား။ ဒူးပြပါတယ်ဆိုမှ သဲသိပ်လိုက်လို့ ခိုင်းသလို

စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဝေဒနာတစ်ရပ်ပါလေ။ သတိရနေပါတယ်ဆိုမှ ငိုချင်လားအောင် လာဆွရတယ်လို့ ဒက်ဒီရယ်။

“အလုပ်လာတော့လည်း ဆယ်နာရီကျော်နေပြီ။ တစ်မနက်လုံးလည်း ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိလုပ်သေးတာ မဟုတ်။ လက်မှတ်ထိုးစရာရှိတာတွေအကုန် ဒက်ဒီပဲ ထိုးပေးလိုက်ရတယ်။ မင်းမျက်နှာ သူနဲ့မူနီနေတော့ ဘယ်သူက အလုပ်ယူလာပေးရဲမှာလဲ”

“ကိုသား စိတ်ညစ်နေတယ်၊ မဆူပါနဲ့လား ဒက်ဒီ”

“ဒါဆူတာမှမဟုတ်ဘဲ သားရဲ့ အခြေအနေသိအောင်တော့ မေးစမ်းကြည့်ရမှာပေါ့။ ဖအေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလောက်တော့ Chance ရှိပါတယ် မြတ်သိင်”

ဒက်ဒီ လေပြည်လေးနဲ့ ပြောနေတာကိုတောင် ဆူတာလို့ သူထင်နေတာပါ။ ဒါဖြင့် သော်နဲ့စကားပြောရင် သူဘယ်လိုလေသံမျိုးနဲ့ ပြောမိပါသလဲ။ စိတ်ထဲမတွေ့တာနဲ့ အော်ဟစ်ဆူငေါက်ပစ်လိုက်တာလေ။ သော့နှုတ်က သူ့ကို ‘မင်း’လို့ခပ်ရင့်ရင့်ခေါ်တာကိုတောင် သူမခံနိုင်ခဲ့တာ၊ သူကတော့ စိတ်ထဲမတွေ့

ရင် ‘မိသော်’ဆိုပြီး အသံကုန်အော်ဟစ်ခဲ့မိတာအမှန်ပါ။

ဟုတ်ပါတယ်... ဒီလိုလူတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်ပဲသည်းခံပေတော့မပေါ့။ သူတို့ကြားထဲက (၅၂၈)က Power အားသိပ်နည်းပါးလွန်းနေတာလေ။ ကိုယ်တို့က သံမှန်သံစလေးတွေပဲမို့ မင်းကိုဆွဲမထားနိုင်တာလား သော်။ ဒါကြောင့်လည်း အဲဒီဘုန်းမြင့်ရှိန်ဆိုတဲ့ သံလိုက်တုံးကြီးနောက်ကို မင်း လွင့်ခနဲပါသွားလေသလား။

“ဟော၊ မေးတာမပြေဘဲ ဂူဂိုင်းဂိုင်းနဲ့ ဖြစ်သွားပြန်ပြီ။ ဘာဖြစ်သလဲ သား”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒက်ဒီရဲ့”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးသာဆိုတယ်၊ မင်းပုံစံက ပုံမှန်မဟုတ်ဘူး”

“ကိုသားက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ဒက်ဒီရဲ့”

“အဲဒါ မင်းကိုယ်မင်း အသိဆုံးဖြစ်မှာပေါ့ မြတ်သိင်ရဲ့၊ ပြောလိုက်ရင် ကန့်လန့်တိုက်ဖို့ပဲသိတယ်။ ဒီလိုအချိုးမျိုးနဲ့ မင်းကို ဘယ်ကောင်မလေးက မျက်စိကျမလဲကွ့၊ ဟေ”

မျက်စိမကျလို့ မျက်နှာလွှဲ ခဲပစ်ချန်ခဲ့တာပေါ့ ဒက်ဒီရယ်၊
ခပ်ဆိုးဆိုး ခပ်တောတော ခပ်ဂျစ်ဂျစ်ကောင်မို့လို့ မချစ်တာပေါ့။
သူ့ကိုမချစ်လို့ ဟိုလူမျှားတဲ့ချိတ်မှာ အမိခံလိုက်တာမဟုတ်လား။
လူကို မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လာအောင် ပြောနေပြန်ပါပြီ။

“ဒက်ဒီကလည်းဗျာ၊ ပြောချင်တာရှိရင် အိမ်မှာပြောပါ
လား။ ရုံးရောက်မှ ဆူရတယ်လို့”

“ဟေ့ကောင်... ဟေ့ကောင်... ခုချိန်ထိ မင်းကို ဆူ
ငေါက်တဲ့လေသံမျိုး တစ်ခွန်းမှ မပါသေးဘူးနော်။ ညကတည်း
က တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ဝရံတာမှာ Sound Box ထုတ်ပြီး သိ
ချင်းဖွင့်ကတည်းက ပြောချင်နေတာ။ ညအချိန်မတော်ကြီး ဆူ
ညံလို့ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ ရောက်လာမှပဲ မင်းကိစ္စက ရပ်တော့
တယ်။ မနက်မှပြောတော့ပါမယ်လေဆိုပြီး နေလိုက်တာ မိုးလည်း
လင်းရော အရိပ်တောင် မမြင်လိုက်ရဘူး။ အခု ကုမ္ပဏီရောက်
တော့လည်း အချိန်အခါကမဟုတ်ပြန်၊ မျက်တွင်းတွေ ချောင်ပြီး
သုန်သုန်မှုန်မှုန်ထိုင်နေမှတော့ ငါ့ကုမ္ပဏီ လာဘ်တိတ်ပြီပေါ့ ဖြတ်
သိကဲ့”

မပြောပေလို့မ၊ ပြောမယ့်ပြောတော့လည်း သူ့အပြစ်တွေ
ကို တရှည်တလျား ရွတ်ပြလိုက်တာလေ။ ဒက်ဒီတို့လည်း သူ့
ကို ဆူတတ်သေးတာပါပဲလား။

“လာဘ်တိတ်တယ်ဆိုရင်လည်း ပြန်တော့မယ်ဗျာ”

“ကဲ၊ တွေ့လား၊ ပြောလိုက်ရင် စိတ်က လက်တစ်ဆစ်
နဲ့ ကောက်ဖို့ပဲသိတယ်။ မင်းတည်ငြိမ်သင့်ပြီ သားရာ။ အသက်
လည်း မငယ်တော့ဘူးကွ။ မင်းသူငယ်ချင်းတွေက ငယ်သံယော
ဇဉ်နဲ့မို့ မင်းအပေါ် အားလုံးသည်းခံပေးနိုင်ကြတာ။ သူတို့တောင်
လုပ်ငန်းအခြေကျကုန်ပြီ။ ခေတ်လည်း သူ့ဟာနဲ့သူ အဆင်ပြေ
နေတာပဲ။ မင်းကို ဒီမှာကျွမ်းကျင်မှ ဒီကုမ္ပဏီကြီးကို လက်လွှဲ
ပေးလို့ရမှာပေါ့။ ကလေးဆန်ချင်နေသေးတဲ့စိတ်ကိုဖျောက်စမ်း”

“ဒါဖြင့်... ကိုသားက ဘယ်လိုနေရမှာလဲ ဒက်ဒီရ။
အလုပ်လည်း စိတ်ဝင်တစားလုပ်ပေးနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ခါတိုင်းရက်တွေက OK နေတာပဲ၊
ဒီရက်ပိုင်းမှ ထူးခြားနေတာ။ အခုက အထူးဆန်းဆုံးပဲ”

“စိတ်ရှုပ်လာပြီဗျာ”

ခေါင်းကို တချင်းချင်းကုတ်ဖွမိလိုက်ပါ၏။ ဒီဆံပင်တွေကို သော် ဘယ်တုန်းက ကိုင်ဖူးပါသလဲ။ နန္ဒဆံပင်ကိုသာ သပ်တင် ဆော့ကိုင်ခဲ့ဖူးတာ။ လမ်းသွားရင် နန္ဒပခုံးကိုသာ သူဖက်ကိုယ်ဖက် တွယ်ဖက်ခဲ့တာ။ သူကရော သူက သော့အနီးမှာ ဘာများနေရာရခဲ့လို့လဲ။

“ရှုပ်လာရင် ရှင်းပေါ့သားရဲ”

“ရှင်းလို့မရတော့လို့ပေါ့ ဒက်ဒီရဲ့၊ ရှင်းလို့ရရင် ဒီလောက် ညစ်နေပါ့မလား”

“အလုပ်ကိစ္စလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“သော့ကိစ္စ”

“သော့ကိစ္စ? သော်တာက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ သားရဲ့”

“သော်က... သော်က, အခု လူတစ်ယောက်ကို နွေလိုက်ပြီ ဒက်ဒီရဲ့”

“ဘယ်လို... ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ဘုန်းမြင့်ရှိန်တဲ့”

“ဘုန်းမြင့်ရှိန်? ဟာ... ဒါဆို အောင်ရှိန်ရဲ့သားပေါ့။

အဲဒီလူငယ်က အရမ်းကိုထက်တာ။ ဒက်ဒီတို့လောကထဲ တိုးဝင်လာတာ ဘာကြာသေးလို့လဲ။ ဖအေဖြစ်တဲ့အောင်ရှိန်ကို အမိသမားမပြုဘဲ တက်လာလို့ ချီးမွမ်းနေကြတာ။ ဒီလိုလူကို သော်ရွေးတာ တော်တာပေါ့... ရဲ့။ မုဒိတာတောင် ပွားရဦးမှာ”

သွားပါရောလား။ ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးအားကိုးပါမှ ရှင်ကြီးက ကျားထက်ဆိုးနေချေပြီ။ ရင်ထဲ မီးတောက်နေပါပြီဆိုမှ ရေနဲ့ဖြန်းမပေးဘဲ Gas လာဖြန်းရတယ်လို့ ဒက်ဒီရယ်။

Oxygen တဲ့၊ သူ့ကို သော်တစ်ခါခေါ်ဖူးတယ်လေ။ Oxygen ဆိုတာ ကိုယ်တိုင် မီးမလောင်နိုင်ပေမယ့် မီးလောင်ခြင်းကို အားပေးတဲ့ဓာတ်တွေပဲမဟုတ်ပါလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဤမျှအဆင့်ရောက်နေတဲ့ကောင်ရယ်လို့ ဝေဖန်ပိုင်းခြားမရှိခဲ့သမျှ ခုတော့ ဝဋ်ကောင်းကောင်းကြီး လည်ပါရောလား သော်။

“မပွားနိုင်ပါဘူး၊ ဒင်းကိုမကျေနပ်ဘူးဆိုနေမှပဲ”

“ဘာကိုမကျေနပ်ရတာလဲ”

“အဲဒီကောင်ကိုမှ ပြန်ကြိုက်လို့လေ”

“အေးလေ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီလိုလူကိုမှ ပြန်မကြိုက်ရင် ဘယ်သူ့ကို သူကြိုက်ရမှာလဲ”

“ဒက်ဒီ”

“မင်းကိုကြိုက်ရမှာလား မြတ်သိင်္ဂ၊ စဉ်းစဉ်းစားစား လည်း လုပ်ဦးနော်။ မင်းလို ခပ်ဂျစ်ဂျစ်ကောင်ကို ရွေးမိရင် သူ့ကို ဦးနှောက်မကောင်းဘူးလို့ ဝိုင်းပြောကြမှာ”

“ကိုသားက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“အေးလေ၊ အဲဒါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မေးကြည့်လို့ ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား။ တကတည်းမှ မုန့်လုံးစက္ကူကပ်၊ ဒီဘူတာပဲ ပြန်ဆိုက်နေပြီ။ မင်းကိုယ်မင်းမှ နားမလည်ရင် ဘယ်သူက လာနားလည်မှာလဲ”

“ကျစ်... ဘာတွေလဲ မသိဘူးကွာ”

“မသိရင် သိအောင်လုပ်ရမှာပေါ့။ ဒီမှာထိုင်ပြီး ညစ်နေလို့ ဖြူမလာဘူး”

“ဖြူကိုမချစ်ပါဘူး”

“ဖြူကိုမချစ်ဘူးဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုချစ်သလဲတွေးပေါ့။

တဆိတ်ရှိ ဘေးနားကလူတွေကို စိတ်တိုင်းမကျ ဟောက်မနေနဲ့။ မင်းလက်ထဲမှာရှိနေတဲ့မုန့်ကို သူများ လာယူသွားတာ မင်းညှပ်လို့လား၊ သူများတော်လို့လားဆိုတာသိရင် ပြီးပြီ။ ကလေးကလားကိစ္စတွေ ငါလိုက်မရှင်းပေးနိုင်ဘူး... ဒါပဲ”

“တော်ပြီ၊ ပြန်တော့မယ်”

ဘာတစ်ခုမှနားမလည်ဘဲ သူ ထပြန်တော့၊ ဒက်ဒီရဲ့ သက်မချသံက ခပ်ပြင်းပြင်းရယ်လေ။ လက်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့မုန့်တုံး။ ဘာတွေလဲ... ဒက်ဒီ ဘာကိုများ ဆိုလိုတာပါလိမ့်နော်။

ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့စဉ် ကက်ခက်ခလုတ်ကို စိတ်တိုတိုဖြင့် နှိပ်လိုက်မိလေ၏။

ဝန်ခံလိုက်ပေါ့ x x x မင်းချစ်တယ်ဆိုလည်း x x x ငါ

မြင်နေတယ် ဒီမျက်ဝန်းနက်တွေထဲ x x x

လေပြည်တိုးသံလား x x x အတောင်ခံစက်သံလား x

x x ငါ့နားထဲ ဝေဝါးဆဲ x x x ခြေရာမဲ့ညများ x x x အယောင်

ဆောင်အိပ်မက်များ x x x တကယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား x x x

၃၀၆ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

ဘယ်လို ငါမျှော်လင့်ရမလဲပြောပါ x x x ငါ့ကိုဖြေပေး
ပါ x x x ဟန်ဆောင်ခဲ့အပြိုးတွေရဲ့အဝေးမှာ x x x တကယ် နာ
ကျင်စွာနဲ့ ငါ့ငိုနေပါတယ် x x x

ဝန်ခံလိုက်ပေါ့ မင်းချစ်တယ်ဆိုလည်း x x x ကြာရင်
ငါ့လွမ်းမယ် x x x ဘယ်လိုအကြောင်းပြပြီး ငြင်းနေမှာလဲ x x x
ဒီတစ်ခါမလှည့်စားတော့နဲ့ x x x တကယ်ဆိုချစ်လျက်နဲ့ မုန်း
ယောင်ဆောင်ခဲ့တာ ငါမြင်နေတယ် ဒီမျက်ဝန်းနက်တွေထဲ x x x

ခဏ်ရာသမိုင်းတွေက x x x ငါကြေကွဲရာလား x x x
သံယောဇဉ်ကြိုးလား x x x စိန်ခေါ်အလှတွေနား x x x အလိုလို
တိုးလို့သွား x x x ငါ့ရုန်းနိုင်ဦးမလား x x x

ဘယ်လို ငါမျှော်လင့်ရမလဲပြောပါ x x x ငါ့ကိုဖြေပေး
ပါ x x x ဟန်ဆောင်ခဲ့အပြိုးတွေရဲ့အဝေးမှာ x x x တကယ်နာ
ကျင်စွာနဲ့ ငါ့ငိုနေပါတယ် x x x

ဝန်ခံလိုက်ပေါ့ မင်းချစ်တယ်ဆိုလည်း x x x ကြာရင်
ငါ့လွမ်းမယ် x x x ဘယ်လိုအကြောင်းပြပြီး ငြင်းနေမှာလဲ x x x
ဒီတစ်ခါမလှည့်စားတော့နဲ့ x x x တကယ်ဆိုချစ်လျက်နဲ့ မုန်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၃၀၇

ယောင်ဆောင်ခဲ့တာ ငါမြင်နေတယ် ဒီမျက်ဝန်းနက်တွေထဲ x x x

ဝန်ခံလိုက်ပေါ့ မင်းချစ်တယ်ဆိုလည်း x x x ကြာရင်
ငါ့လွမ်းမယ် x x x ဘယ်လိုအကြောင်းပြပြီး ငြင်းနေမှာလဲ x x x
ဒီတစ်ခါမလှည့်စားတော့နဲ့ x x x တကယ်ဆိုချစ်လျက်နဲ့ မုန်း
ယောင်ဆောင်ခဲ့တာ ငါမြင်နေတယ် ဒီမျက်ဝန်းနက်တွေထဲ x x x

ဝန်ခံလိုက်ပေါ့ မင်းချစ်တယ်ဆိုလည်း x x x ကြာရင်
ငါ့လွမ်းမယ် x x x ဘယ်လိုအကြောင်းပြပြီး ငြင်းနေမှာလဲ x x x
ဒီတစ်ခါမလှည့်စားတော့နဲ့ x x x တကယ်ဆိုချစ်လျက်နဲ့ မုန်း
ယောင်ဆောင်ခဲ့တာ ငါမြင်နေတယ် ဒီမျက်ဝန်းနက်တွေထဲ x x x

ဒီမျက်ဝန်းနက်တွေထဲ x x x

ဟုတ်တယ် သော်၊ မင်းရဲ့မျက်ဝန်းနက်ကလေးကို သူ
များတွေ မြင်သလို ငါ ဘာကြောင့်မမြင်ခဲ့ရတာလဲ။ ဘာကြောင့်
သူများတွေကြည့်သလို မင်းကို တစ်မိမိမကြည့်မိခဲ့ရတာလဲ
သော်။

ငါ နောင်တမရချင်ဘူး... ပန်းသော်တာ။

□□□

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၀)

“ဟာ! မုန်တိုင်းစဲပြီထင်နေတာ၊ လေပွေပြန်လှည့်လာပြီ နန္ဒရေ။”

ကျော်သက် သတိပေးလိုက်တာကြောင့် ထမင်းစားနေရင်းမှ ဇလုံကိုင်လျက် နန္ဒထွက်လာလေ၏။ ဒင်းတို့များ စားဝင်အိပ်ပျော်နေလိုက်တာ မနာလိုလိုက်တာနော်။

“ဘာတွေစားနေတာလဲ”

“ချဉ်ပေါင်နဲ့မျှစ်ချဉ်ရည်ဟင်းလေ၊ ဝိုက်မလား။ မေမေအားလူးကက်တလိတ်ပါ ထည့်ပေးလိုက်သေးတယ်”

၃၁၀ ❖ မေသဒ္ဒါမောင်

နန္ဒကု ငရုတ်သီးစိမ်းကိုပင်ကိုက်ကာ သူ့ရှေ့မှာ စားပြ
လေ၏။ အဲဒါတွေပေါ့ သော်နဲ့တူတာ။ သော်လည်း ဒီရောက်ရင်
ဒီကောင်နဲ့ ဇလုံတစ်ခုတည်း ထမင်းနယ်ပြီး လှစားတော့တာလေ။
ကျော်သက်နဲ့မြင့်မြတ်လည်း အဲဒီလိုပါပဲ။ သူကသာ ဟိုလူနှိုက်
ဒီလူနှိုက်တဲ့ထမင်းဇလုံကိုကြည့်ရင်း ရွံတယ်ပြောပြီး မစားဖြစ်
တာလေ။

ဒါကို သော်က ဖီစာကြောင်သတဲ့။ ဟုတ်တယ်၊ သူ့
ဟာသူ စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့နေတာကိုပဲ စာခွဲတယ်ပြောသေး။ ခုတော့
အဲဒီကိုကြီးကျယ်ကို မင်း မေ့ထားပြီမဟုတ်လား။

“ဟိုကောင်လာရင် ကောင်းမယ်။ မေမေက သူ့ကြိုက်
တဲ့ငါးခြောက်သေးသေးလေးတွေ ရွှေနဲ့အောင် ကြော်ပေးလိုက်
တာ”

‘တ’ကြပြန်ပြီ။ ‘ရေနစ်သူ ဝါးကူထိုး’ကြလေသလား။
ခုံတန်းမှာ ထိုင်ချလိုက်တော့လည်း သူ့ကိုဘာဖြစ်လာသလဲဟု
တစ်ယောက်မှမမေး။ လူကြားထဲရှိနေပြီး အပယ်ခံထားရသလို
အတီးကျန်ပေါ့နော်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကျော်သက်ရေ၊ မင်း Phone! ညှိပြာညက်တဲ့”

“ညှိပြာပြာပါကွာ”

ကျော်သက်က Phone စင်ရှိရာဆီ အပြေးရောက်သွား
လေ၏။ ဒင်းတို့ကျ ရည်းစားတွေနဲ့ အိမ်ကလိဖြစ်ခွင့်ရနေကြတာ
လေ။ သူ့မှာတော့ Phone ခေါ်လည်းမကိုင်၊ အိမ်သွားတော့
မရှိ၊ ဆိုင်သွားပြန်တော့ ပိတ်နဲ့ နောက်ဆုံး ဒီကိုပဲ ဦးတည်ပြီး
ရောက်ခဲ့ပြန်တာပါ။

“ ‘မ’လား”

“ ‘မ’မ’ဘူး... လေးလို့ ပစ်ချထားတယ်ဟေ့”

“ဟာ! ခွေးနာတွေ မဟုတ်ဘူး... ဒီကောင်တွေ နောက်
နေတာ ‘မ’ရဲ့။ စားပြီးပြီလား၊ အင်း... ခုလေးတင်ပဲ စားပြီး
တယ်။ ဆိုင်မှာလူကျတော့ အလှည့်ကျစားကြတာလေ”

“အသံကိုက ညောင်နာနာနဲ့ Jelly မှိုတက်မျက်ခွက်၊
ကျက်သရေကိုမရှိဘူး”

နန္ဒနာအောင် လှမ်းပြောလိုက်ပေမယ့် ကျော်သက်က
ဘာမှပြန်မပြောပါ။ သူနဲ့သော်ဆို ဒီလောက်လေးပြောရုံနဲ့ နောင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဂျိန်ချပြီလေ။ မြင့်မြတ်က ကျော်သက်ခါးကိုတို့ပြီး စနေတာမို့ Phone ကောင်းကောင်းမပြောနိုင်ဘဲ ရယ်သံတစ်ဝက် စကား တစ်ဝက်ဖြင့် တွန့်လိမ်နေလေ၏။

လွတ်လပ်ပေါ့ပါးလိုက်တာ။ ရည်းစားတွေကလည်း နား လည်ပေးထားကြတယ်ထင်ပါရဲ့။ နေ့တိုင်းအတူတူရှိနေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို Sunday ညနေမှာ မ Date ဖြစ်ဘဲ သူတို့ကို ဦးစားပေးစေတာလေ။

နားလည်မပေးတာက ဟိုကောင်ပါ။ အခုချိန် ဘယ်တွေ သွားနေလို့ ပျောက်နေတာလိမ့်။ တစ်လမ်းတည်းနေ တစ်အိမ် သာခြားပြီး သူနဲ့ဝေးနေတာက ဝင်ရိုးစွန်းတွေနယ်။ သုံးလတာ ကာလက သူနဲ့သော့ကို သုံးကမ္ဘာခြားသွားစေတာ မတရားဘူး လေ။

“ဒီနေ့ အလုပ်မသွားဖြစ်ဘူးလား”

“သွားသားပဲ”

“သွားရင် ဘာလို့ ကုမ္ပဏီမှာမရှိဘဲ ဒီကိုရောက်နေရတာလဲ”

“ဘာလဲ၊ ငါ ဒီကိုလာခွင့်မရှိတော့ဘူးလား။ မင်းတို့က ချစ်သူကိုယ်စီ ရသွားတာနဲ့ ငါ့ကို အမှိုက်စွန့်ပစ်သလို မြောင်းဘေး ပစ်ချင်ကြပြီပေါ့”

“ဟာ! မဟုတ်ပါဘူး သိင်ရ၊ ငါက စကားအဖြစ်ပြောတာပါ”

နန္ဒက သူ့အခြေအနေကို ခိုပိမိပုံဖြင့် ပန်းကန်ဆေးရန် ထရင်း ရှောင်လိုက်လေ၏။ မြင့်မြတ်က သူ့ပခုံးကို ဖတ်ခနဲပုတ်ပြီး ဘေးမှာဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ပြော၊ ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ”

“မသိဘူးကွာ”

“ဘာလဲ၊ မနက်က ကိစ္စကို မကျေနပ်တာနဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ မင်း Father နဲ့ ကွိုင်တက်လာတာလား”

“အင်း”

သက်ပြင်းအချမှာ ခေါင်းညိတ်မိလေ၏။ အရင်လိုမျိုး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး နေချင်လိုက်တာ။ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်လေး ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့။ သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ပြုံကြီးရပြီး စက်ဘီး

၃၁၄ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

လျှောက်စီးကြတာ၊ မုန့်လျှောက်စားကြတာ၊ ဘောင်းဘီတန်းမှာ
ဘောင်းဘီလုရွေးပြီး ဝယ်ကြတာတွေဟာ အိပ်မက်ဖြစ်ကုန်ပြီ
လား။

သော့ကို ဒီလူပိုင်သွားရင် သူတို့တွေ ဤသို့အခွင့်အရေး
မျိုး ရနိုင်တော့မည်မထင်။ 'သူငယ်ချင်းဆိုရင်လည်း အဲဒီသူငယ်
ချင်းစည်းမှာပဲ မင်းရပ်နေသင့်တာပေါ့၊ မြတ်သိင်္ဂ'တဲ့။ ဒီလိုမျိုး
ဘောင်ခတ်ချင်တဲ့လူကိုကျ အပြစ်မမြင်ဘူးတဲ့လား၊ သော်။

ဒီလူကို ဘာမှအစွန်းအထင်းမရှိ စင်းလုံးချောဆိုပြီး
မျက်စိမှိတ် မင်းလက်ခံတာကိုတော့ ကိုယ်မကျေနပ်နိုင်ဘူး။ အဲ
ဒါအမှန်ပဲ သော်။

“သော့ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ သိင်္ဂ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဦးဘုန်းမြင့်ရှိန်ကို သူ မရွေးပါဘူး”

“ဘာ! မနက်ကပဲ ငါ့မျက်နှာကို သူသေချာကြည့်ပြီး
ပြောသွားတာ မင်းတို့ရှေ့မှာပဲ။ ငါ နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားခဲ့တာ
မမြင်မြတ်ရ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၃၁၅

“အေး၊ အဲဒါ မင်းကိုမခံချင်တာနဲ့ ရွဲပြီးပြောသွားတာ
ကွ”

“ဘယ်လို”

“မယုံရင် မင်းညီကို မေးကြည့်ချေ။ နန္ဒကို သူလာပြော
နေတာ အားလုံးအဆင်ပြေပြေပဲ။ မင်းရောက်လာမှ အကုန်ရှုပ်
ကုန်တာ”

“ဘာဆိုလို့လဲ၊ ငါက”

“မင်း အဲဒီလို စိတ်မရှည်လို့ အခုလိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာ
ပေါ့။ မင်းအပြစ်ချည်းပဲ”

အလို! သူ့အပြစ်တွေချည်းပဲတဲ့။ သူက ဒီလောက်ထိ
ဆိုးသွမ်းတဲ့လူဆိုးကြီး ဖြစ်နေပြီလား။ အားလုံးက သူ့ကို ထပ်တူ
ထပ်မျှမြင်နေကြပြီထင်ပါရဲ့။ နန္ဒက လက်ဆေး၊ ပါးလုပ်ကျင်းပြီး
နောက် သူတို့အနားသို့ ပြန်ရောက်လာလေ၏။

“ဟုတ်လား နန္ဒ”

“ဘာလဲ”

“သော်၊ ဦးဘုန်းမြင့်ရှိန်ကို မရွေးဘူးဆို”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၃၁၆ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

“အေးလေ”

“မင်းကို ဘယ်တုန်းက ပြောတာလဲ”

“မနက်က ရောက်လာကတည်းက မေးတော့ ပြောတာ”

“ဟုတ်ရဲ့လား”

“မချစ်ဘူး၊ သေချာတယ်တဲ့။ ငါ့သေချာအောင် မေးပြီး ပြီး မင်းမွေ့မှ ကျပ်ကုန်တာ”

“အဲဒါ ငါ့ကျတော့ သူ့ဘာလို့ အဲဒီလိုပြောရတာလဲကွ”

“မင်း မသိသေးတဲ့ကိစ္စတွေ အများကြီးရှိသေးတယ် သိရံရ”

“ဘယ်လို”

မြင့်မြတ်က ဆိုင်ထဲလူတွေဝင်လာပြီမို့ ထသွားလေ၏။ အိပ်ခန်းရှေ့ခုံတန်းမှာ သူနှင့်နန္ဒသာ ငုတ်တုပ်လေးတွေ ထိုင်နေတော့တာလေ။ သူမသိတာတွေ အများကြီးရှိသေးသတဲ့။ ဘာတွေလဲ၊ သူတို့အုပ်စု ဒီလောက်ကြီးမကင်းကွာသေးပါဘဲ ဘာကြောင့် သူမသိတာတွေ များနေရတာလဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၃၁၇

“ငါ ဘာတွေမသိရတာလဲ”

“သော့ကိစ္စတွေအားလုံးပေါ့”

“ဟင်!”

“မင်း ကုမ္ပဏီမဝင်ခင်ကာလတုန်းက သော်နဲ့ ဒီလိုပဲ အကျယ်အကျယ်ဖြစ်ခဲ့ကြတာကို မှတ်မိသေးလား”

“အဲဒါ မင်းကြောင့်လေ”

“ထားပါတော့၊ မေမေတို့က ငါနဲ့သော့ကို သဘောတူချင်လို့ဆိုပြီး ကြီးမေနဲ့တိုင်ပင်ရာက စတာပဲ”

အပ်ကြောင်းထပ် ဓာတ်ပြားကြီးက စပြန်ချေလေပြီ။ လိုရင်းကို ဘာကြောင့် တိုတိုရှင်းရှင်းမပြောချင်တာပါလိမ့်။ လူကြီးတွေ သဘောတူတယ်ပြောတာနဲ့ ဒီကောင် စိတ်မယိုင်လောက်ပါဘူးနော်။ အခု ဒင်းမှာ နုနုချွတ်ဆိုလား၊ နုနုချစ်ဆိုလား ကောင်မလေး ရှိနေပြီပဲဟာ။

“မင်းနဲ့သော်က သူငယ်ချင်းတွေလေကွာ”

“အေးလေ၊ ငါကလည်း ငါတို့ကို လူကြီးတွေရိုက်ပြီး ပေးစားတောင် မယူရေးချမယူဘူးကွ။ စိတ်ချ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၃၁၈ ❦ မမသဒ္ဒါမောင်

သူ မျက်စောင်းခဲလိုက်မိ၏။ မာမိသိရင် ဆူဦးမှာလေ။
ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ မျက်စောင်းခဲတိုင်း မာမိအသည်းယားတာ
ကိုး။ သော်တောင် မိန်းကလေးဖြစ်ပေမယ့် ဒီလိုမကြည့်တတ်
ဘူးတဲ့လေ။ ဒုက္ခပဲ၊ စဉ်းစားမိလိုက်တိုင်း သော့အကြောင်းတွေ
က ဝင်ဝင်လာတာ သူ့ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

“မင်းနဲ့သော့ကို နီးနီးလေးကနေ အဝေးကို တွန်းပို့ ခွဲ
ထုတ်လိုက်တာ ကြီးမေပဲ”

“ဘာ!..”

“အေး၊ ကြီးမေက ဘာဘာကတစ်ဆင့် ဦးမောင်ကို ပြော
ခိုင်းလိုက်တာပဲ သိရဲ့။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာမှမဟုတ်ရင် သော့
ကို ခပ်ခွာခွာလေး နေပေးပါတဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းနဲ့
သင့်တော်မယ့်မိန်းကလေးတွေကို မင်းစိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ပါစေ
ဆိုပြီး ပြောလိုက်တာ”

“မဖြစ်နိုင်တာ”

“ငါတို့သိတယ်လေ၊ တစ်သက်လုံး လည်ပင်းဖက်ပေါင်း
လာတဲ့လူတွေကို ဒီလိုခပ်စိမ်းစိမ်းဆေးသုတ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၃၁၉

သော်တောင် ဝမ်းနည်းပြီး မျက်ရည်ပဲတော့ ငါတို့လည်း စိတ်
မကောင်းဖြစ်ရတာပေါ့”

“သော်က... သော်က”

“သော်က ကြီးမေစကားကို နာခံရှာပါတယ်။ မင်းနဲ့
ခပ်ရှောင်ရှောင်နေပြီး ငါ့နားကို သူကပ်လေ၊ မင်းစိတ်ကိုဆွသလို
ပိုဖြစ်လေဖြစ်ပြီး ဇယားတွေ ရှုပ်ကုန်တာပဲ”

“ကျစ်!.. မာမိကကွာ”

“မင်းသိရင် ပိုဆိုးလိမ့်မယ်၊ ပြန်မပြောနဲ့ဆိုပြီး အစော
ကြီးကတည်းက သော်က ငါတို့ကိုနှုတ်ပိတ်စေခဲ့တာ။ သူ ဘယ်
လောက်ကျိတ်ခံနေရလဲ မင်းစဉ်းစားကြည့်။ မင်းပြောတဲ့စကား
လုံးအကြီးကြီးတွေကို ငြိမ်ခံပြီး မျိုသိပ်နေရတာမြင်တော့ ငါတို့
တွေ ကိုယ်ချင်းစားပြီး ရင်နာတယ် သိရဲ့”

“သော်ရာ”

သူ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ ညည်းညူလိုက်
မိပါ၏။ ဒါကြောင့် သူမ မြို့စေ့စေ့နဲ့ ငြိမ်နေတတ်တာကိုး။ သူ
ကတော့ နန္ဒနဲ့သွေးပူသွေးချူပြီး အူတွေ စွတ်တိုခဲ့တာ ရှက်ဖွယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပါပဲလား။ အဘယ်မျှ နာကျင်ရှာမလဲ။ သူလက်ညှိုးထိုးပြီး အော်
ဝေါက်သမျှ မျက်နှာလွှဲပြီး သည်းခံခဲ့တာတွေ အတော်များနေခဲ့
တာပါလား။ သော်ရယ် ကိုယ့်အပြစ်တွေကို ပြန်ပြင်ရလေအောင်
မင်းစေညွှန်ပြလိုက်တာများလား။

“ငါတို့အားလုံးက မင်းနဲ့သော့ကိုသဘောတူကြပေမယ့်
ကြီးမေက ကန့်ကွက်နေမှတော့ ဘာဆက်လုပ်လို့ရတော့မလဲ”

“ငါ... ငါ”

“ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းပေါက်ကွဲခဲ့ကတည်းက ငါတို့
အားလုံး ရိပ်မိနေပြီသိရဲ့နော်။ ငါနဲ့သော့ကို သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း
စည်းမဟောက်ရဘူး။ သစ္စာမခံရဘူးဆိုပြီး ပြောခဲ့တဲ့လူက ဒီစည်း
ကမ်းတွေကို ချိုးဖောက်ဖျက်ဆီးချင်နေတာ ဘေးလူက အတိုင်း
သား ပြင်နေရတယ်ကွ”

“နန္ဒရာ... ငါ”

“မင်းရင်ထဲမှာ သော် ရှိနေပြီလေ”

“သော်ကဇရာ”

“မပြောတတ်ဘူး၊ သူ့စိတ်ကို သူပဲသိမှာပေါ့။ ဦးမောင်

သတ်ပေးထားသလို မင်းကိုရော သူက ရွေးမှာတဲ့လား။ မင်း
အကြောင်းကို ‘အူမချေးခါးသိထားတဲ့သူ၊ စိတ်ကလည်း ဆတ်
သေး၊ သည်းခံစိတ်က နည်းနည်းမှမရှိ၊ သဘောထားကလည်း
သေးသိမ်၊ အနိုင်ကျင့်ခိုလ်ကျ”

“ငါ့ကိုနှိပ်ကွပ်ဖို့ စကားလုံးကျွန်သေးရဲ့လား”

“အေး၊ အဲဒီလိုလူကို သူ ရွေးမရွေးဆိုတာ စဉ်းစား
ကြည့်။ ဦးဘုန်းမြင့်ရှိန်လို အဘက်ဘက်က ပြီးပြည့်စုံနေတဲ့လူ
ကို သူ့အဖေကိုယ်တိုင် သဘောတူမှတော့ သူငြင်းမတဲ့လား”

“ဦးမောင် သဘောတူတာနဲ့ သူက ခေါင်းညိတ်စရာ
လားကွ။ ဦးနောက်ကို မသုံးဘူး”

“ဦးနောက်သုံးလို့ အဲဒီလူကို ရွေးမယ်ပြောတာပေါ့။
မင်းကို နှလုံးသားနဲ့ရွေးမိရင်တောင် အဲဒီဖိုးသော် Brain ချောင်
နေလို့ပဲ”

“ဇွေးနာ”

“အေး၊ အဲဒီလိုမှ ဆဲပါ့မလားလို့ စောင့်နေတာ”

“ငါ မာမိနဲ့ရှင်းမယ်”

၃၂၂ ❖ မမသဒ္ဓါမောင်

“ကြွသင့်တာ ကြာပေါ့”

“ပြီးတော့ ငါချစ်တာ သော်လို့ပြောမှာ”

“အခုမှ သွားပေါက်တဲ့ကလေးဖြစ်ပြီ။ မြန်မြန် Go!”

သူ နန္ဒလက်မောင်းကို လက်သီးဖြင့် ခပ်နာနာထိုးလိုက်
ပြီး ထပြန်ခဲ့ပါ၏။ကားကို တိုက်ရှေ့မှာ ထိုးဆိုက်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲ အပြေး
ဝင်လာခဲ့မိပါတော့သည်။

“မာမိ!... မာမိ!...”

“ဟဲ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ သားရယ်။ ညနေ အစော
ကြီး အိမ်ပြန်လာတယ်။ မှန်း! နေမကောင်းဖြစ်လို့လား”နဖူးပေါ် တင်လာသည့် မာမိလက်ကိုဆွဲယူကာ ရင်ဘတ်
ကို ပြောင်းထိစေလိုက်၏။ စိုးရိမ်တယ်ဆိုရင်လည်း ကိုသားနဲ့
ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားကိုပဲ စိုးရိမ်ပေးပါလား မာမိရယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုလူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❖ ၃၂၃

“လူက အကောင်းကြီးပါမာမိ၊ မကောင်းတာက ဒီနေ
ရာမှာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မာမိကြောင့် နာကျင်နေတာလေ”

“မြတ်စွာဘုရား! မာမိကြောင့်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မာမိက ကိုသားနဲ့သော်ကို သဘောမတူ
ဘူးလို့ ဦးမောင်ကို ပြောလိုက်တယ်ဆို”

“ဘယ်လို”

“အဲဒါ အခု ဦးမောင်က သော်ကို ဦးဘုန်းမြင့်ရှိန်နဲ့
သဘောတူလိုက်ပြီဗျ။ ကိုသားအသည်းကဲ့သို့တာ သော်မဟုတ်
ဘူး... မာမိကမှ အဓိကတရားခံပဲ”မာမိက ရင်ဘတ်ဖိကာ သူ့ကို တအံ့တသြကြည့်နေလေ
၏။ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲရဲနီလျက် ပေါက်ကွဲနေတာကို ကြည့်
ကောင်းနေရတယ်လို့။ ပြီးနောက် ပြုံးယောင်သန်းလာသည်က
မာမိရယ်ပါ။

“သားအသည်းမကွဲပါဘူး မြတ်သိင်ရယ်။ သားသိပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၃၂၄ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

ကြိုက်တဲ့ သော်ဆိုတဲ့ရောသန့်ထဲကို သားဆိုတဲ့သံပုရာသီးကလေး
ညှစ်ရုံနဲ့ ဖျော်ရည်ရမလာဘူး။ ဒက်ဒီဆိုတဲ့သကြားနဲ့ ကိုမောင်
ဆိုတဲ့ဆားကို ရောပြီး မာမိမွှေပေးလိုက်တာပါ။ အဲဒါမှ မာမိလို
ချင်တဲ့အဖြေကို ရမှာကိုး။ သားရဲ့သော် ဘယ်သူ့ကိုမှမရွေးပါဘူး
မယုံရင် သွားမေးကြည့်လိုက်”

□□□

အခန်း (၂၁)

တံခါးမှ ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် သော်လှည့်ကြည့်
ထိုက်မိလေ၏။ မမြင်ချင်သည့်လူက ရောက်လာရတယ်လို့။

“ဘယ်လိုလဲသော်ရဲ့ ကိုယ့်ကိုမြင်တာနဲ့ မျက်နှာလေး
နဲ့သွားသလိုပဲ”

“သော်မှ ဦးဘုန်းကို မတွေ့ချင်တာ”

“ကိုယ်က ဘာအပြစ်တွေများ ကျူးလွန်ထားမိလို့လဲ
သော်ရဲ့။ ပြောပါဦး”

“ဒါကတော့ ဦးဘုန်းကိုယ် ဦးဘုန်းသိပေါ့။ အရင်က

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၃၂၆ ❦ မေသဒ္ဓါစောင်

ဦးဘုန်းလာရင် သော့စိတ်ထဲ ပျော်သေးတယ်”

“ဒါဖြင့် အခုမပျော်တော့ဘူးပေါ့လေ”

ဘာမှပြန်မဖြေဖြစ်။ လူကြီးကို မချေမငံပြောမိရင် သော်
ပဲ ရိုင်းတယ်ဖြစ်မှာကိုး။ မနက်က ပန်းအိုးတွေ မှာထားတာကို
သင်းသင်းနဲ့သွားယူတာမို့ ဆိုင်ပိတ်ထားခဲ့တာ။ အခုညနေမှ သင်း
သင်းကို အိမ်ပြန်နားခိုင်းလိုက်ပြီး သော်က လုပ်စရာရှိတာကို
လုပ်နေရုံရှိသေး။ ဦးဘုန်း ရောက်လာရတယ်လို့။

နံရံထက်မှနာရီကို မော့ကြည့်တော့ ညနေခြောက်နာရီ
သာ ရှိသေး၏။ ဒီလူကြီး ကုမ္ပဏီမသွားဘဲ ဘာလို့ဒီကိုရောက်
လာပါလိမ့်နော်။

“ဘာလဲ၊ ကိုယ်လာတာ စောနေလို့လား”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဟောဗျာ! ကိုယ်က ကိစ္စရှိမှလာရမယ့်လူလား သော်
ရဲ့။ အရင်ကလည်း ဒီလိုပဲရောက်လာတတ်တာကို။ ဘာဆန်း
လဲ”

“အရင်က အကြောင်းလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၃၂၇

“အရင်က အကြောင်းမရှိရင် အခုက အကြောင်းပေါ့။
ဟုတ်လား သော်”

ပန်းအိုးတွေ စီနေရင်း ရပ်လိုက်ရပါ၏။ စကားမရှိစကား
ရှာပြီး ပြောနေတာမို့ အရင်လို ဟိုဟိုဒီဒီအကြောင်းတွေ မပြော
ချင်တော့ပေ။ ကိုသားတစ်ယောက်တော့ မနက်က သော်ပြောခဲ့
တဲ့စကားတွေကြောင့် အတော်ဝမ်းနည်းသွားပြီလား။

သော်တောင် တစ်နေ့လုံး အလုပ်ဖြောင့်ဖြောင့်မလုပ်နိုင်
တော့တာလေ။ ခါတိုင်း ပန်းအိုး(အလွတ်)မှာရင် သင်းသင်းနဲ့ကိစ္စ
ပြတ်နေကျဖြစ်ပါလျက် ဒီအတိုင်း ထိုင်မနေချင်တာကြောင့် ထ
လိုက်သွားမိတာ။ ဟိုရောက်ပြန်တော့လည်း ဈေးမေးပြီးသားပန်း
အိုးတွေကို နောက်ထပ်နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် ပြန်မေးမိပြီး အယောင်
ယောင်အမှားမှားဖြစ်တာမို့ ဆိုင်ရှင်အန်တီကြီးပင် ရယ်တဲ့အထိ
ပါပဲ။

သင်းသင်းကတောင် ‘မသော် ဘာဖြစ်နေလဲ’ လို့ ထုတ်
မေးရတဲ့အဖြစ်ရယ်ပါ။ ဒါဆို သူကရော၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ
မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒေါသတွေထွက်ပြီး အလုပ်ထဲမှာ အော်ဟစ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆူငေါက်နေမလား၊ သို့တည်းမဟုတ် ခုံမှာပဲ အရုပ်တစ်ရုပ်လို ငူငူဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ထိုင်ပြီး မှိုင်နေမလား။ တစ်ခုခုတော့ သူလုပ်နေမှာ အမှန်ပါလေ။

“သော်”

“...”

“သော်”

အနားကပ်ခေါ်သံကြောင့် လန့်သွားပြီး နောက်ကို ခြေ လှမ်းဆုတ်လိုက်မိ၏။ နောက်နားမှာ ထောင်ထားသည့်လှေကား ကို တိုက်မိသွားတာမို့ ယိုင်သွားရသည့်သော့ကိုယ်ကို သူက လှမ်း ဆွဲထိန်းပေးလိုက်လေသည်။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေလို့ ကိုယ်ခေါ်နေတာ မကြားတာ လဲ”

“ဒီလိုပါပဲ”

လက်မောင်းမှ ကိုင်ထားခြင်းခံရတာကို ဖယ်ချ၍ ရုန်း ထွက်လိုက်မိ၏။ နန္ဒတို့ ကိုသားတို့ သော့ပခုံးကို ခပ်တင်းတင်း လာဖက်ရင်တောင် သော် မည်သို့မျှမတုံ့ပြန်ပါချေ။ ဒါက သူငယ်

ချင်းတွေဆိုတော့ ဖြူစင်တဲ့နီသားတဲ့စိတ်နဲ့ အမှတ်မထင်ပြုမူကြ မှန်း စိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေတာကိုး။

ဦးဘုန်းကတော့ သော့ကို စိတ်ဝင်စားပြီး သဘောကျ ပါတယ်လို့ အတိတ်လင်းကြေငြာထားတဲ့လူ။ ဒီလိုလူက သော့ ကို အသားလာထိတာမျိုး သော်မခံနိုင်တာ ဆန်းမလား။ သော့ အပေါ်မှာ ဖြူမှမဖြူစင်ဘဲလေ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သော်ရယ်၊ နည်းနည်းလေးမှကို အထိမခံတော့ဘူးလား”

ကိုသားဆို ‘ဖြစ်နေလိုက်တာ’ဆိုပြီး သော့ခေါင်းကို ထု လောက်ပြီလေ။ မျှတပါရဲ့လား... မြင်ကွင်းရှေ့ရှိနေသည့်လူ ကိုမမြင်ဘဲ စိတ်က တခြားလူတစ်ယောက်စီ လွင့်ချင်သလို လွင့် နေတာမို့ သော်တော့ ရှုံးချင်ချင်ဖြစ်နေပြီထင်ပါရဲ့။

“သော်”

“သော့ကိုမထိပါနဲ့”

“သော်၊ ကိုယ်က...”

“ဦးဘုန်းကို သော် စိတ်ပျက်နေပြီ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်၊ သော်က သော့ကို ဒီလိုပဲ ရိုးရိုးသားသား ခင်မင်တယ်ထင်လို့ ဦးဘုန်းကို ရင်းရင်းနှီးနှီးပြန်ဆက်ဆံလိုက်တာ။ အခုလို အစီအစဉ်တွေရှိလာမယ်မှန်းသိရင် အစကတည်းက ပြန်မခင်လိုက်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲသော်ရယ်၊ ကိုယ်က သော်မုန်းရလောက်အောင် အပြစ်တွေရှိနေလို့လား။ သော့ကို တစ်ခါမှမချစ်ဖူးသေးတဲ့ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ ချစ်မိတာ အပြစ်လားကွာ”

ဟုတ်တယ်၊ အပြစ်ပေါ့။ သော့ကိုလာချစ်တာ ဦးဘုန်းအပြစ်ပဲ။ အခု သော်နဲ့ကိုသား တကယ့်ကိုအဝေးကြီးဖြစ်သွားရပြီလေ။ မုန်းလို့ခွဲရတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဦးဘုန်းကြောင့် ကွဲကွာသွားရတာပါ။ ဟုတ်ပါတယ်... ကိုသားကို သော် မုန်းမနေသလိုမျိုး ကိုသားလည်း သော့ကိုမုန်းပါနဲ့။ ပြီးတော့ သော့ကို စိတ်လည်း နာမနေပါနဲ့လား။

“တော်ပြီနော်၊ အဲဒီလို နားရှက်စရာစကားတွေ သော်ထပ်မကြားချင်ဘူး။ မပြောပါနဲ့”

“သော်ရယ်၊ ကိုယ်ပြောထားပြီးသား။ သော် အချိန်တယ် လောက်ပဲကြာကြာစဉ်းစား၊ ကိုယ်စောင့်ပေးနိုင်ပါတယ်လို့”

“ဟင့်အင်း၊ သော် စဉ်းစားစရာမလိုဘူး”

“ဘယ်လို!”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဦးဘုန်းကို သော် လက်မခံမှန်း စိတ်ထဲက သိနေလို့ပဲ”

“သော်!”

“ဖေကြီးပြောရုံနဲ့ သော်က ဦးဘုန်းကို လွယ်လင့်တကူ လက်ခံလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားတာကိုက ဦးဘုန်းမှားနေတာ။ သော်က ခပ်ပျော့ပျော့မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို မေ့နေလို့လား”

“မဟုတ်တာ”

“သော့ကို စိတ်ရှုပ်အောင်လုပ်ရင် အဲဒီလူကို သော်မုန်းတတ်တယ်”

“သော်ရယ်... ကိုယ်က... ကိုယ်က”

“နောက်ကို သော့ရှေ့မှာ ထပ်ပေါ်မလာပါစေနဲ့လို့ ဦး

ဘုန်းကို မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး သော်မှန်းတဲ့လူ
စာရင်းမှာ ဦးဘုန်းနာမည်ကို မပါစေချင်လို့ ပြောရတာပါ”

“သော်ရယ်၊ ကိုယ့်ကို ဒီလိုရက်ရက်စက်စက်ငြင်းလိမ့်
မယ်လို့ ကိုယ်... ကိုယ်... ထင်ကိုမထင်ဘူး။ သော့ကို ကိုယ်
မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ စစ်မှန်စွာချစ်မိတာပါကွယ်”

လက်ဖျားကို လာဆုပ်ကိုင်လိုက်သည့် ဦးဘုန်းရဲ့လက်
တွေက အေးစက်စက်။ သော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ဦးဘုန်းရယ်၊
သော့ကို တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာစေချင်ရင် နောက်ဆုတ်ပေး
လိုက်တာ အသင့်တော်ဆုံးမို့ပါပဲ။ သော်၊ လေးစားခင်မင်ရတဲ့
ဦးဘုန်းကို အမှန်းတွေနဲ့ လမ်းမခွဲပါရစေခဲ့လား။

လမ်းကိုကွေ့ချလိုက်စဉ် ဆိုင်ထဲမှာ မီးလင်းနေတာကို
လှမ်းမြင်လိုက်ရပါ၏။ သော် ပြန်ရောက်နေပြီပဲ။ ကားကို ဆိုင်
ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်စဉ် သူ့မျက်လုံးအစုံ ကျယ်သွားရပါ၏။ မကျယ်

ဘဲ ရှိပါ့မလား။ သော့လက်ဖျားကို ဟိုလူက တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်
ထားသလို သော်ကလည်း မျက်နှာရဲပြီး မျက်လွှာချ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်
သက်နေတာမဟုတ်လား။

ဘယ်လိုလဲ မိသော်၊ နင် အပြောင်းအလဲမြန်မယ်မကြံ
နဲ့။ ဒီလူကိုငြင်းမယ်လို့ပြောထားပြီး အခုငါ့ရှေ့မှာ ငါ့ရင်ကို ဟက်
တက်ကွဲအောင် ခွဲဖို့ပြင်ရင် မင်းတို့ကို ငါအသေသတ်မှာ။ မလုပ်
ဘူးမထင်နဲ့ သော်ရေ။

“သော် ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“သော်!”

တံခါးခေါင်းလောင်းသံနှင့်အတူ ရုတ်တရက်ရောက်လာ
သည့်သူ့ကိုမြင်စဉ် သော် ပါးစပ်ဟသွားရသည်အထိ အံ့သြသွား
ရလေ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီအချိန်ကြီး ရောက်လာရပြန်တာလဲ
လိမ့်နော်။

“အဲဒါဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကိုသား”

သူက သော်တို့အနီးလာပြီး သော့လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ထား

သည့် ဦးဘုန်းလက်ကို ဆွဲဖြုတ် ဖယ်ထုတ်လိုက်လေ၏။ လုပ်
လာပြန်ပြီ... လာလိုက်ရင် ပြဿနာကို မရှိရှိအောင် ရှာကြ မွှေး
နေပြန်ပြီလေ။

“မြတ်သိင်္ဂ”

“ခင်ဗျား ဘာလာလုပ်ပြန်တာလဲ”

“ကိုသား”

“မင်းအသာနေစမ်းပါ”

“သော်ရှင်းပြမယ်လေ”

“မလိုဘူး... ဘာမှရှင်းပြမနေနဲ့။ မင်း၊ ဒီလူနဲ့ ကင်း
ကင်းမနေနိုင်ဘူးလားကွ”

“မသိဘဲ လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

“ဘာမသိရမှာလဲ၊ သိလွန်းလို့ ဝင်ပြောနေရတာ။ မင်း
ငါ့ကို ဆွပေါင်းများနေပြီနော်၊ သော်။ ငါသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

“ကျစ်!... ပြဿနာပဲ ကိုသားရာ”

“ပြဿနာက မင်းကွ၊ မင်း။ ဒီလူ့ကိုငြင်းတယ်ဆိုရင်
သူ့ကို ဘာလို့ခေါ်တွေ့နေသေးလဲ”

“အဲဒါက”

“ဒီလက်တွေကို ဘာလို့ပေးကိုင်ခံရတာလဲကွ၊ မင်း
မရှက်ဘူးလား... ကဲ”

ပြောလည်းပြော၊ လက်ရောစိတ်ပါမြန်သည့်သူက သော့
လက်ဖမိုးတို့ကို ဖြန်းခနဲရိုက်လိုက်တာမို့ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းခံစားလိုက်
ရလေ၏။ ဒီလိုပဲလား... သော့ကို အမြဲနာအောင်လုပ်ပြီး နှိပ်
စက်နေဦးမှာလား။

“မြတ်သိင်္ဂ၊ သော့ကိုနာအောင် မလုပ်ပါနဲ့”

“အဲဒါ ခင်ဗျားနဲ့ဘာဆိုင်လို့ ဝင်ပြောတာလဲ”

“မင်းမရိုင်းနဲ့နော်”

“ရိုင်းတော့ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ပြော”

“ကိုသား”

“မင်းကိုမပါနဲ့လို့ပြောတာ မရဘူးလား။ ဖယ်! ခင်ဗျား
ခုချက်ချင်း ကျုပ်မျက်စိရှေ့က ထွက်သွားမလား၊ မထွက်ဘူးလား
ပြော...”

“သော့ကို အဲဒီလိုမနိုင်စားပါနဲ့လို့ ငါပြောချင်တယ်”

“ခင်ဗျားထွက်သွားလို့ပြောနေတာ မရဘူးလား”

ဦးဘုန်း၏အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို သူ့ဆွဲကိုင်လှုပ်ရမ်းလိုက်တာမို့ သော် မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ လုပ်ပြန်ပြီ... ဒီခြေလက်မြန် မြတ်သိင်္ဂကတော့လေ။

“ကိုသား၊ မလုပ်နဲ့နော်... မလုပ်နဲ့လို့ပြောနေတယ်။ လွှတ်ပေးလိုက်”

“မင်းက ဘာမို့လို့ သော်နဲ့ငါ့ကြားမှာ ဝင်ပါနေရတာလဲ မြတ်သိင်္ဂ”

“ကြိုက်တယ်၊ အဲဒီမေးခွန်းမျိုး ဖြေချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ။ ဘာလို့ဝင်ပါရသလဲဆိုရင် သော့်ကို ကျုပ်ပိုင်တယ်”

“ဘာ!...”

“ခင်ဗျား နားကြားတယ်မဟုတ်လား။ သော့်ကို ကျုပ်ချစ်တဲ့အတွက် ပိုင်တယ်လို့ပြောနေတာလေ”

“သော်က မင်းကို”

“သော်လည်း ကျုပ်ကိုချစ်တယ်ဗျ”

“ဟာ... ကိုသား”

“အဲဒါဖွင့်မပြောလည်း ကျုပ်တို့ချင်း နားလည်ပြီးသား၊ ခင်ဗျားက အပိုလူဖြစ်နေပြီ။ သော်နဲ့ကျုပ်ကြားကို ဘယ်သူမှ ဝင်ရှုပ်လို့မရဘူး။ အဲဒီလိုရှုပ်တဲ့လူဟာ ကျုပ်ရန်သူပဲ။ အဲဒါကို ခင်ဗျား သိထား”

မဖြစ်ပါလေတော့။ သော်မှ ဝင်မပြောရင် ကိုသားလက်ချက်ကို ဦးဘုန်းရတော့မှာလေ။

“သော်တောင်းပန်နေတယ်နော်၊ ဦးဘုန်းကို လွှတ်ပေးလိုက်။ ဦးဘုန်းလည်း ပြန်ဟော့”

“သော်... ကိုယ်”

“သော် တောင်းပန်ပါတယ်”

သက်ပြင်းနှိုက်လျက် ဦးဘုန်း လှည့်ထွက်သွားလေတော့၏။ ကဲ! ဒေါသကုမ္မာရနဲ့ သော်တော့ နှစ်ပါးသွား ဆက်ကရဘော့မှာပေါ့လေ။

“မင်းကတိမတည်ဘူး”

“ဘာကိုတည်ရမှာလဲ၊ သော်က ဘာကတိပေးထားလို့ တည်ရမှာလဲ”

၃၃၈ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဟ၊ သူ့ကိုငြင်းတယ်ဆိုရင် ပြတ်ပြတ်သားသား ခံထုတ်ပေါ့ကွ။ အခုလို ကြိုးရည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားတော့ ကောင်းမလား”

“ကျစ်!...”

“ငါ့ကိုမျက်စောင်းမခဲနဲ့နော်”

“ဘယ်လိုမှန်းကိုမသိဘူး။ လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ ပြောချင်ရာပြောနဲ့၊ တစ်ဖက်သားကို နည်းနည်းမှထည့်မတွက်ဘူး။ မင်းက မင်းစိတ်ထဲရှိတာ လျှောက်ပြောနေ... ငါ့မှာ”

“ပြောလေ၊ ဆက်ပြော... ဘာဖြစ်လဲ”

“ပြန်မတော့”

“ဘာ!”

“ပြန်တော့လို့ပြောနေတာလေ၊ နောက်ကို ဒီဆိုင်ကို မင်းလာစရာမလိုတော့ဘူး၊ မင်းမျက်နှာကိုလည်း မမြင်ချင်တော့ဘူးကွာ... ရှင်းပြီလား”

“သော်!”

သူ့ရင်ထဲ ကျဉ်ခနဲဖြစ်သွားရလေ၏။ နှင်ရက်လေခြင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညိုယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၃၃၉

ရင်ထဲကဝေဒနာကို မငဲ့ညှာဘဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသလား၊ သော်။

“မင်းကိုငါချစ်တယ်ကွ၊ သိပ်ချစ်နေတာ မင်းမသိဘူးလား”

“မသိဘူး... သိလည်းမသိချင်ဘူး၊ အန်တီသီရိက မင်းနဲ့ငါ့ကို မပတ်သက်စေချင်လို့”

“မှားတယ်၊ မင်းမှားပြီသော်။ မာမိက ငါတို့ကိုသဘောတူလို့ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့သွေးတိုးစမ်းပြီး စိစဉ်ပေးလိုက်တာ။ အခုချိန်မှ ငြင်းမနေနဲ့။ မင်း ငါ့ကိုငြင်းရင် ငါသေမှာ။ မင်းမရှိရင် ဒီလောကကြီးမှာ အသက်ဆက်ရှင်လို့ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

တင်းတင်းပွေ့ဖက်လိုက်သည့် လူ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ ရောက်နေရင်း ခုထိ သော်နားမလည်သေး။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်။ သဘောမတူဘူးလို့ပြောခဲ့တဲ့လူက သော်တို့ကို သဘောတူထားတာတဲ့လား။ ဘာမှသေချာမပြောဘဲ လူကို အတင်းကျုံးဖက်ထားသည့်သူ့လက်ထဲမှရုန်းတော့ သူက သော့ပါးလေးကို ချိတ်ဝင်သွားသည်အထိ နမ်းရှိုက်လိုက်လေ၏။

“မင်းနော်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၃၄၀ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

“ငြိမ်ငြိမ်နေလေ၊ ငါတစ်သက်လုံး လွှတ်မပေးဘဲ ဒဏ်
ခတ်လိုက်မိမယ်”

“ဟာကွာ”

သော် ရုန်းဖယ်ပေမယ့် အချည်းနှီးပါလေ။ သွားပါပြီ၊
သွားပါပြီ... သော်တော့ ဒီတစ်သက် သူနိုင်စားတဲ့ဝဋ်က မကျွတ်
နိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။

ဟင်းလင်းပွင့်နေသည့်တံခါးဝမှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်
လမ်းမပေါ်မှာ ဖြတ်သွားသည့်ထိကားထဲမှ သီချင်းသံက သာယာ
ငြိမ့်ငြောင်းစွာ ကွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ရင်နုနုသံများနဲ့ အာရုံမှာပွေ့ဖက် x x x (အို) တကယ်
ဆိုတော့ ထိတွေ့ရန်မလွယ် x x x လေပြည်လို့ပဲကွယ် မြင်နိုင်ရန်
ခက်တယ် x x x တစ်ခါတစ်ရံ မှန်တိုင်းလှိုင်းထန်တယ် x x x

အချစ်က ညှို့ယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် x x x လူတွေအား
လုံး အချစ်အောက်မှာပြောင်းလဲ x x x

ဘယ်သူကြိုသိမလဲ x x x ဘယ်လိုကြုံတွေ့မလဲ x x x
(အို) ဘယ်သူကမှန်းဆနိုင်မလဲ x x x တိမ်တွေလိုပဲကွယ် ခြင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညှို့ယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် ❦ ၃၄၁

နေစဉ် လွင့်ပျယ် x x x မြူမှုန်လိုပဲ အရိပ်အရောင်မကွဲ x x x

ဘဝအိပ်မက်တွေကို ပြောင်းလဲစေတယ် x x x လူတွေ

အားလုံး အချစ်အောက်မှာပြောင်းလဲ x x x

အချစ်က ညှို့ယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် x x x အရာရာ

အချစ်နဲ့တွေ့ရင် ပြောင်းလဲ x x x ခါးသည်းခြင်းတွေနဲ့ တွေ့လာ

ရင် x x x ဒါကို အသည်းကွဲခြင်းလို့ဆိုကြတယ် x x x

“ရင်နုနုသံများနဲ့ အာရုံမှာပွေ့ဖက် x x x (အို) တကယ်

ဆိုတော့ ထိတွေ့ရန်မလွယ် x x x လေပြည်လို့ပဲကွယ် မြင်နိုင်ရန်

ခက်တယ် x x x တစ်ခါတစ်ရံ မှန်တိုင်းလှိုင်းထန်တယ် x x x

အချစ်က ညှို့ယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် x x x လူတွေအား

လုံး အချစ်အောက်မှာပြောင်းလဲ x x x

အချစ်က ညှို့ယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်တယ် x x x လူတွေအား

လုံး အချစ်အောက်မှာပြောင်းလဲ x x x

ခါးသည်းခြင်းတွေနဲ့တွေ့လာရင် x x x ဒါကို အသည်း

ကွဲခြင်းလို့ဆိုကြတယ် x x x

လာလာလာလားလာ x x x လာလာလာလားလာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၃၄၂ ❦ မမသဒ္ဓါမောင်

လေးစားလျက်...

× × × လာလာလာလာလာလာ × × ×

“ကြားလား”

နဖူးချင်းတိုက်ထားရာမှ သူတီးတီးမေးတာကို ပြုံးလိုက်
မိရင်း ခေါင်းကို ခပ်သာသာညိတ်ပြလိုက်မိလေ၏။ ဟုတ်ပါတယ်၊
အချစ်က ညှို့ယူစေခိုင်းစွမ်းနိုင်လို့ သော်တို့နှစ်ယောက်ကို ရင်
ချင်းအပ် ချစ်သူတွေအဖြစ် ဖြစ်ခွင့်ပေးခဲ့တာအမှန်ပါလေ။

ပြီးပါပြီ။

မမသဒ္ဓါမောင်
19th Nov. 2011
PM 6:35

ပရိသတ်များထံမှပေးစာ

စိုးသက်သက်ဝေ

သို့

မင်္ဂလာပါ 'မမသဒ္ဓါမောင်'

ညီမက 'မ'ရဲ့ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ 'မမ'ရဲ့ထွက်သမျှစာအုပ်တွေကို ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လွတ်သွားတဲ့စာအုပ်လေး ငါးအုပ်လောက်တော့ ရှိမလားမသိဘူး...

အကြိုက်ဆုံးစာအုပ်တွေက 'သဲနုငယ်'နဲ့ 'သူချန်ထားရစ်ခဲ့တဲ့နေရာမှာ'ပါ။ အဲဒီစာအုပ်တွေကို နှစ်ခါတောင် ပြန်ဖတ်ဖြစ်တယ်။

'မမသဒ္ဓါမောင်'ရဲ့အောင်မြင်မှုက ညီမတို့ရဲ့မာန်အောင်ကျွန်းမှာ ထိပ်ကပဲ...

'မမသဒ္ဓါ'ဆီကို မိတ်ဆက်စာရေးထားခဲ့ပေမယ့် မပျံ့ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ညီမကို 'မမသဒ္ဓါ'ရဲ့ပရိသတ်လို့ အသိအမှတ်ပြုရင် ပြန်စာလေးနဲ့အတူ ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံလောက် ထည့်ပေးပါနော်။ 'မမသဒ္ဓါ'က မာနကြီးတတ်သလားဟင်။ မာနမကြီးရင် ပြန်စာနဲ့အတူ ဓာတ်ပုံထည့်ပေးပါနော် 'မမ'...

နောက်ဆုံးအနေနဲ့ 'မမ'ကို တစ်ခုတောင်းပန်ချင်တာက ညီမက ရခိုင်သူဆိုတော့ စာရေးတဲ့အခါ ဗမာလိုရေးရတော့ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်...

'မမ'စာပေလောကမှာ ဒီထက်မက အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း...

'မမသဒ္ဓါ'ရဲ့ ပရိသတ်

စိုးသက်သက်ဝေ

ဘူးရေမျက်ရွာ

မာန်အောင်မြို့၊

ရခိုင်ပြည်နယ်။

တင်လှိုင်စိုး (ညီညီ)

သို့

မင်္ဂလာပါ 'မမ'

ကျွန်တော်က 'မမ'လို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်။ 'မမ'ရဲ့ဝတ္ထုတွေကို အကုန်ဖတ်ပြီးပြီ။ 'တစ်မိုးအောက် တစ်ယောက်သာ'၊ 'ငြိုးသူ့ရင်မှာ'၊ 'ရှင်ကိုမုန်းတယ်'ဆိုတဲ့ စာအုပ်တွေကနေ ကျွန်တော် ကြိုက်သွားတာပါ။ 'မမ'ရဲ့စာအုပ်တွေကို ကျွန်တော် နှစ်သက်ပါတယ် 'မမ'။ 'မမ'ရဲ့စာအုပ်တွေထဲမှာ English စကားလုံးတွေ ထည့်တာ၊ ကဗျာတွေသီချင်းတွေ ထည့်တာကို ကျွန်တော်အရမ်း ကြိုက်တယ်။ နောက်ထွက်မယ့်စာအုပ်တွေထဲမှာလည်း ထည့်ပေးနော်။ ကျွန်တော်စောင့်မျှော်နေမယ်...

ကျွန်တော်က ဆယ်တန်းကျောင်းသားတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော့်စာကို မပယ်လိုက်ပါနဲ့။ ပရိသတ်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုရင် ပြန်စာလေးနဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် ထည့်ပေးလိုက်ပါ 'မမ'။ ကျွန်တော် တောင်းတာ များလွန်းလို့ စိတ်မဆိုးလိုက်ပါနဲ့နော်။ 'မမ'ကို အစ်မရင်းတစ်ယောက်လို ခင်တွယ်မိပါတယ်။

စာပေလောကမှာ ဒီထက်မက အောင်မြင်ကျော်ကြားပါစေလို့ အဝေးတစ်နေရာက ဆုမွန်တောင်းလိုက်ပါတယ်...

တင်လှိုင်စိုး (ခေါ်) ညီညီ

ဇေယျာနန်းခင်

မာန်အောင်မြို့၊

ရခိုင်ပြည်နယ်။

အက္ခရာ

သို့

'မမသဒ္ဒါမောင်'

ကျွန်တော်က ဆရာမရဲ့ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ စာရေးချင်တာ ကြာပါပြီ။ လိပ်စာမသိလို့ မရေးဖြစ်ဘူး။ 'ရွှေပဒေသာ'စာပေကို Phone ဆက်မေးပြီး သိလို့ သိသိချင်းပဲ စာရေးလိုက်ပါတယ်...

'မမ'ရဲ့ထွက်ပြီးသမျှစာအုပ်ထဲက အကြိုက်ဆုံးဝတ္ထုတွေကို ပြောရရင် 'အဆိပ်သင့်စေတတ်သော'၊ 'သူချွန်ထားရစ်ခဲ့တဲ့နေရာမှာ'နဲ့ 'ဆိုးနွဲ့ခွင့်'တို့ပါပဲ...

'မမသဒ္ဒါမောင်'ဆိုတာ နာမည်ရင်းလား။ 'မမ'ရဲ့ Biography ကိုလည်း သိချင်ပါတယ်။ ဓာတ်ပုံကိုလည်း လက်ဆောင်ပေးပါနော်...

စာအုပ်တွေကို ကိုယ်ပိုင်ဖတ်ချင်လို့ 'ချစ်တုန်တုန်စာပေ' 'ကိုမိုးယံ'ဆီကနေ အပိုင်ဝယ်ယူထားတယ်။ ကျွန်တော့်ကို စာပြန်ပေးပါ...

'မမ'တစ်ယောက် အောင်မြင်မှုသရဖူကို ထာဝရပန်ဆင်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း...

အက္ခရာ (မိုးမိတ်)

အ.မ.က (၄)လမ်း (အထက်)

မိုးမိတ်မြို့၊

ရှမ်းပြည်နယ်။

ဟိန်းသူရကို

သို့

'မမသဒ္ဓါမောင်' မင်္ဂလာပါနော်

ကျွန်တော်က ဆရာမရဲ့ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။

'ရင်ကိုပစ်ခွင်းခဲ့သော်လည်း' ဝတ္ထုကနေစပြီး အားပေးခဲ့တာပါ။ 'သူချန်ထားရစ်ခဲ့တဲ့နေရာမှာ' ဝတ္ထုလေးကို အရမ်းကြိုက်တယ်။

ဆရာမရဲ့ Bio- graphy ကို သိချင်ပါတယ်။

ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် လက်ဆောင်ပေးပါနော်...

ဆရာမတစ်ယောက် အောင်မြင်မှုများစွာရရှိပါစေ...

ဟိန်းသူရကို

ကျောက်တောင်ရွာ၊

(၇)မိုင်လမ်း (အထက်)၊

မိုးမိတ်မြို့၊

ရှမ်းပြည်နယ် (မြောက်ပိုင်း)။

နေလင်းအောင်

သို့

'မမသဒ္ဓါမောင်'

မင်္ဂလာပါ။

'နေလင်း'က 'မမသဒ္ဓါမောင်'ရဲ့ ထာဝရပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ 'မမသဒ္ဓါမောင်'ရဲ့ စာအုပ်တွေဆို အမြဲတမ်း အားပေးနေပါတယ်။ 'မမသဒ္ဓါမောင်'ရဲ့ အရေးအသားလေးတွေကို အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။ စာအုပ်တွေတိုင်း အကုန်လုံးကောင်းပါတယ်။

အကြံပြုချင်တာလေး တစ်ခုပြောပါရစေ။ 'အရိပ်ကလေး'ပဲ ဖြစ်ပါရစေ စာအုပ်မှာ ဇာတ်သိမ်းနည်းနည်းလိုတယ်လို့ ခံစားမိပါတယ်။ 'မမသဒ္ဓါမောင်'ကို အမြဲအားပေးနေမှာပါ။

'မမသဒ္ဓါမောင်' နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာမကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။

'မမသဒ္ဓါမောင်'ရဲ့ ထာဝရပရိသတ်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုရင် ဓာတ်ပုံနဲ့စာလေး ပြန်စေချင်ပါတယ်။ ပထမဦးဆုံးစာမို့ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။

'မမသဒ္ဓါမောင်'ကို ထာဝရ အားပေးနေမယ့်

နေလင်းအောင်

ဘူတာလမ်း၊

အင်္ဂပူမြို့နယ်၊

မဲဇလီကုန်းခြို့၊

ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီး။

လွင်မာအောင်

သို့

မင်္ဂလာပါ 'မမ'

ညီမက 'မမ' ရဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။

'မမ' ရဲ့ ထွက်သမျှစာအုပ်တိုင်းကို မဖတ်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။
'မမ' ရဲ့ စာအုပ်တွေကို ညီမ အရမ်းပဲနှစ်သက်ပါတယ်။ စာအရေး
အသားကောင်းလွန်းတော့ တချို့စာအုပ်တွေဆို မျက်ရည်တောင်
ကျမိတယ်။ 'မမ' ရဲ့ 'နှလုံးသားရဲ့ထောင့်တစ်နေရာ' ဆို ညီမရင်
ထဲမှာ တကယ်ပဲ ဝမ်းနည်းမိပါတယ်. . .

'မမ' စာအုပ်တွေထဲက ကဗျာလေးတွေကိုလည်း နှစ်
သက်ပါတယ်။ 'မမ' ဝတ္ထုတွေက ဇာတ်လမ်းတစ်ခုနဲ့တစ်ခု မထပ်
ဘူးနော်။ 'မမ' ကို မိတ်ဆက်စာ ရေးပို့ချင်တာ ကြာပါပြီ။ မပို့ရဲ
သေးလို့ အခုမှပို့ဖြစ်တာပါ။ 'မမ' ရဲ့ စာအုပ်တွေဖတ်ပြီးတိုင်း ရင်
ထဲမှာ တစ်ခုခုကျန်နေမိတယ်. . .

'မမ' စာအုပ်တွေကို အမြဲထားဝရအားပေးနေမှာပါ။ 'မမ'
သဒ္ဒါမောင်' ဆိုတဲ့နာမည်လေးကိုလည်း နှစ်သက်ပါတယ်။ 'မမ'
ရဲ့ဘဝမှာ အမြဲထားဝရ အောင်မြင်မှုပန်းများနှင့် စိတ်ချမ်းသာ
ကိုယ်ကျန်းမာစွာဖြင့် ဖြတ်သန်းနိုင်ပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်းတောင်း
လိုက်ပါတယ်. . .

'မမ' အချိန်ရရင် စာပြန်ပါနော်. . .

လွင်မာအောင်

မန်ကျည်းတော၊ ရန်အောင် (၁)၊

ပျဉ်းမနားမြို့၊

မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး

